في أماكن ورود كلمة (محمد (ص)) في التوراة العبرية و المترجمة بالانجليزية و اللغة العربية, بعض الصفات عن الله في التوراة لا تتفق مع الاسلام, منها أنهم يصفون الله بالنسيان , و الندم, و الرجوع عن الأعمال و تأسفه عليها, كما أن اليهود وقعوا بالتجسيد, لأنهم يصفون الانسان بأنه صورة عن الاله و الأصح أن الله صور الانسان فأحسن تصويره, بالاضافة الى أن ملة ابراهيم فيها الختان, و ذلك أن جزء من الانسان يختن, كما أيضا أن المسيح عليه السلام في النصرانية ختن, فلا يجوز أن ينسب ذلك الفعل الى الاله, و انما هي الشريعة

Hamud חמוד= Pretty , Nehmad נחמד = pretty, Mahmad מחמד = Passion, Precious, Beloved , Hamad חמד= Desired , Passion

How to read the Name of Muhammad – PBUH in the Holy Scripture

Kings I:الملوك الأول

O١١ ٢٠ ٦ ו כי אם כעת מחר אשלח את עבדי אליך וחפשו את ביתך ואת בתי עבדיך והיה כל מחמד עיניך ישימו בידם ולקחו

ايم كعيت محار أشلاح ايت عبدي اليخا و حفشوا ايت بيتخا و ايت بيتي عبديخا و يهيه كل محماد عينيخا يسيموا بيداو و لقحوا,

11O 20 6 but I will send my servants unto thee to-morrow about this time, and they shall search thy house, and the houses of thy servants; and it shall be, that whatsoever is pleasant in thine eyes, they shall put it in their hand, and take it away.

أخبار الأيام الثاني

O١٤ ٣٦ ١٩ יט וישרפו את בית האלהים וינתצו את חומת ירושלם וכל ארמנותיה שרפו באש וכל כלי מחמדיה להשחית

ويسرفوا ايت بيت هأليوهيم و ينتسحوا ايت حومتي يروشلايم و كل ارمونتيها سرفوا بايش و كل كلي محمديها لهسحيتا

14O 36 19 And they burnt the house of God, and brake down the wall of Jerusalem, and burnt all the palaces thereof with fire, and destroyed all the goodly vessels thereof.

نشيد الأنشاد

O٢٢ ٥ ١٦ טז חכו ממתקים וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי בנות ירושלם

حكوا ممتقيم و كلوا محمديم زيه دودي و زيه راعي بنوت يروشالايم

22O 5 16 His mouth is most sweet; Yea, he is altogether lovely. This is my beloved, and this is my friend, O daughters of Jerusalem.

22O 6 1 Whither is thy beloved gone, O thou fairest among women? Whither hath thy beloved turned him, That we may seek him with thee?

22O 6 2 My beloved is gone down to his garden, To the beds of spices, To feed in the gardens, and to gather lilies.

اشعياء

O٢٣ ٦٤ ١٠ י בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבתינו--היה לשרפת אש וכל מחמדינו היה לחרבה

بيت قدشينا و تفأيرتينوا آشير هللوخ ابوتينوا—هياه لسريفيت ايش و كل محمدينوا هياه لحربات

23O 64 10 Thy holy cities are become a wilderness, Zion is become a wilderness, Jerusalem a desolation.

23O 64 11 Our holy and our beautiful house, where our fathers praised thee, is burned with fire; and all our pleasant places are laid waste.

مراثي ارمياء

O٢٥ ١ ٧ ז זכרה ירושלם ימי עניה ומרודיה--כל מחמדיה אשר היו מימי קדם בנפל עמה ביד צר ואין עוזר לה--ראוה צרים

زخراه يروشالايم يمي عنياه و مورديها—كل محمديها آشير هيوا ميمي قوديم بنفال عماه بيد صور و أين عوزير لاـــراوها تسريم

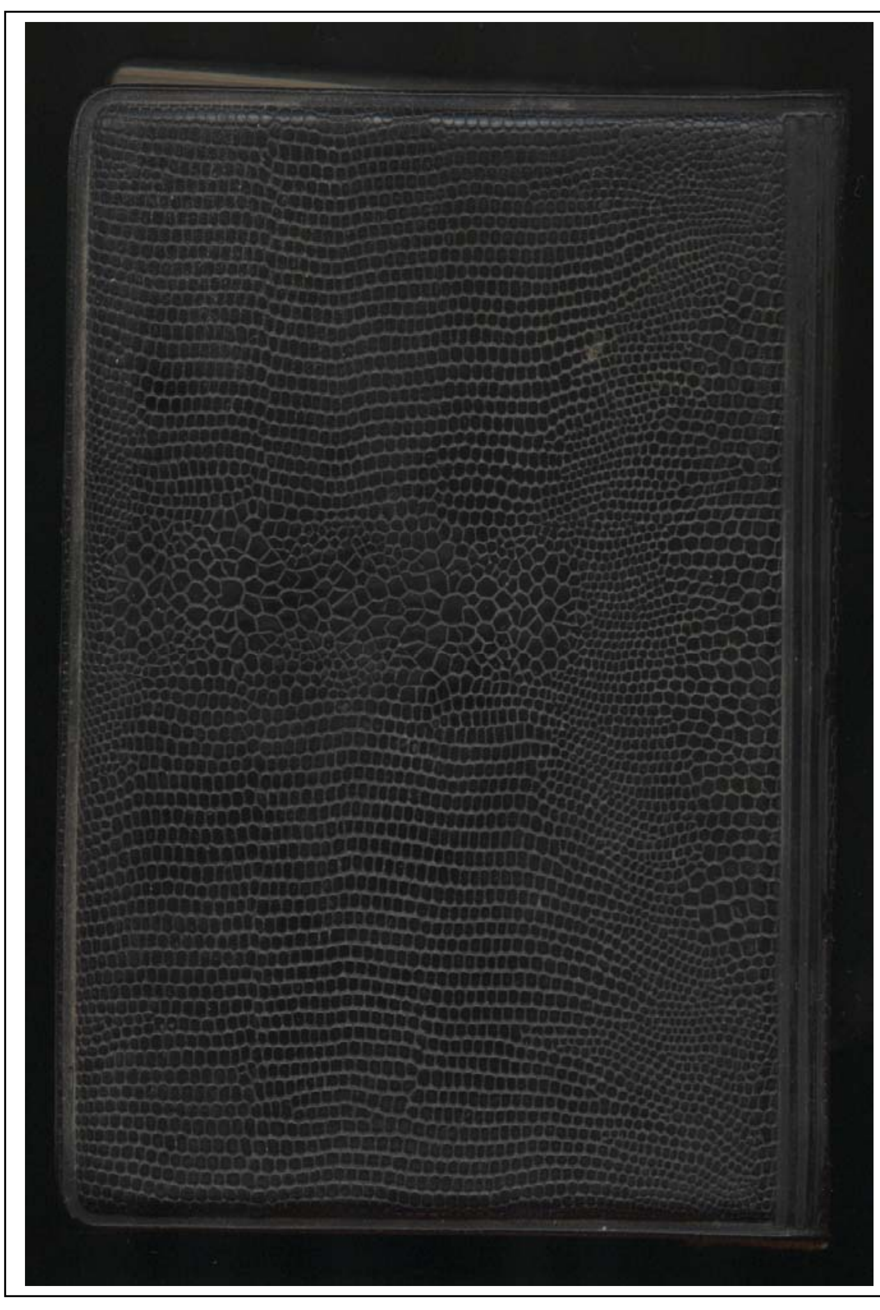
25O 1 7 Jerusalem remembereth in the days of her affliction and of her miseries all her pleasant things that were from the days of old: When her people fell into the hand of the adversary, and none did help her, The adversaries saw her, they did mock at her desolations.

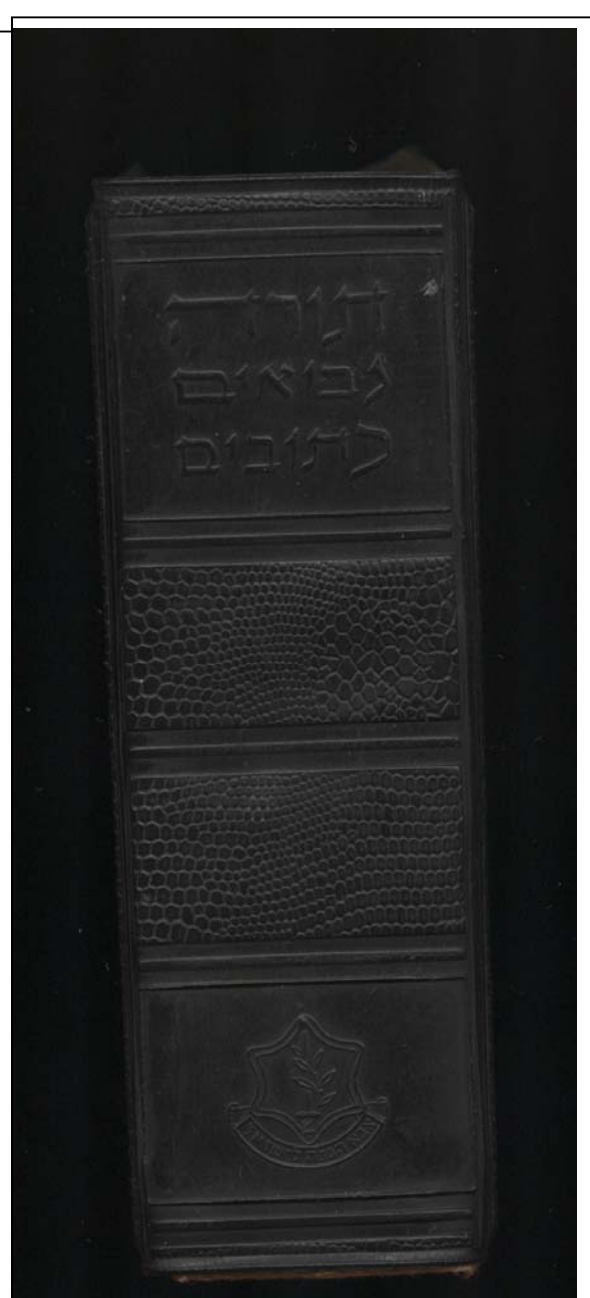
O٢٥ ١ ١٠ י ידו פרש צר על כל מחמדיה כי ראתה גוים באו מקדשה--אשר צויתה לא יבאו בקהל לך {ס}

يدوا براش تسار عال كل محمديها كي رأتاه جوييم بـأو مقدشيهاــــآشير تسويتا لو يبوأو باكاهال لاخ
25O 1 10 The adversary hath spread out his hand upon all her pleasant things: For she hath seen that the nations are entered into her sanctuary, Concerning whom thou didst command that they should not enter into thine assembly.
O٢٥ ١ ١١ יא כל עמה נאנחים מבקשים לחם נתנו מחמודיהם (מחמדיהם) באכל להשיב נפש ראה יהוה והביטה כי הייתי זוללה
كل عاماه نأنحيم مبكشيم ليحيم نتنوا محموديهم (محمديهم) باوخيل لهشيب نيفيش رأاه يهوه و هبيطاه كي هييتاه زوللاه
25O 1 11 All her people sigh, they seek bread; They have given their pleasant things for food to refresh the soul: See, O Jehovah, and behold; for I am become abject.

O٢٥ ٢ ٤ ד דרך קשתו כאויב נצב ימינו כצר ויהרג כל מחמדי עין באהל בת ציון שפך כאש חמתו {ס}
ديريخ كشتوا كاوييب ناتساب يمينوا و يهريج كل محمدي عين بأوهيل بـات تسيون شافاخ كآيش حموتوا
25O 2 4 He hath bent his bow like an enemy, he hath stood with his right hand as an adversary, And hath slain all that were pleasant to the eye: In the tent of the daughter of Zion he hath poured out his wrath like fire.
حزقيال
O٢٦ ٢٤ ١٦ טז בן אדם הנני לקח ממך את מחמד עיניך במגפה ולא תספד ולא תבכה ולוא תבוא דמעתך
بن آدام هنني لقحتي ممخا ايت محمد عينيخا بمجفا و لو تسفيد و لو تبخيـه و لوا تبوا دمعتيخا
26O 24 16 Son of man, behold, I take away from thee the desire of thine eyes with a stroke: yet thou shalt neither mourn nor weep, neither shall thy tears run down.
O٢٦ ٢٤ ٢١ כא אמר לבית ישראל כה אמר אדני יהוה הנני מחלל את מקדשי גאון עזכם מחמד עיניכם ומחמל נפשכם ובניכם ובנותיכם אשר עזבתם בחרב יפלו
امار لبيت يروشالايم كوه امار أدوناي يهوه هنيني محليل ايت مقدشي جـأون عزيخيم محمد عنيخيم و محمل نفشيخيم و بنوخيم و بنوتيخيم آشير عزبتيم بحيريب ييول
26O 24 21 Speak unto the house of Israel, Thus saith the Lord Jehovah: Behold, I will profane my sanctuary, the pride of your power, the desire of your eyes, and that which your soul pitieth; and your sons and your daughters whom ye have left behind shall fall by the sword.
O٢٦ ٢٤ ٢٥ כה ואתה בן אדם--הלוא ביום קחתי מהם את מעוזם משוש תפארתם את מחמד עיניהם ואת משא נפשם בניהם ובנותיהם
وأتاه بن آدامــــهلوا بيوم قحتي مهيم ايت معوزام مشوش تفايريتام ايت محماد عينيهيم و ايت مسا نفشام بانيهيم و بنوتيهيم
26O 24 25 And thou, son of man, shall it not be in the day when I take from them their strength, the joy of their glory, the desire of their eyes, and that whereupon they set their heart, their sons and their daughters,

سبب اختياري لنسخة التوراة العبرية المستخدمة من قبل وزارة الدفاع الاسرائيلية(المحتلة) هي لبيان أن النسخ المتداولة تحتوي تقريبا على نفس المحتوى, و تختلف بعض الكلمات و الترتيب بين توراة الاشكناز و السفاراد و اليمنيين (تيمان), و قائمة الموضوعات للمواعظ في نهاية التوراة تبين جدول القراءات لهم حسب تقاليدهم, و النسخة الالكترونية هي من مصادر الانترنت عن التوراة العبرية, و تبين الكلمات المختلف عليها و توضع بين قوسين.

6 ויבט והנה מראשתיו עגת רצפים וצפחת מים ויאכל וישת
7 וישב וישכב: וישב מלאך יהוה | שנית ויגע-בו ויאמר
8 קום אכל כי רב ממך הדרך: ויקם ויאכל וישתה וילך
בכח | האכילה ההיא ארבעים יום וארבעים לילה עד הר
9 האלהים חרב: ויבא-שם אל-המערה וילן שם והנה
10 דבר-יהוה אליו ויאמר לו מה-לך פה אליהו: ויאמר קנא
קנאתי ליהוה | אלהי צבאות כי-עזבו בריתך בני ישראל
את-מזבחתיך הרסו ואת-נביאיך הרגו בחרב ואותר אני
11 לבדי ויבקשו את-נפשי לקחתה: ויאמר צא ועמדת בהר
לפני יהוה והנה יהוה עבר ורוח גדולה וחזק מפרק הרים
ומשבר סלעים לפני יהוה לא ברוח יהוה ואחר הרוח רעש
12 לא ברעש יהוה: ואחר הרעש אש לא באש יהוה ואחר
13 האש קול דממה דקה: ויהי | כשמע אליהו וילט פניו
באדרתו ויצא ויעמד פתח המערה והנה אליו קול ויאמר
14 מה-לך פה אליהו: ויאמר קנא קנאתי ליהוה | אלהי צבאות
כי-עזבו בריתך בני ישראל את-מזבחתיך הרסו ואת-נביאיך
הרגו בחרב ואותר אני לבדי ויבקשו את-נפשי לקחתה:
15 ויאמר יהוה אליו לך שוב לדרכך מדברה דמשק
16 ובאת ומשחת את-חזאל למלך על-ארם: ואת יהוא בן-
נמשי תמשח למלך על-ישראל ואת-אלישע בן-שפט מאבל
17 מחולה תמשח לנביא תחתיך: והיה הנמלט מחרב חזאל
18 ימית יהוא והנמלט מחרב יהוא ימית אלישע: והשארתי
בישראל שבעת אלפים כל-הברכים אשר לא-כרעו לבעל
19 וכל-הפה אשר לא-נשק לו: וילך משם וימצא את-
אלישע בן-שפט והוא חרש שנים-עשר צמדים לפניו והוא
בשנים העשר ויעבר אליהו אליו וישלך אדרתו אליו:
20 ויעזב את-הבקר וירץ אחרי אליהו ויאמר אשקה-נא לאבי
ולאמי ואלכה אחריך ויאמר לו לך שוב כי מה-עשיתי לך:
21 וישב מאחריו ויקח את-צמד הבקר ויזבחהו ובכלי הבקר

שם. טו, הבי' בפתח שם. יח, מלרע

בשלם

בשלם הבשר ויתן לעם ויאכלו ויקם וילך אחרי אליהו
וישרתהו:
כ 1 ובן-הדד מלך-ארם קבץ את-כל-חילו ושלשים ושנים מלך
2 אתו וסוס ורכב ויעל ויצר על-שמרון וילחם בה: וישלח
3 מלאכים אל-אחאב מלך-ישראל העירה: ויאמר לו כה
אמר בן-הדד כספך וזהבך לי-הוא ונשיך ובניך הטובים
4 לי-הם: ויען מלך-ישראל ויאמר כדברך אדני המלך לך
5 אני וכל-אשר-לי: וישבו המלאכים ויאמרו כה-אמר
בן-הדד לאמר כי-שלחתי אליך לאמר כספך וזהבך ונשיך
6 ובניך לי תתן: כי | אם-כעת מחר אשלח את-עבדי אליך
וחפשו את-ביתך ואת בתי עבדיך והיה כל-מחמד עיניך
7 ישימו בידם ולקחו: ויקרא מלך-ישראל לכל-זקני הארץ
ויאמר דעו-נא וראו כי רעה זה מבקש כי-שלח אלי לנשי
8 ולבני ולכספי ולזהבי ולא מנעתי ממנו: ויאמרו אליו כל-
9 הזקנים וכל-העם אל-תשמע ולוא תאבה: ויאמר למלאכי
בן-הדד אמרו לאדני המלך כל אשר-שלחת אל-עבדך
בראשנה אעשה והדבר הזה לא אוכל לעשות וילכו
10 המלאכים וישבהו דבר: וישלח אליו בן-הדד ויאמר
כה-יעשון לי אלהים וכה יוספו אם-ישפק עפר שמרון
11 לשעלים לכל-העם אשר ברגלי: ויען מלך-ישראל ויאמר
12 דברו אל-יתהלל חגר כמפתח: ויהי כשמע את-הדבר
הזה והוא שתה הוא והמלכים בסכות ויאמר אל-עבדיו
13 שימו וישימו על-העיר: והנה | נביא אחד נגש אל-אחאב
מלך-ישראל ויאמר כה אמר יהוה הראית את כל-ההמון
הגדול הזה הנני נתנו בידך היום וידעת כי-אני יהוה:
14 ויאמר אחאב במי ויאמר כה-אמר יהוה בנערי שרי המדינות
15 ויאמר מי-יאסר המלחמה ויאמר אתה: ויפקד את-נערי
שרי המדינות ויהיו מאתים שנים ושלשים ואחריהם פקד
16 את-כל-העם כל-בני ישראל שבעת אלפים: ויצאו
בצהרים ובן-הדד שתה שכור בסכות הוא והמלכים שלשים-

ושנים

Kings I:الملوك الأول

ו כי אם כעת מחר אשלח את עבדי 11O 20 6
אליך וחפשו את ביתך ואת בתי עבדיך והיה כל
מחמד עיניך ישימו בידם ולקחו
ايم كعيت محار أشلاح ايت
عبدي اليخا و حفشوا ايت بيتخا و ايت بيتي عبديخا و يهيه
كل محماد عينيخا يسيموا بيدام و لقحوا,

11O 20 6 but I will send my servants unto thee to-morrow about this time, and they shall search thy house, and the houses of thy servants; and it shall be, that whatsoever is pleasant in thine eyes, they shall put it in their hand, and take it away.

French:

11O 20 6 J'enverrai donc demain, à cette heure, mes serviteurs chez toi; ils fouilleront ta maison et les maisons de tes serviteurs, ils mettront la main sur tout ce que tu as de précieux, et ils l'emporteront.

German:

11O 20 6 so will ich morgen um diese Zeit meine Knechte zu dir senden, daß sie dein Haus und deiner Knechte Häuser durchsuchen; und was in deinen Augen lieblich ist, sollen sie zuhanden nehmen und forttragen.

الياس عليه السلام، و اسمه
الياهو ، وزن اسمه ٥٢ و أصل
الاسم الياهو = ٥٣
אליהו = 52 אליהוא = 53 ----
אליה=ايليا = الياهو و هو مختصر عن الاسم و
يساوي 46 , אחמד=أحمد=53

٣ إن لم أجعل نفسك كنفس واحد منهم في نحو هذا الوقت غدا. ٣فلما رأى ذلك قام
٤ ومضى لأجل نفسه وأتى إلى بئر سبع التي ليهوذا وترك غلامه هناك. ٤ثم سار في
البرية مسيرة يوم حتى أتى وجلس تحت رتمة وطلب الموت لنفسه وقال قد كفى
٥ الآن يا رب خذ نفسي لأنني لست خيرا من آبائي. ٥واضطجع ونام تحت الرتمة وإذا
٦ بملاك قد مسه وقال قم وكل. ٦فتطلع وإذا كعكة رضف وكوز ماء عند رأسه فأكل
٧ وشرب ثم رجع فاضطجع. ٧ثم عاد ملاك الرب ثانية فمسه وقال قم وكل لأن المسافة
٨ كثيرة عليك. ٨فقام وأكل وشرب وسار بقوة تلك الأكلة أربعين نهارا وأربعين
٩ ليلة إلى جبل الله حوريب ٩ودخل هناك المغارة وبات فيها
١٠ وكان كلام الرب إليه يقول ما لك ههنا يا إيليا. ١٠فقال قد غرت غيرة للرب
إله الجنود لأن بني إسرائيل قد تركوا عهدك ونقضوا مذابحك وقتلوا أنبياءك بالسيف
١١ فبقيت أنا وحدي وهم يطلبون نفسي ليأخذوها. ١١فقال اخرج وقف على الجبل أمام
الرب. وإذا بالرب عابر وريح عظيمة وشديدة قد شقت الجبال وكسرت الصخور
أمام الرب ولم يكن الرب في الريح. وبعد الريح زلزلة ولم يكن الرب في الزلزلة
١٢ ١٢وبعد الزلزلة نار ولم يكن الرب في النار. وبعد النار صوت منخفض خفيف. ١٣فلما
سمع إيليا لف وجهه بردائه وخرج ووقف في باب المغارة وإذا بصوت إليه يقول
١٤ ما لك ههنا يا إيليا. ١٤فقال غرت غيرة للرب إله الجنود لأن بني إسرائيل قد تركوا
عهدك ونقضوا مذابحك وقتلوا أنبياءك بالسيف فبقيت أنا وحدي وهم يطلبون
١٥ نفسي ليأخذوها. ١٥فقال له الرب اذهب راجعا في طريقك إلى برية دمشق وادخل
١٦ وامسح حزائيل ملكا على أرام ١٦وامسح ياهو بن نمشي ملكا على إسرائيل وامسح أليشع بن
١٧ شافاط من آبل محولة نبيا عوضا عنك. ١٧فالذي ينجو من سيف حزائيل يقتله ياهو
١٨ والذي ينجو من سيف ياهو يقتله أليشع. ١٨وقد أبقيت في إسرائيل سبعة آلاف كل

الركب التي لم تجث للبعل وكل فم لم يقبله
١٩ ١٩فذهب من هناك ووجد أليشع بن شافاط يحرث واثنا عشر فدان بقر قدامه
٢٠ وهو مع الثاني عشر فمر إيليا به وطرح رداءه عليه. ٢٠فترك البقر وركض وراء إيليا
وقال دعني أقبل أبي وأمي وأسير وراءك. فقال له اذهب راجعا لأني ماذا فعلت لك.
٢١ ٢١فرجع من ورائه وأخذ فدان بقر وذبحهما وسلق اللحم بأدوات البقر وأعطى الشعب
فأكلوا. ثم قام ومضى وراء إيليا وكان يخدمه

الأصحاح العشرون

١ ١وجمع بنهدد ملك أرام كل جيشه واثنين وثلاثين ملكا معه وخيلا ومركبات
٢ وصعد وحاصر السامرة وحاربها. ٢وأرسل رسلا إلى أخآب ملك إسرائيل إلى
٣ المدينة وقال له هكذا يقول بنهدد. ٣لي فضتك وذهبك ولي نساؤك وبنوك الحسان.
٤ ٤فأجاب ملك إسرائيل وقال حسب قولك يا سيدي الملك أنا وجميع ما لي لك.
٥ ٥فرجع الرسل وقالوا هكذا تكلم بنهدد قائلا إني قد أرسلت إليك قائلا إن فضتك
٦ وذهبك ونساءك وبنيك تعطيني إياهم ٦فإني في نحو هذا الوقت غدا أرسل عبيدي
إليك فيفتشون بيتك وبيوت عبيدك وكل ما هو شهي في عينيك يضعونه في أيديهم
٧ ويأخذونه. ٧فدعا ملك إسرائيل جميع شيوخ الأرض وقال اعلموا وانظروا أن هذا
٨ يطلب الشر لأنه أرسل إلي يطلب نسائي وبني وفضتي وذهبي ولم أمنعها عنه. ٨فقال
٩ له كل الشيوخ وكل الشعب لا تسمع له ولا تقبل. ٩فقال لرسل بنهدد قولوا لسيدي
الملك إن كل ما أرسلت فيه إلى عبدك أولا أفعله. وأما هذا الأمر فلا أستطيع أن
١٠ أفعله. فرجع الرسل وردوا عليه الجواب. ١٠فأرسل إليه بنهدد وقال هكذا تفعل بي
الآلهة وهكذا تزيدني إن كان تراب السامرة يكفي قبضات لكل الشعب الذي يتبعني.
١١ ١١فأجاب ملك إسرائيل وقال قولوا لا يفتخرن من يشد كمن يحل. ١٢فلما سمع هذا

chronicles---أخبار الأيام الثاني

יט וישרפו את בית האלהים וינתצו את חומת ירושלם וכל 14O 36 19
ארמנותיה שרפו באש וכל כלי מחמדיה להשחית
ويسرفوا ايت بيت هأليوهيم و ينتسحوا ايت حومتي
يروشلايم و كل ارمونتيها سرفوا بايش و كل كلي محمديها لهسحيتا

14O 36 19 And they burnt the house of God, and brake down the wall of Jerusalem, and burnt all the palaces thereof with fire, and destroyed all the goodly vessels thereof.

French:

14O 36 19 Ils brûlèrent la maison de Dieu, ils démolirent les murailles de Jérusalem, ils livrèrent au feu tous ses palais et détruisirent tous les objets précieux.

German:

14O 36 14 Auch alle Obersten der Priester samt dem Volk vergingen sich schwer nach allen Greueln der Heiden und verunreinigten das Haus des HERRN, das er geheiligt hatte zu Jerusalem.

מזבח יהוה כמצות המלך יאשיהו׃

17 ויעשו בני ישראל הנמצאים את הפסח בעת ההיא ואת חג המצות שבעת ימים׃

18 ולא נעשה פסח כמהו בישראל מימי שמואל הנביא וכל מלכי ישראל לא עשו כפסח אשר עשה יאשיהו והכהנים והלוים וכל יהודה וישראל הנמצא ויושבי ירושלם׃

19 בשמונה עשרה שנה למלכות יאשיהו נעשה הפסח הזה׃

20 אחרי כל זאת אשר הכין יאשיהו את הבית עלה נכו מלך מצרים להלחם בכרכמיש על פרת ויצא לקראתו יאשיהו׃

21 וישלח אליו מלאכים לאמר מה לי ולך מלך יהודה לא עליך אתה היום כי אל בית מלחמתי ואלהים אמר לבהלני חדל לך מאלהים אשר עמי ואל ישחיתך׃

22 ולא הסב יאשיהו פניו ממנו כי להלחם בו התחפש ולא שמע אל דברי נכו מפי אלהים ויבא להלחם בבקעת מגדו׃

23 וירו הירים למלך יאשיהו ויאמר המלך לעבדיו העבירוני כי החליתי מאד׃

24 ויעבירהו עבדיו מן המרכבה וירכיבהו על רכב המשנה אשר לו ויוליכהו ירושלם וימת ויקבר בקברות אבתיו וכל יהודה וירושלם מתאבלים על יאשיהו׃

25 ויקונן ירמיהו על יאשיהו ויאמרו כל השרים והשרות בקינותיהם על יאשיהו עד היום ויתנום לחק על ישראל והנם כתובים על הקינות׃

26 ויתר דברי יאשיהו וחסדיו ככתוב בתורת יהוה׃

27 ודבריו הראשנים והאחרנים הנם כתובים על ספר מלכי ישראל ויהודה׃

לו

1 ויקחו עם הארץ את יהואחז בן יאשיהו וימליכהו תחת אביו בירושלם׃

2 בן שלוש ועשרים שנה יואחז במלכו ושלשה חדשים מלך בירושלם׃

3 ויסירהו מלך מצרים בירושלם ויענש את הארץ מאה ככר כסף וככר זהב׃

4 וימלך מלך מצרים את אליקים אחיו על יהודה וירושלם ויסב את שמו יהויקים ואת יואחז אחיו לקח נכו ויביאהו מצרימה׃

5 בן עשרים וחמש שנה יהויקים במלכו

ואחת

ואחת עשרה שנה מלך בירושלם ויעש הרע בעיני יהוה אלהיו׃

6 עליו עלה נבוכדנאצר מלך בבל ויאסרהו בנחשתים להליכו בבלה׃

7 ומכלי בית יהוה הביא נבוכדנאצר לבבל ויתנם בהיכלו בבבל׃

8 ויתר דברי יהויקים ותעבתיו אשר עשה והנמצא עליו הנם כתובים על ספר מלכי ישראל ויהודה וימלך יהויכין בנו תחתיו׃

9 בן שמונה שנים יהויכין במלכו ושלשה חדשים ועשרת ימים מלך בירושלם ויעש הרע בעיני יהוה׃

10 ולתשובת השנה שלח המלך נבוכדנאצר ויבאהו בבלה עם כלי חמדת בית יהוה וימלך את צדקיהו אחיו על יהודה וירושלם׃

11 בן עשרים ואחת שנה צדקיהו במלכו ואחת עשרה שנה מלך בירושלם׃

12 ויעש הרע בעיני יהוה אלהיו לא נכנע מלפני ירמיהו הנביא מפי יהוה׃

13 וגם במלך נבוכדנאצר מרד אשר השביעו באלהים ויקש את ערפו ויאמץ את לבבו משוב אל יהוה אלהי ישראל׃

14 גם כל שרי הכהנים והעם הרבו למעול מעל ככל תעבות הגוים ויטמאו את בית יהוה אשר הקדיש בירושלם׃

15 וישלח יהוה אלהי אבותיהם עליהם ביד מלאכיו השכם ושלוח כי חמל על עמו ועל מעונו׃

16 ויהיו מלעבים במלאכי האלהים ובוזים דבריו ומתעתעים בנבאיו עד עלות חמת יהוה בעמו עד לאין מרפא׃

17 ויעל עליהם את מלך כשדיים ויהרג בחוריהם בחרב בבית מקדשם ולא חמל על בחור ובתולה זקן וישש הכל נתן בידו׃

18 וכל כלי בית האלהים הגדלים והקטנים ואצרות בית יהוה ואצרות המלך ושריו הכל הביא בבל׃

19 וישרפו את בית האלהים וינתצו את חומת ירושלם וכל ארמנותיה שרפו באש וכל כלי מחמדיה להשחית׃

20 ויגל השארית מן החרב אל בבל ויהיו לו ולבניו לעבדים עד מלך מלכות פרס׃

21 למלאות דבר יהוה בפי ירמיהו עד רצתה הארץ

לו. יז. קמץ בז״ק שם. יז. יתיר י׳ שם. יז. יתיר י׳

את־

زمن قورش و بني اسرائيل بعد نابونائيد, 536 ق.م و قورش سمح لليهود بالعودة , و ازدهر شعر الخزانة للصلوات عند اليهود و ضياع التوراة في زمن نبوخذ نصر و نابونائيد و تربية السوالف و لبس السواد بعد السبي البابلي للخليل و بيت المقدس 586 ق.م, نبوخذنصر

له وساروا به إلى أورشليم فمات ودفن في قبور آبائه. وكان كل يهوذا وأورشليم
٢٥ ينوحون على يوشيا. ٢٥ ورثى إرميا يوشيا. وكان جميع المغنين والمغنيات يندبون يوشيا
في مراثيهم إلى اليوم. وجعلوها فريضة على إسرائيل. وها هي مكتوبة في المراثي.
٢٦ ٢٦ وبقية أمور يوشيا ومراحمه حسبما هو مكتوب في ناموس الرب ٢٧ وأموره الأولى
والأخيرة ها هي مكتوبة في سفر ملوك إسرائيل ويهوذا

الأصحاح السادس والثلاثون

١ ١ وأخذ شعب الأرض يهوآحاز بن يوشيا وملكوه عوضا عن أبيه في أورشليم.
٢ ٢ كان يوآحاز ابن ثلاث وعشرين سنة حين ملك وملك ثلاثة أشهر في أورشليم.
٣ ٣ وعزله ملك مصر في أورشليم وغرم الأرض بمئة وزنة من الفضة وبوزنة من الذهب.
٤ ٤ وملك ملك مصر ألياقيم أخاه على يهوذا وأورشليم وغير اسمه إلى يهوياقيم. وأما
يوآحاز أخوه فأخذه نخو وأتى به إلى مصر
٥ ٥ كان يهوياقيم ابن خمس وعشرين سنة حين ملك وملك إحدى عشرة
٦ سنة في أورشليم وعمل الشر في عيني الرب إلهه. ٦ عليه صعد نبوخذناصر ملك
٧ بابل وقيده بسلاسل نحاس ليذهب به إلى بابل. ٧ وأتى نبوخذناصر ببعض آنية
٨ بيت الرب إلى بابل وجعلها في هيكله في بابل. ٨ وبقية أمور يهوياقيم ورجاساته التي
عمل وما وجد فيه ها هي مكتوبة في سفر ملوك إسرائيل ويهوذا. وملك يهوياكين ابنه
عوضا عنه
٩ ٩ كان يهوياكين ابن ثماني سنين حين ملك وملك ثلاثة أشهر وعشرة أيام في
١٠ أورشليم. وعمل الشر في عيني الرب. ١٠ وعند رجوع السنة أرسل الملك نبوخذناصر
فأتى به إلى بابل مع آنية بيت الرب الثمينة وملك صدقيا أخاه على يهوذا وأورشليم.
١١ ١١ كان صدقيا ابن إحدى وعشرين سنة حين ملك وملك إحدى عشرة سنة في

أورشليم. ١٢ وعمل الشر في عيني الرب إلهه ولم يتواضع أمام إرميا النبي من فم ١٢
الرب. ١٣ وتمرد أيضا على الملك نبوخذناصر الذي حلفه بالله وصلب عنقه وقوى ١٣
قلبه عن الرجوع إلى الرب إله إسرائيل. ١٤ حتى أن جميع رؤساء الكهنة والشعب ١٤
أكثروا الخيانة حسب كل رجاسات الأمم ونجسوا بيت الرب الذي قدسه في أورشليم.
١٥ فأرسل الرب إله آبائهم إليهم عن يد رسله مبكرا ومرسلا لأنه شفق على شعبه ١٥
وعلى مسكنه. ١٦ فكانوا يهزأون برسل الله ورذلوا كلامه وتهاونوا بأنبيائه حتى ثار ١٦
غضب الرب على شعبه حتى لم يكن شفاء. ١٧ فأصعد عليهم ملك الكلدانيين فقتل ١٧
مختاريهم بالسيف في بيت مقدسهم. ولم يشفق على فتى أو عذراء ولا على شيخ أو
أشيب بل دفع الجميع ليده. ١٨ وجميع آنية بيت الله الكبيرة والصغيرة وخزائن ١٨
بيت الرب وخزائن الملك ورؤسائه أتى بها جميعا إلى بابل. ١٩ وأحرقوا بيت الله ١٩
وهدموا سور أورشليم وأحرقوا جميع قصورها بالنار وأهلكوا جميع آنيتها الثمينة.
وسبى الذين بقوا من السيف إلى بابل فكانوا له ولبنيه عبيدا إلى أن ملكت مملكة ٢٠
فارس ٢١ لإكمال كلام الرب بفم إرميا حتى استوفت الأرض سبوتها لأنها سبتت ٢١
في كل أيام خرابها لإكمال سبعين سنة
٢٢ وفي السنة الأولى لكورش ملك فارس لأجل تكميل كلام الرب بفم إرميا نبه ٢٢
الرب روح كورش ملك فارس فأطلق نداء في كل مملكته وكذا بالكتابة قائلا
٢٣ هكذا قال كورش ملك فارس إن الرب إله السماء قد أعطاني ٢٣
جميع ممالك الأرض وهو أوصاني أن أبني له بيتا في أورشليم
التي في يهوذا. من منكم من جميع شعبه
الرب إلهه معه وليصعد

م

نشيد الأنشاد --Solomon song

טז חכו ממתקים וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי בנות ירושלם 22O 5 16

حكوا ممتقيم و كلوا محمديم زيه دودي و
زيه راعي بنوت يروشالايم

22O 5 16 His mouth is most sweet; Yea, he is altogether lovely. This is my beloved, and this is my friend, O daughters of Jerusalem.
22O 6 1 Whither is thy beloved gone, O thou fairest among women? Whither hath thy beloved turned him, That we may seek him with thee?
22O 6 2 My beloved is gone down to his garden, To the beds of spices, To feed in the gardens, and to gather lilies.

German:

22O 5 16 Sein Gaumen ist süß, und er selbst lauter Lieblichkeit. So ist mein Geliebter, und so ist mein Freund, ihr Töchter Jerusalems!
22O 6 1 Wohin ist dein Freund gegangen, du Schönste unter den Weibern? Wohin hat sich dein Freund gewandt? Wir wollen ihn mit dir suchen!
22O 6 2 Mein Freund ist in seinen Garten hinabgegangen, zu den Balsambeeten, um in den Gärten zu weiden und Lilien zu pflücken!

French:

22O 5 16 Son palais n'est que douceur, Et toute sa personne est pleine de charme. Tel est mon bien-aimé, tel est mon ami, Filles de Jérusalem! -
22O 6 1 Où est allé ton bien-aimé, O la plus belle des femmes? De quel côté ton bien-aimé s'est-il dirigé? Nous le chercherons avec toi.
22O 6 2 Mon bien-aimé est descendu à son jardin, Au parterre d'aromates, Pour faire paître son troupeau dans les jardins, Et pour cueillir des lis.

زمن سليمان عليه السلام ٩٦٠ ق.م تقريبا و منسوية شير هشيريم -- نشيد الأنشاد, أو قصيدة القصائد, أو أغنية الأغاني الى سليمان عليه السلام, زمن داود عليه السلام 1000 ق.م

٤ حُلْوٌ. خَدُّكِ كَفِلْقَةِ رُمَّانَةٍ تَحْتَ نَقَابِكِ. ٤ عُنُقُكِ كَبُرْجِ دَاوُدَ ٱلْمَبْنِيِّ لِلْأَسْلِحَةِ. أَلْفُ
٥ مِجَنٍّ عُلِّقَ عَلَيْهِ كُلُّهَا أَتْرَاسُ ٱلْجَبَابِرَةِ. ٥ ثَدْيَاكِ كَخِشْفَتَيْ ظَبْيَةٍ تَوْأَمَيْنِ يَرْعَيَانِ بَيْنَ
٦ ٱلسَّوْسَنِ. ٦ إِلَى أَنْ يَفِيحَ ٱلنَّهَارُ وَتَنْهَزِمَ ٱلظِّلَالُ أَذْهَبُ إِلَى جَبَلِ ٱلْمُرِّ وَإِلَى تَلِّ ٱللُّبَانِ.
٧ ٧ كُلُّكِ جَمِيلٌ يَا حَبِيبَتِي لَيْسَ فِيكِ عَيْبَةٌ

٨ ٨ هَلُمِّي مَعِي مِنْ لُبْنَانَ يَا عَرُوسُ مَعِي مِنْ لُبْنَانَ. ٱنْظُرِي مِنْ رَأْسِ أَمَانَةَ مِنْ رَأْسِ
٩ شَنِيرَ وَحَرْمُونَ مِنْ خُدُورِ ٱلْأُسُودِ مِنْ جِبَالِ ٱلنُّمُورِ. ٩ قَدْ سَبَيْتِ قَلْبِي يَا أُخْتِي ٱلْعَرُوسُ
١٠ قَدْ سَبَيْتِ قَلْبِي بِإِحْدَى عَيْنَيْكِ بِقَلَادَةٍ وَاحِدَةٍ مِنْ عُنُقِكِ. ١٠ مَا أَحْسَنَ حُبَّكِ يَا أُخْتِي
ٱلْعَرُوسُ كَمْ مَحَبَّتُكِ أَطْيَبُ مِنَ ٱلْخَمْرِ وَكَمْ رَائِحَةُ أَدْهَانِكِ أَطْيَبُ مِنْ كُلِّ ٱلْأَطْيَابِ.
١١ ١١ شَفَتَاكِ يَا عَرُوسُ تَقْطُرَانِ شَهْدًا. تَحْتَ لِسَانِكِ عَسَلٌ وَلَبَنٌ وَرَائِحَةُ ثِيَابِكِ كَرَائِحَةِ
١٢ لُبْنَانَ. ١٢ أُخْتِي ٱلْعَرُوسُ جَنَّةٌ مُغْلَقَةٌ عَيْنٌ مُقْفَلَةٌ يَنْبُوعٌ مَخْتُومٌ. ١٣ أَغْرَاسُكِ فِرْدَوْسُ
١٤ رُمَّانٍ مَعَ أَثْمَارٍ نَفِيسَةٍ فَاغِيَةٍ وَنَارِدِينٍ. ١٤ نَارِدِينٍ وَكُرْكُمٍ. قَصَبِ ٱلذَّرِيرَةِ وَقِرْفَةٍ مَعَ
١٥ كُلِّ عُودِ ٱللُّبَانِ. مُرٌّ وَعُودٌ مَعَ كُلِّ أَنْفَسِ ٱلْأَطْيَابِ. ١٥ يَنْبُوعُ جَنَّاتٍ بِئْرُ مِيَاهٍ حَيَّةٍ
وَسُيُولٌ مِنْ لُبْنَانَ

١٦ ١٦ اِسْتَيْقِظِي يَا رِيحَ ٱلشَّمَالِ وَتَعَالَيْ يَا رِيحَ ٱلْجَنُوبِ. هَبِّي عَلَى جَنَّتِي فَتَقْطُرَ أَطْيَابُهَا.
لِيَأْتِ حَبِيبِي إِلَى جَنَّتِهِ وَيَأْكُلْ ثَمَرَهُ ٱلنَّفِيسَ

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلْخَامِسُ

١ ١ قَدْ دَخَلْتُ جَنَّتِي يَا أُخْتِي ٱلْعَرُوسُ. قَطَفْتُ مُرِّي مَعَ طِيبِي. أَكَلْتُ شَهْدِي مَعَ
عَسَلِي. شَرِبْتُ خَمْرِي مَعَ لَبَنِي. كُلُوا أَيُّهَا ٱلْأَصْحَابُ ٱشْرَبُوا وَٱسْكَرُوا أَيُّهَا ٱلْأَحِبَّاءُ
٢ ٢ أَنَا نَائِمَةٌ وَقَلْبِي مُسْتَيْقِظٌ. صَوْتُ حَبِيبِي قَارِعًا. اِفْتَحِي لِي يَا أُخْتِي يَا حَبِيبَتِي
يَا حَمَامَتِي يَا كَامِلَتِي لِأَنَّ رَأْسِي ٱمْتَلَأَ مِنَ ٱلطَّلِّ وَقُصَصِي مِنْ نُدَى ٱللَّيْلِ
٣ ٣ قَدْ خَلَعْتُ ثَوْبِي فَكَيْفَ أَلْبَسُهُ. قَدْ غَسَلْتُ رِجْلَيَّ فَكَيْفَ أُوَسِّخُهُمَا. ٤ حَبِيبِي مَدَّ

٥ يَدَهُ مِنَ ٱلْكُوَّةِ فَأَنَّتْ عَلَيْهِ أَحْشَائِي. ٥ قُمْتُ لِأَفْتَحَ لِحَبِيبِي وَيَدَايَ تَقْطُرَانِ مُرًّا وَأَصَابِعِي
٦ مُرٌّ قَاطِرٌ عَلَى مَقْبَضِ ٱلْقُفْلِ. ٦ فَتَحْتُ لِحَبِيبِي لَكِنَّ حَبِيبِي تَحَوَّلَ وَعَبَرَ. نَفْسِي خَرَجَتْ
٧ عِنْدَمَا أَدْبَرَ. طَلَبْتُهُ فَمَا وَجَدْتُهُ دَعَوْتُهُ فَمَا أَجَابَنِي. ٧ وَجَدَنِي ٱلْحَرَسُ ٱلطَّائِفُ فِي ٱلْمَدِينَةِ.
٨ ضَرَبُونِي جَرَحُونِي. حَفَظَةُ ٱلْأَسْوَارِ رَفَعُوا إِزَارِي عَنِّي. ٨ أُحَلِّفُكُنَّ يَا بَنَاتِ أُورُشَلِيمَ إِنْ
وَجَدْتُنَّ حَبِيبِي أَنْ تُخْبِرْنَهُ بِأَنِّي مَرِيضَةٌ حُبًّا

٩ ٩ مَا حَبِيبُكِ مِنْ حَبِيبٍ أَيَّتُهَا ٱلْجَمِيلَةُ بَيْنَ ٱلنِّسَاءِ. مَا حَبِيبُكِ مِنْ حَبِيبٍ حَتَّى
تُحَلِّفِينَا هٰكَذَا

١٠ ١٠ حَبِيبِي أَبْيَضُ وَأَحْمَرُ. مُعْلَمٌ بَيْنَ رِبْوَةٍ. ١١ رَأْسُهُ ذَهَبٌ إِبْرِيزٌ. قُصَصُهُ مُسْتَرْسِلَةٌ
١٢ حَالِكَةٌ كَٱلْغُرَابِ. ١٢ عَيْنَاهُ كَٱلْحَمَامِ عَلَى مَجَارِي ٱلْمِيَاهِ مَغْسُولَتَانِ بِٱللَّبَنِ جَالِسَتَانِ فِي
١٣ وَقْبَيْهِمَا. ١٣ خَدَّاهُ كَخَمِيلَةِ ٱلطِّيبِ وَأَتْلَامِ رَيَاحِينَ ذَكِيَّةٍ. شَفَتَاهُ سُوسَنٌ تَقْطُرَانِ
١٤ مُرًّا مَائِعًا. ١٤ يَدَاهُ حَلْقَتَانِ مِنْ ذَهَبٍ مُرَصَّعَتَانِ بِٱلزَّبَرْجَدِ. بَطْنُهُ عَاجٌ أَبْيَضُ مُغَلَّفٌ
١٥ بِٱلْيَاقُوتِ ٱلْأَزْرَقِ. ١٥ سَاقَاهُ عَمُودَا رُخَامٍ مُؤَسَّسَتَانِ عَلَى قَاعِدَتَيْنِ مِنْ إِبْرِيزٍ. طَلْعَتُهُ
١٦ كَلُبْنَانَ. فَتًى كَٱلْأَرْزِ. ١٦ حَلْقُهُ حَلَاوَةٌ وَكُلُّهُ مُشْتَهَيَاتٌ. هٰذَا حَبِيبِي وَهٰذَا خَلِيلِي يَا بَنَاتِ
أُورُشَلِيمَ

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلسَّادِسُ

١ ١ أَيْنَ ذَهَبَ حَبِيبُكِ أَيَّتُهَا ٱلْجَمِيلَةُ بَيْنَ ٱلنِّسَاءِ. أَيْنَ تَوَجَّهَ حَبِيبُكِ فَنَطْلُبَهُ مَعَكِ
٢ ٢ حَبِيبِي نَزَلَ إِلَى جَنَّتِهِ إِلَى خَمَائِلِ ٱلطِّيبِ لِيَرْعَى فِي ٱلْجَنَّاتِ وَيَجْمَعَ ٱلسَّوْسَنَ.
٣ ٣ أَنَا لِحَبِيبِي وَحَبِيبِي لِي. ٱلرَّاعِي بَيْنَ ٱلسَّوْسَنِ
٤ ٤ أَنْتِ جَمِيلَةٌ يَا حَبِيبَتِي كَتِرْصَةَ حَسَنَةٌ كَأُورُشَلِيمَ مُرْهِبَةٌ كَجَيْشٍ بِأَلْوِيَةٍ. ٥ حَوِّلِي
٦ عَنِّي عَيْنَيْكِ فَإِنَّهُمَا قَدْ غَلَبَتَانِي. شَعْرُكِ كَقَطِيعِ ٱلْمَعْزِ ٱلرَّابِضِ فِي جِلْعَادَ. ٦ أَسْنَانُكِ
٧ كَقَطِيعِ نِعَاجٍ صَادِرَةٍ مِنَ ٱلْغَسْلِ ٱللَّوَاتِي كُلُّ وَاحِدَةٍ مُتْئِمٌ وَلَيْسَ فِيهَا عَقِيمٌ. ٧ كَفِلْقَةِ

4 אלהים זולתך יעשה למחכה־לו: פגעת את־שש ועשה
צדק בדרכיך יזכרוך הן־אתה קצפת ונחטא בהם עולם
5 ונושע: ונהי כטמא כלנו וכבגד עדים כל־צדקתינו ונבל
6 כעלה כלנו ועוננו כרוח ישאנו: ואין־קורא בשמך מתעורר
להחזיק בך כי־הסתרת פניך ממנו ותמוגנו ביד־עוננו:
7 ועתה יהוה אבינו אתה אנחנו החמר ואתה יצרנו ומעשה
8 ידך כלנו: אל־תקצף יהוה עד־מאד ואל־לעד תזכר עון
9 הן הבט־נא עמך כלנו: ערי קדשך היו מדבר ציון מדבר
10 היתה ירושלם שממה: בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך
11 אבתינו היה לשרפת אש וכל־מחמדינו היה לחרבה: העל־
אלה תתאפק יהוה תחשה ותעננו עד־מאד:

סה נדרשתי ללוא שאלו נמצאתי ללא בקשני אמרתי הנני הנני
1 2 אל־גוי לא־קרא בשמי: פרשתי ידי כל־היום אל־עם סורר
3 ההלכים הדרך לא־טוב אחר מחשבתיהם: העם המכעיסים
אתי על־פני תמיד זבחים בגנות ומקטרים על־הלבנים:
4 הישבים בקברים ובנצורים ילינו האכלים בשר החזיר ופרק
5 פגלים כליהם: האמרים קרב אליך אל־תגש־בי כי קדשתיך
6 אלה עשן באפי אש יקדת כל־היום: הנה כתובה לפני
7 לא אחשה כי אם־שלמתי ושלמתי על־חיקם: עונתיכם
ועונת אבותיכם יחדו אמר יהוה אשר קטרו על־ההרים ועל־
הגבעות חרפוני ומדתי פעלתם ראשנה על־חיקם:
8 כה ׀ אמר יהוה כאשר ימצא התירוש באשכול ואמר אל־
תשחיתהו כי ברכה בו כן אעשה למען עבדי לבלתי השחית
9 הכל: והוצאתי מיעקב זרע ומיהודה יורש הרי וירשוה
10 בחירי ועבדי ישכנו־שמה: והיה השרון לנוה־צאן ועמק
11 עכור לרבץ בקר לעמי אשר דרשוני: ואתם עזבי יהוה
השכחים את־הר קדשי הערכים לגד שלחן והממלאים למני
12 ממסך: ומניתי אתכם לחרב וכלכם לטבח תכרעו יען
קראתי ולא עניתם דברתי ולא שמעתם ותעשו הרע בעיני

סד. ט. קמץ בז״ק סה. ה. יתיר קרי שם. ז. אל קרי

ובאשר

13 ובאשר לא־חפצתי בחרתם: לכן כה־אמר ׀ אדני
יהוה הנה עבדי ׀ יאכלו ואתם תרעבו הנה עבדי ישתו
14 ואתם תצמאו הנה עבדי ישמחו ואתם תבשו: הנה עבדי
ירנו מטוב לב ואתם תצעקו מכאב לב ומשבר רוח תילילו:
15 והנחתם שמכם לשבועה לבחירי והמיתך אדני יהוה
16 ולעבדיו יקרא שם אחר: אשר המתברך בארץ יתברך
באלהי אמן והנשבע בארץ ישבע באלהי אמן כי נשכחו
17 הצרות הראשנות וכי נסתרו מעיני: כי־הנני בורא שמים
חדשים וארץ חדשה ולא תזכרנה הראשנות ולא תעלינה
18 על־לב: כי־אם־שישו וגילו עדי־עד אשר אני בורא כי הנני
19 בורא את־ירושלם גילה ועמה משוש: וגלתי בירושלם
וששתי בעמי ולא־ישמע בה עוד קול בכי וקול זעקה:
20 לא־יהיה משם עוד עול ימים וזקן אשר לא־ימלא את־ימיו
כי הנער בן־מאה שנה ימות והחוטא בן־מאה שנה יקלל:
21 22 ובנו בתים וישבו ונטעו כרמים ואכלו פרים: לא יבנו
ואחר ישב לא יטעו ואחר יאכל כי־כימי העץ ימי עמי
23 ומעשה ידיהם יבלו בחירי: לא ייגעו לריק ולא ילדו
24 לבהלה כי זרע ברוכי יהוה המה וצאצאיהם אתם: והיה
25 טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע: זאב
וטלה ירעו כאחד ואריה כבקר יאכל־תבן ונחש עפר לחמו
לא־ירעו ולא־ישחיתו בכל־הר קדשי אמר יהוה:

סו 1 כה אמר יהוה השמים כסאי והארץ הדם רגלי אי־זה בית
2 אשר תבנו־לי ואי־זה מקום מנוחתי: ואת־כל־אלה ידי
עשתה ויהיו כל־אלה נאם־יהוה ואל־זה אביט אל־עני
3 ונכה־רוח וחרד על־דברי: שוחט השור מכה־איש זובח השה
ערף כלב מעלה מנחה דם־חזיר מזכיר לבנה מברך און
4 גם־המה בחרו בדרכיהם ובשקוציהם נפשם חפצה: גם־אני
אבחר בתעלליהם ומגורתם אביא להם יען קראתי ואין
עונה דברתי ולא שמעו ויעשו הרע בעיני ובאשר לא־חפצתי

סו. א. הפטרה שבת וראש חדש

בחרו

اشعياء

י בית קדשנו 23O 64 10
ותפארתנו אשר הללוך אבתינו--
היה לשרפת אש וכל מחמדינו היה לחרבה

بيت
قدشينو و تفأيرينوا آشير هللوخ ابوتينوا
--هياه لسريفيت ايش و كل محمدينوا
هياه لحربات

23O 64 10 Thy holy cities are become a wilderness, Zion is become a wilderness, Jerusalem a desolation.

23O 64 11 Our holy and our beautiful house, where our fathers praised thee, is burned with fire; and all our pleasant places are laid waste.

زمن اشعياء 722 ق.م تقريبا زمن السبي الآشوري لمملكة الشمال

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلثَّالِثُ وَٱلسِّتُّونَ

١ ¹مَنْ ذَا ٱلْآتِي مِنْ أَدُومَ بِثِيَابٍ حُمْرٍ مِنْ بُصْرَةَ؟ هٰذَا ٱلْبَهِيُّ بِمَلَابِسِهِ، ٱلْمُتَعَظِّمُ بِكَثْرَةِ
٢ قُوَّتِهِ. «أَنَا ٱلْمُتَكَلِّمُ بِٱلْبِرِّ، ٱلْعَظِيمُ لِلْخَلَاصِ». ٢مَا بَالُ لِبَاسِكَ مُحَمَّرٌ، وَثِيَابُكَ كَدَائِسِ
٣ ٱلْمِعْصَرَةِ؟ ٣«قَدْ دُسْتُ ٱلْمِعْصَرَةَ وَحْدِي، وَمِنَ ٱلشُّعُوبِ لَمْ يَكُنْ مَعِي أَحَدٌ. فَدُسْتُهُمْ
٤ بِغَضَبِي، وَوَطِئْتُهُمْ بِغَيْظِي. فَرُشَّ عَصِيرُهُمْ عَلَى ثِيَابِي، فَلَطَخْتُ كُلَّ مَلَابِسِي. ٤لِأَنَّ يَوْمَ ٱلنَّقْمَةِ
٥ فِي قَلْبِي، وَسَنَةُ مَفْدِيِّيَّ قَدْ أَتَتْ. ٥فَنَظَرْتُ وَلَمْ يَكُنْ مُعِينٌ، وَتَحَيَّرْتُ إِذْ لَمْ يَكُنْ عَاضِدٌ،
٦ فَخَلَّصَتْ لِي ذِرَاعِي، وَغَيْظِي عَضَدَنِي. ٦فَدُسْتُ شُعُوبًا بِغَضَبِي وَأَسْكَرْتُهُمْ بِغَيْظِي، وَأَجْرَيْتُ
عَلَى ٱلْأَرْضِ عَصِيرَهُمْ».
٧ ٧إِحْسَانَاتِ ٱلرَّبِّ أَذْكُرُ، تَسَابِيحَ ٱلرَّبِّ، حَسَبَ كُلِّ مَا كَافَأَنَا بِهِ ٱلرَّبُّ، وَٱلْخَيْرَ
ٱلْعَظِيمَ لِبَيْتِ إِسْرَائِيلَ ٱلَّذِي كَافَأَهُمْ بِهِ حَسَبَ مَرَاحِمِهِ، وَحَسَبَ كَثْرَةِ إِحْسَانَاتِهِ.
٨ ٨وَقَدْ قَالَ: «حَقًّا إِنَّهُمْ شَعْبِي، بَنُونَ لَا يَخُونُونَ». فَصَارَ لَهُمْ مُخَلِّصًا. ٩فِي كُلِّ ضِيقِهِمْ
تَضَايَقَ، وَمَلَاكُ حَضْرَتِهِ خَلَّصَهُمْ. بِمَحَبَّتِهِ وَرَأْفَتِهِ هُوَ فَكَّهُمْ وَرَفَعَهُمْ وَحَمَلَهُمْ كُلَّ ٱلْأَيَّامِ
ٱلْقَدِيمَةِ.
١٠ ١٠وَلٰكِنَّهُمْ تَمَرَّدُوا وَأَحْزَنُوا رُوحَ قُدْسِهِ، فَتَحَوَّلَ لَهُمْ عَدُوًّا، وَهُوَ حَارَبَهُمْ. ١١ثُمَّ ذَكَرَ
ٱلْأَيَّامَ ٱلْقَدِيمَةَ، مُوسَى وَشَعْبَهُ. «أَيْنَ ٱلَّذِي أَصْعَدَهُمْ مِنَ ٱلْبَحْرِ مَعَ رَاعِي غَنَمِهِ؟ أَيْنَ ٱلَّذِي
١٢ جَعَلَ فِي وَسَطِهِمْ رُوحَ قُدْسِهِ، ١٢ٱلَّذِي سَيَّرَ لِيَمِينِ مُوسَى ذِرَاعَ مَجْدِهِ، ٱلَّذِي شَقَّ ٱلْمِيَاهَ
١٣ قُدَّامَهُمْ لِيَصْنَعَ لِنَفْسِهِ ٱسْمًا أَبَدِيًّا، ١٣ٱلَّذِي سَيَّرَهُمْ فِي ٱللُّجَجِ، كَفَرَسٍ فِي ٱلْبَرِّيَّةِ فَلَمْ
١٤ يَعْثُرُوا؟ ١٤كَبَهَائِمَ تَنْزِلُ إِلَى وَطَاءٍ، رُوحُ ٱلرَّبِّ أَرَاحَهُمْ». هٰكَذَا قُدْتَ شَعْبَكَ لِتَصْنَعَ
لِنَفْسِكَ ٱسْمَ مَجْدٍ.
١٥ ١٥تَطَلَّعْ مِنَ ٱلسَّمَاوَاتِ وَٱنْظُرْ مِنْ مَسْكَنِ قُدْسِكَ وَمَجْدِكَ. أَيْنَ غَيْرَتُكَ وَجَبَرُوتُكَ؟
١٦ زَفِيرُ أَحْشَائِكَ وَمَرَاحِمُكَ نَحْوِي ٱمْتَنَعَتْ. ١٦فَإِنَّكَ أَنْتَ أَبُونَا وَإِنْ لَمْ يَعْرِفْنَا إِبْرَاهِيمُ،

وَإِنْ لَمْ يَدْرِنَا إِسْرَائِيلُ. أَنْتَ يَا رَبُّ أَبُونَا، وَلِيُّنَا مُنْذُ ٱلْأَبَدِ ٱسْمُكَ.
١٧ ١٧لِمَاذَا أَضْلَلْتَنَا يَا رَبُّ عَنْ طُرُقِكَ، قَسَّيْتَ قُلُوبَنَا عَنْ مَخَافَتِكَ؟ ٱرْجِعْ
١٨ مِنْ أَجْلِ عَبِيدِكَ، أَسْبَاطِ مِيرَاثِكَ. ١٨إِلَى قَلِيلٍ ٱمْتَلَكَ شَعْبُ قُدْسِكَ. مُضَايِقُونَا
١٩ دَاسُوا مَقْدِسَكَ. ١٩قَدْ كُنَّا مُنْذُ زَمَانٍ كَٱلَّذِينَ لَمْ تَحْكُمْ عَلَيْهِمْ وَلَمْ يُدْعَ عَلَيْهِمْ
بِٱسْمِكَ.

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلرَّابِعُ وَٱلسِّتُّونَ

١ ١لَيْتَكَ تَشُقُّ ٱلسَّمَاوَاتِ وَتَنْزِلُ! مِنْ حَضْرَتِكَ تَتَزَلْزَلُ ٱلْجِبَالُ. ٢كَمَا تُشْعِلُ ٱلنَّارُ
ٱلْهَشِيمَ وَتَجْعَلُ ٱلنَّارُ ٱلْمِيَاهَ تَغْلِي، لِتُعَرِّفَ أَعْدَاءَكَ ٱسْمَكَ، لِتَرْتَعِدَ ٱلْأُمَمُ مِنْ حَضْرَتِكَ.
٣ ٣حِينَ صَنَعْتَ مَخَاوِفَ لَمْ نَنْتَظِرْهَا، نَزَلْتَ، تَزَلْزَلَتِ ٱلْجِبَالُ مِنْ حَضْرَتِكَ. ٤وَمُنْذُ
٥ ٱلْأَزَلِ لَمْ يَسْمَعُوا وَلَمْ يَصْغَوْا. لَمْ تَرَ عَيْنٌ إِلٰهًا غَيْرَكَ يَصْنَعُ لِمَنْ يَنْتَظِرُهُ. ٥تُلَاقِي
ٱلْفَرِحَ ٱلصَّانِعَ ٱلْبِرَّ. ٱلَّذِينَ يَذْكُرُونَكَ فِي طُرُقِكَ. هَا أَنْتَ سَخِطْتَ إِذْ أَخْطَأْنَا. هِيَ
٦ إِلَى ٱلْأَبَدِ فَنَخْلُصُ. ٦وَقَدْ صِرْنَا كُلُّنَا كَنَجِسٍ، وَكَثَوْبِ عِدَّةٍ كُلُّ أَعْمَالِ بِرِّنَا، وَقَدْ ذَبُلْنَا
٧ كَوَرَقَةٍ، وَآثَامُنَا كَرِيحٍ تَحْمِلُنَا. ٧وَلَيْسَ مَنْ يَدْعُو بِٱسْمِكَ أَوْ يَنْتَبِهُ لِيَتَمَسَّكَ بِكَ،
٨ لِأَنَّكَ حَجَبْتَ وَجْهَكَ عَنَّا، وَأَذَبْتَنَا بِسَبَبِ آثَامِنَا. ٨وَٱلْآنَ يَا رَبُّ أَنْتَ أَبُونَا. نَحْنُ
ٱلطِّينُ وَأَنْتَ جَابِلُنَا، وَكُلُّنَا عَمَلُ يَدَيْكَ.
٩ ٩لَا تَسْخَطْ كُلَّ ٱلسَّخَطِ يَا رَبُّ، وَلَا تَذْكُرِ ٱلْإِثْمَ إِلَى ٱلْأَبَدِ. هَا ٱنْظُرْ. شَعْبُكَ كُلُّنَا.
١٠ ١٠مُدُنُ قُدْسِكَ صَارَتْ بَرِّيَّةً. صِهْيَوْنُ صَارَتْ بَرِّيَّةً، وَأُورُشَلِيمُ مُوحَشَةً. ١١بَيْتُ
قُدْسِنَا وَجَمَالِنَا حَيْثُ سَبَّحَكَ آبَاؤُنَا، قَدْ صَارَ حَرِيقَ نَارٍ، وَكُلُّ مُشْتَهَيَاتِنَا صَارَتْ
١٢ خَرَابًا. ١٢أَلِأَجْلِ هٰذِهِ تَتَجَلَّدُ يَا رَبُّ؟ أَتَسْكُتُ وَتُذِلُّنَا كُلَّ ٱلذُّلِّ؟

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلْخَامِسُ وَٱلسِّتُّونَ

١ ١«أَصْغَيْتُ إِلَى ٱلَّذِينَ لَمْ يَسْأَلُوا. وُجِدْتُ مِنَ ٱلَّذِينَ لَمْ يَطْلُبُونِي. قُلْتُ: هَأَنَذَا،

1 איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה
רבתי בגוים שרתי במדינות היתה למס׃
2 בכו תבכה בלילה ודמעתה על לחיה אין־לה מנחם מכל־
3 אהביה כל־רעיה בגדו בה היו לה לאיבים׃ גלתה יהודה
מעני ומרב עבדה היא ישבה בגוים לא מצאה מנוח כל־
4 רדפיה השיגוה בין המצרים׃ דרכי ציון אבלות מבלי באי
מועד כל־שעריה שוממין כהניה נאנחים בתולתיה נוגות
5 והיא מר־לה׃ היו צריה לראש איביה שלו כי־יהוה הוגה
6 על רב־פשעיה עולליה הלכו שבי לפני צר׃ ויצא מן־בת־
ציון כל־הדרה היו שריה כאילים לא־מצאו מרעה וילכו
7 בלא־כח לפני רודף׃ זכרה ירושלם ימי עניה ומרודיה כל
מחמדיה אשר היו מימי קדם בנפל עמה ביד־צר ואין עוזר
8 לה ראוה צרים שחקו על־משבתה׃ חטא חטאה ירושלם
על־כן לנידה היתה כל־מכבדיה הזילוה כי־ראו ערותה גם־
9 היא נאנחה ותשב אחור׃ טמאתה בשוליה לא זכרה
אחריתה ותרד פלאים אין מנחם לה ראה יהוה את־עניי כי
10 הגדיל אויב׃ ידו פרש צר על כל־מחמדיה כי־ראתה גוים
11 באו מקדשה אשר צויתה לא־יבאו בקהל לך׃ כל־עמה
נאנחים מבקשים לחם נתנו מחמודיהם באכל להשיב נפש
12 ראה יהוה והביטה כי הייתי זוללה׃ לוא אליכם כל־עברי
דרך הביטו וראו אם־יש מכאוב כמכאבי אשר עולל לי אשר
13 הוגה יהוה ביום חרון אפו׃ ממרום שלח־אש בעצמתי
וירדנה פרש רשת לרגלי השיבני אחור נתנני שממה כל־

א. ג, סבת ק׳ שם. יא, יתיר ו׳ שם. יב, ל׳ זעירא

مراثي ارمياء

ז זכרה ירושלם ימי עניה ומרודיה--כל מחמדיה אשר היו מימי קדם בנפל עמה ביד צר ואין עוזר 25O 1 7
לה--ראוה צרים

زخراه يروشالايم يمي عنياه و مورديها --كل محمديها آشير هيوا ميمي قوديم بنفال عماه بيد صور
و أين عوزير لاه --راوها تسريم

25O 1 7 Jerusalem remembereth in the days of her affliction and of her miseries all her pleasant things that were from the days of old: When her people fell into the hand of the adversary, and none did help her, The adversaries saw her, they did mock at her desolations.

{י ידו פרש צר על כל מחמדיה כי ראתה גוים באו מקדשה--אשר צויתה לא יבאו בקהל לך {ס 25O 1 10

يدوا براش تسار عال كل محمديها كي رأتاه جوييم باأو مقدشيها --آشير تسويتا لو يبوأو باكاهال لاخ

25O 1 10 The adversary hath spread out his hand upon all her pleasant things: For she hath seen that the nations are entered into her sanctuary, Concerning whom thou didst command that they should not enter into thine assembly.

יא כל עמה נאנחים מבקשים לחם נתנו מחמודיהם (מחמדיהם) באכל להשיב נפש ראה יהוה 25O 1 11
והביטה כי הייתי זוללה

كل عاماه نأنحيم مبكشيم ليحيم نتنوا محموديهيم (محمديهيم) باوخيل لهشيب نيفيش رأاه
يهوه و هبيطاه كي هييتاه زوللاه

25O 1 11 All her people sigh, they seek bread; They have given their pleasant things for food to refresh the soul: See, O Jehovah, and behold; for I am become abject.

{ד דרך קשתו כאויב נצב ימינו כצר ויהרג כל מחמדי עין באהל בת ציון שפך כאש חמתו {ס 25O 2 4

ديريخ كشتوا كاوييب ناتساب يمينوا و يهريج كل محمدي عين بأوهيل بات تسيون شافاخ كآيش
حموتوا

25O 2 4 He hath bent his bow like an enemy, he hath stood with his right hand as an adversary, And hath slain all that were pleasant to the eye: In the tent of the daughter of Zion he hath poured out his wrath like fire.

سفر أيخا -- مراثـــي ارمياء ---586 ق.م و هو قد عاصر السبي البابلي لبيت المقدس و الخراب الأول و يأتي السبي البابلي بعد السبي الآشوري للشمال, و البابليون كانوا قد ورثوا الآشوريين الذين كانت عاصمتهم نينوى في شمال العراق, و استمر خراب بيت المقدس من 586 الى زمن العودة بعد 536 ق.م بسماح قورش لليهود بالعودة و استمرت عودة بني اسرائيل حتى 400 ق.م تقريبا و من بعدها احتل اسكندر المقدوني و هو من مقدونيا المنطقة في 332 ق.م تقريبا, اليونان كانوا قد ذبحوا اليهود و قدموا القرابين الى زيوس في معبد اليهود على يد انطيوخوس الرابع (ابيفانوس) 175 ق.م و لكن صنيعة اليونان لم تكن بحجم الخراب الروماني في 133 ميلادي, على يد هادريان الذي بنى بوابة هادريان (باب العمود) و كان قبله تيتوس قد سيطر على الثورة اليهودية في 66 ميلادي و كان بومبيوس القائد الروماني قد احتل سوريا و فلسطين 63ق.م و سخط منه يوليوس قيصر و غلبه في مواجهة بحرية و اصبح قيصر روما بعدها
ايخا = أين أنت؟ ------ و هي الكلمة الأولى في هذا السفر, --------------------
روعيه = راعي, نجيد = محافظ ,مناحيم = معزي

٢٥ ٱلْبَابِ ٱلثَّلَاثَةَ. ٢٥ وَأَخَذَ مِنَ ٱلْمَدِينَةِ خَصِيًّا وَاحِدًا كَانَ وَكِيلًا عَلَى رِجَالِ ٱلْحَرْبِ وَسَبْعَةَ
رِجَالٍ مِنَ ٱلَّذِينَ يَنْظُرُونَ وَجْهَ ٱلْمَلِكِ ٱلَّذِينَ وُجِدُوا فِي ٱلْمَدِينَةِ وَكَاتِبَ رَئِيسِ ٱلْجُنْدِ
ٱلَّذِي كَانَ يَجْمَعُ شَعْبَ ٱلْأَرْضِ لِلتَّجَنُّدِ وَسِتِّينَ رَجُلًا مِنْ شَعْبِ ٱلْأَرْضِ ٱلَّذِينَ وُجِدُوا
٢٦ فِي وَسَطِ ٱلْمَدِينَةِ. ٢٦ أَخَذَهُمْ نَبُوزَرَادَانُ رَئِيسُ ٱلشُّرَطِ وَسَارَ بِهِمْ إِلَى مَلِكِ بَابِلَ إِلَى
٢٧ رِبْلَةَ. ٢٧ فَضَرَبَهُمْ مَلِكُ بَابِلَ وَقَتَلَهُمْ فِي رِبْلَةَ فِي أَرْضِ حَمَاةَ. فَسُبِيَ يَهُوذَا مِنْ أَرْضِهِ.
٢٨ ٢٨ هٰذَا هُوَ ٱلشَّعْبُ ٱلَّذِي سَبَاهُ نَبُوخَذْنَاصَّرُ فِي ٱلسَّنَةِ ٱلسَّابِعَةِ. مِنَ ٱلْيَهُودِ ثَلَاثَةَ آلَافٍ
٢٩ وَثَلَاثَةً وَعِشْرُونَ. ٢٩ وَفِي ٱلسَّنَةِ ٱلثَّامِنَةِ عَشْرَةَ لِنَبُوخَذْنَاصَّرَ سُبِيَ مِنْ أُورُشَلِيمَ ثَمَانُ مِئَةٍ
٣٠ وَٱثْنَانِ وَثَلَاثُونَ نَفْسًا. ٣٠ فِي ٱلسَّنَةِ ٱلثَّالِثَةِ وَٱلْعِشْرِينَ لِنَبُوخَذْنَاصَّرَ سَبَى نَبُوزَرَادَانُ
رَئِيسُ ٱلشُّرَطِ مِنَ ٱلْيَهُودِ سَبْعَ مِئَةٍ وَخَمْسًا وَأَرْبَعِينَ نَفْسًا. جُمْلَةُ ٱلنُّفُوسِ أَرْبَعَةُ
آلَافٍ وَسِتُّ مِئَةٍ

٣١ ٣١ وَفِي ٱلسَّنَةِ ٱلسَّابِعَةِ وَٱلثَّلَاثِينَ لِسَبْيِ يَهُويَاكِينَ فِي ٱلشَّهْرِ ٱلثَّانِي عَشَرَ فِي ٱلْخَامِسِ
وَٱلْعِشْرِينَ مِنَ ٱلشَّهْرِ رَفَعَ أَوِيلُ مَرُودَخُ مَلِكُ بَابِلَ فِي سَنَةِ تَمَلُّكِهِ رَأْسَ يَهُويَاكِينَ
٣٢ مَلِكِ يَهُوذَا وَأَخْرَجَهُ مِنَ ٱلسِّجْنِ ٣٢ وَكَلَّمَهُ بِخَيْرٍ وَجَعَلَ كُرْسِيَّهُ فَوْقَ كَرَاسِيِّ ٱلْمُلُوكِ
٣٣ ٱلَّذِينَ مَعَهُ فِي بَابِلَ. ٣٣ وَغَيَّرَ ثِيَابَ سِجْنِهِ وَكَانَ يَأْكُلُ دَائِمًا ٱلْخُبْزَ أَمَامَهُ
٣٤ كُلَّ أَيَّامِ حَيَاتِهِ. ٣٤ وَوَظِيفَتُهُ وَظِيفَةٌ دَائِمَةٌ تُعْطَى
لَهُ مِنْ عِنْدِ مَلِكِ بَابِلَ أَمْرَ كُلِّ يَوْمٍ
بِيَوْمِهِ إِلَى يَوْمِ وَفَاتِهِ كُلَّ أَيَّامِ
حَيَاتِهِ

م

مَرَاثِي إِرْمِيَا

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلْأَوَّلُ

١ ١ كَيْفَ جَلَسَتْ وَحْدَهَا ٱلْمَدِينَةُ ٱلْكَثِيرَةُ ٱلشَّعْبِ. كَيْفَ صَارَتْ كَأَرْمَلَةٍ ٱلْعَظِيمَةُ
٢ فِي ٱلْأُمَمِ. ٱلسَّيِّدَةُ فِي ٱلْبُلْدَانِ صَارَتْ تَحْتَ ٱلْجِزْيَةِ. ٢ تَبْكِي فِي ٱللَّيْلِ بُكَاءً وَدُمُوعُهَا عَلَى
خَدَّيْهَا. لَيْسَ لَهَا مُعَزٍّ مِنْ كُلِّ مُحِبِّيهَا. كُلُّ أَصْحَابِهَا غَدَرُوا بِهَا. صَارُوا لَهَا أَعْدَاءً.
٣ ٣ قَدْ سُبِيَتْ يَهُوذَا مِنَ ٱلْمَذَلَّةِ وَمِنْ كَثْرَةِ ٱلْعُبُودِيَّةِ. هِيَ تَسْكُنُ بَيْنَ ٱلْأُمَمِ. لَا تَجِدُ
٤ رَاحَةً. قَدْ أَدْرَكَهَا كُلُّ طَارِدِيهَا بَيْنَ ٱلضِّيقَاتِ. ٤ طُرُقُ صِهْيَوْنَ نَائِحَةٌ لِعَدَمِ ٱلْآتِينَ
٥ إِلَى ٱلْعِيدِ. كُلُّ أَبْوَابِهَا خَرِبَةٌ. كَهَنَتُهَا يَتَنَهَّدُونَ. عَذَارَاهَا مُذَلَّلَةٌ وَهِيَ فِي مَرَارَةٍ. ٥ صَارَ
مُضَايِقُوهَا رَأْسًا. نَجَحَ أَعْدَاؤُهَا لِأَنَّ ٱلرَّبَّ قَدْ أَذَلَّهَا لِأَجْلِ كَثْرَةِ ذُنُوبِهَا. ذَهَبَ أَوْلَادُهَا
٦ إِلَى ٱلسَّبْيِ قُدَّامَ ٱلْعَدُوِّ. ٦ وَقَدْ خَرَجَ مِنْ بِنْتِ صِهْيَوْنَ كُلُّ بَهَائِهَا. صَارَتْ رُؤَسَاؤُهَا
٧ كَأَيَائِلَ لَا تَجِدُ مَرْعًى فَيَسِيرُونَ بِلَا قُوَّةٍ أَمَامَ ٱلطَّارِدِ. ٧ قَدْ ذَكَرَتْ أُورُشَلِيمُ فِي أَيَّامِ
مَذَلَّتِهَا وَتَطَوُّحِهَا كُلَّ مُشْتَهَيَاتِهَا ٱلَّتِي كَانَتْ فِي أَيَّامِ ٱلْقِدَمِ. عِنْدَ سُقُوطِ شَعْبِهَا بِيَدِ
٨ ٱلْعَدُوِّ وَلَيْسَ مَنْ يُسَاعِدُهَا. رَأَتْهَا ٱلْأَعْدَاءُ. ضَحِكُوا عَلَى هَلَاكِهَا. ٨ قَدْ أَخْطَأَتْ
أُورُشَلِيمُ خَطِيَّةً مِنْ أَجْلِ ذٰلِكَ صَارَتْ رَجِسَةً. كُلُّ مُكْرِمِيهَا يَحْتَقِرُونَهَا لِأَنَّهُمْ رَأَوْا
٩ عَوْرَتَهَا وَهِيَ أَيْضًا تَتَنَهَّدُ وَتَرْجِعُ إِلَى ٱلْوَرَاءِ. ٩ نَجَاسَتُهَا فِي أَذْيَالِهَا. لَمْ تَذْكُرْ آخِرَتَهَا
وَقَدِ ٱنْحَطَّتِ ٱنْحِطَاطًا عَجِيبًا. لَيْسَ لَهَا مُعَزٍّ. اُنْظُرْ يَا رَبُّ إِلَى مَذَلَّتِي لِأَنَّ ٱلْعَدُوَّ قَدْ
١٠ تَعَظَّمَ. ١٠ بَسَطَ ٱلْعَدُوُّ يَدَهُ عَلَى كُلِّ مُشْتَهَيَاتِهَا فَإِنَّهَا رَأَتِ ٱلْأُمَمَ دَخَلُوا مَقْدِسَهَا
١١ ٱلَّذِينَ أَمَرْتَ أَنْ لَا يَدْخُلُوا فِي جَمَاعَتِكَ. ١١ كُلُّ شَعْبِهَا يَتَنَهَّدُونَ يَطْلُبُونَ خُبْزًا. دَفَعُوا

مشتهياتهم للأكل لأجل رد النفس. انظر يا رب وتطلع لأني قد صرت محتقرة
١٢ ١٢ أما إليكم يا جميع عابري الطريق. تطلعوا وانظروا إن كان حزن مثل حزني
١٣ الذي صنع بي الذي أذلني به الرب يوم حمو غضبه. ١٣ من العلاء أرسل نارا إلى
عظامي فسرت فيها. بسط شبكة لرجلي. ردني إلى الوراء. جعلني خربة اليوم كله
١٤ مغمومة. ١٤ شد نير ذنوبي بيده. ضفرت صعدت على عنقي. نزع قوتي. دفعني السيد
١٥ إلى أيد لا أستطيع القيام منها. ١٥ رذل السيد كل مقتدري في وسطي. دعا علي
١٦ جماعة لحطم شباني. داس السيد العذراء بنت يهوذا معصرة. ١٦ على هذه أنا باكية.
عيني عيني تسكب مياها لأنه قد ابتعد عني المعزي راد نفسي. صار بني هالكين لأنه
قد تجبر العدو
١٧ ١٧ بسطت صهيون يديها. لا معزي لها. أمر الرب على يعقوب أن يكون
١٨ مضايقوه حواليه. صارت أورشليم نجسة بينهم. ١٨ بار هو الرب لأني قد عصيت
أمره. اسمعوا يا جميع الشعوب وانظروا إلى حزني. عذاراي وشباني ذهبوا إلى السبي.
١٩ ١٩ ناديت محبي. هم خدعوني. كهنتي وشيوخي في المدينة ماتوا إذ طلبوا لذواتهم
٢٠ طعاما ليردوا أنفسهم. ٢٠ انظر يا رب فإني في ضيق. أحشائي غلت. ارتد قلبي في
باطني لأني قد عصيت متمردة. في الخارج يثكل السيف وفي البيت مثل الموت.
٢١ ٢١ سمعوا أني تنهدت. لا معزي لي. كل أعدائي سمعوا ببليتي. فرحوا لأنك
٢٢ فعلت. تأتي باليوم الذي ناديت به فيصيرون مثلي. ٢٢ لتأت كل شرهم
أمامك. وافعل بهم كما فعلت بي من أجل كل ذنوبي لأن تنهداتي كثيرة وقلبي
مغشي عليه

الأصحاح الثاني

١ ١ كيف غطى السيد بغضبه ابنة صهيون بالظلام. ألقى من السماء إلى الأرض

٢ فخر إسرائيل ولم يذكر موطئ قدميه في يوم غضبه. ٢ ابتلع السيد ولم يشفق كل
مساكن يعقوب. نقض بسخطه حصون بنت يهوذا. أوصلها إلى الأرض. نجس المملكة
٣ ورؤساءها. ٣ عضب بحمو غضبه كل قرن لإسرائيل. رد إلى الوراء يمينه أمام
٤ العدو. واشتعل في يعقوب مثل نار ملتهبة تأكل ما حواليها. ٤ مد قوسه كعدو. نصب
يمينه كمبغض وقتل كل مشتهيات العين في خباء بنت صهيون. سكب كنار غيظه.
٥ ٥ صار السيد كعدو. ابتلع إسرائيل. ابتلع كل قصوره. أهلك حصونه وأكثر في بنت
٦ يهوذا النوح والحزن. ٦ ونزع كما من جنة مظلته. أهلك مجتمعه. أنسى الرب في
٧ صهيون الموسم والسبت ورذل بسخط غضبه الملك والكاهن. ٧ كره السيد مذبحه.
رذل مقدسه. حصر في يد العدو أسوار قصورها. أطلقوا الصوت في بيت الرب كما
٨ في يوم الموسم. ٨ قصد الرب أن يهلك سور بنت صهيون. مد المطمار. لم يردد
٩ يده عن الإهلاك وجعل المترسة والسور ينوحان. قد حزنا معا. ٩ تاخت في الأرض
أبوابها. أهلك وحطم عوارضها. ملكها ورؤساؤها بين الأمم. لا شريعة. أنبياؤها
١٠ أيضا لا يجدون رؤيا من قبل الرب. ١٠ شيوخ بنت صهيون يجلسون على الأرض
ساكتين. يرفعون التراب على رؤوسهم. يتنطقون بالمسوح. تحني عذارى أورشليم
١١ رؤوسهن إلى الأرض. ١١ كلت من الدموع عيناي. غلت أحشائي. انسكبت على
الأرض كبدي على سحق بنت شعبي لأجل غشيان الأطفال والرضع في ساحات
١٢ القرية. ١٢ يقولون لأمهاتهم أين الحنطة والخمر. إذ يغشى عليهم كجريح في ساحات
١٣ المدينة إذ تسكب نفسهم في أحضان أمهاتهم. ١٣ بماذا أنذرك بماذا أحذرك. بماذا
أشبهك يا ابنة أورشليم. بماذا أقايسك فأعزيك أيتها العذراء بنت صهيون. لأن
١٤ سحقك عظيم كالبحر. من يشفيك. ١٤ أنبياؤك رأوا لك كذبا وباطلا ولم يعلنوا إثمك
١٥ ليردوا سبيك بل رأوا لك وحيا كاذبا وطوائح. ١٥ يصفق عليك بالأيادي كل عابري

14 היום דוה: נשקד על פשעי בידו ישתרגו עלו על-צוארי
15 הכשיל כחי נתנני אדני בידי לא-אוכל קום: סלה כל-
אבירי ׀ אדני בקרבי קרא עלי מועד לשבר בחורי גת דרך
16 אדני לבתולת בת-יהודה: על-אלה ׀ אני בוכיה עיני ׀ עיני
ירדה מים כי-רחק ממני מנחם משיב נפשי היו בני שוממים
17 כי גבר אויב: פרשה ציון בידיה אין מנחם לה צוה יהוה
18 ליעקב סביביו צריו היתה ירושלם לנדה ביניהם: צדיק
הוא יהוה כי פיהו מריתי שמעו-נא כל-עמים וראו מכאבי
19 בתולתי ובחורי הלכו בשבי: קראתי למאהבי המה רמוני
כהני וזקני בעיר גועו כי-בקשו אכל למו וישיבו את-נפשם:
20 ראה יהוה כי-צר-לי מעי חמרמרו נהפך לבי בקרבי כי מרו
21 מריתי מחוץ שכלה-חרב בבית כמות: שמעו כי נאנחה
אני אין מנחם לי כל-איבי שמעו רעתי ששו כי אתה עשית
22 הבאת יום-קראת ויהיו כמוני: תבא כל-רעתם לפניך
ועולל למו כאשר עוללת לי על כל-פשעי כי-רבות אנחתי
ולבי דוי:
ב 1 איכה יעיב באפו ׀ אדני את-בת-ציון השליך משמים ארץ
2 תפארת ישראל ולא-זכר הדם-רגליו ביום אפו: בלע אדני
לא חמל את כל-נאות יעקב הרס בעברתו מבצרי בת-יהודה
3 הגיע לארץ חלל ממלכה ושריה: גדע בחרי-אף כל קרן
ישראל השיב אחור ימינו מפני אויב ויבער ביעקב כאש
4 להבה אכלה סביב: דרך קשתו כאויב נצב ימינו כצר
ויהרג כל מחמדי-עין באהל בת-ציון שפך כאש חמתו:
5 היה אדני ׀ כאויב בלע ישראל בלע כל-ארמנותיה שחת
6 מבצריו וירב בבת-יהודה תאניה ואניה: ויחמס כגן שכו
שחת מעדו שכח יהוה ׀ בציון מועד ושבת וינאץ בזעם-
7 אפו מלך וכהן: זנח אדני מזבחו נאר מקדשו הסגיר ביד-
אויב חומת ארמנותיה קול נתנו בבית-יהוה כיום מועד:
8 חשב יהוה ׀ להשחית חומת בת-ציון נטה קו לא-השיב ידו

שם. יח. העמים ק׳ ב. ב. ולא ק׳

9 מבלע ויאבל-חל וחומה יחדו אמללו: טבעו בארץ שעריה
אבד ושבר בריחיה מלכה ושריה בגוים אין תורה גם-
10 נביאיה לא-מצאו חזון מיהוה: ישבו לארץ ידמו זקני בת-
ציון העלו עפר על-ראשם חגרו שקים הורידו לארץ ראשן
11 בתולת ירושלם: כלו בדמעות עיני חמרמרו מעי נשפך
לארץ כבדי על-שבר בת-עמי בעטף עולל ויונק ברחבות
12 קריה: לאמתם יאמרו איה דגן ויין בהתעטפם כחלל
13 ברחבות עיר בהשתפך נפשם אל-חיק אמתם: מה-אעודך
מה אדמה-לך הבת ירושלם מה אשוה-לך ואנחמך בתולת
14 בת-ציון כי-גדול כים שברך מי ירפא-לך: נביאיך חזו לך
שוא ותפל ולא-גלו על-עונך להשיב שביתך ויחזו לך
15 משאות שוא ומדוחים: ספקו עליך כפים כל-עברי דרך
שרקו וינעו ראשם על-בת ירושלם הזאת העיר שיאמרו
16 כלילת יפי משוש לכל-הארץ: פצו עליך פיהם כל-איביך
שרקו ויחרקו-שן אמרו בלענו אך זה היום שקוינהו מצאנו
17 ראינו: עשה יהוה אשר זמם בצע אמרתו אשר צוה מימי-
קדם הרס ולא חמל וישמח עליך אויב הרים קרן צריך:
18 צעק לבם אל-אדני חומת בת-ציון הורידי כנחל דמעה יומם
19 ולילה אל-תתני פוגת לך אל-תדם בת-עינך: קומי ׀ רני
בליל לראש אשמרות שפכי כמים לבך נכח פני אדני שאי
אליו כפיך על-נפש עולליך העטופים ברעב בראש כל-חוצות:
20 ראה יהוה והביטה למי עוללת כה אם-תאכלנה נשים פרים
21 עללי טפחים אם-יהרג במקדש אדני כהן ונביא: שכבו
לארץ חוצות נער וזקן בתולתי ובחורי נפלו בחרב הרגת
22 ביום אפך טבחת לא חמלת: תקרא כיום מועד מגורי
מסביב ולא היה ביום אף-יהוה פליט ושריד אשר-טפחתי
ורביתי איבי כלם:
ג 1 אני הגבר ראה עני בשבט עברתו: 2 אותי נהג וילך חשך

שם. ט. ט׳ זעירא שם. יג. אעידך ק׳ שם. יד. שבותך ק׳ שם. יז. כלו קמץ
שם. הא׳ כמנול שם. יט. בלילה ק׳

4 יהוה שפת הסיר שפת וגם־יצק בו מים: אסף נתחיה
5 אליה כל־נתח טוב ירך וכתף מבחר עצמים מלא: מבחר
הצאן לקוח וגם דור העצמים תחתיה רתח רתחיה גם־בשלו
6 עצמיה בתוכה: לכן כה־אמר ׀ אדני יהוה אוי
עיר הדמים סיר אשר חלאתה בה וחלאתה לא יצאה ממנה
7 לנתחיה לנתחיה הוציאה לא־נפל עליה גורל: כי דמה
בתוכה היה על־צחיח סלע שמתהו לא שפכתהו על־הארץ
8 לכסות עליו עפר: להעלות חמה לנקם נקם נתתי את־
9 דמה על־צחיח סלע לבלתי הכסות: לכן כה אמר
10 אדני יהוה אוי עיר הדמים גם־אני אגדיל המדורה: הרבה
העצים הדלק האש התם הבשר והרקח המרקחה והעצמות
11 יחרו: והעמידה על־גחליה רקה למען תחם וחרה נחשתה
12 ונתכה בתוכה טמאתה תתם חלאתה: תאנים הלאת ולא־
13 תצא ממנה רבת חלאתה באש חלאתה: בטמאתך זמה יען
טהרתיך ולא טהרת מטמאתך לא תטהרי־עוד עד־הניחי
14 את־חמתי בך: אני יהוה דברתי באה ועשיתי לא־אפרע
ולא־אחוס ולא אנחם כדרכיך וכעלילותיך שפטוך נאם
15 16 אדני יהוה: ויהי דבר־יהוה אלי לאמר: בן־אדם
הנני לקח ממך את־מחמד עיניך במגפה ולא תספד ולא
17 תבכה ולוא תבוא דמעתך: האנק ׀ דם מתים אבל לא־
תעשה פארך חבוש עליך ונעליך תשים ברגליך ולא תעטה
18 על־שפם ולחם אנשים לא תאכל: ואדבר אל־העם בבקר
19 ותמת אשתי בערב ואעש בבקר כאשר צויתי: ויאמרו
אלי העם הלא־תגיד לנו מה־אלה לנו כי אתה עשה:
20 21 ואמר אליהם דבר־יהוה היה אלי לאמר: אמר ׀ לבית
ישראל כה־אמר אדני יהוה הנני מחלל את־מקדשי גאון
עזכם מחמד עיניכם ומחמל נפשכם ובניכם ובנותיכם אשר
22 עזבתם בחרב יפלו: ועשיתם כאשר עשיתי על־שפם לא
23 תעטו ולחם אנשים לא תאכלו: ופארכם על־ראשיכם

שם. ו. התי רפא

ונעליכם

ונעליכם ברגליכם לא תספדו ולא תבכו ונמקתם בעונתיכם
24 ונהמתם איש אל־אחיו: והיה יחזקאל לכם למופת ככל
אשר־עשה תעשו בבאה וידעתם כי אני אדני יהוה:
25 ואתה בן־אדם הלוא ביום קחתי מהם את־מעוזם משוש
תפארתם את־מחמד עיניהם ואת־משא נפשם בניהם ובנותיהם:
26 27 ביום ההוא יבוא הפליט אליך להשמעות אזנים: ביום
ההוא יפתח פיך את־הפליט ותדבר ולא תאלם עוד והיית
להם למופת וידעו כי־אני יהוה:
כה 1 2 ויהי דבר־יהוה אלי לאמר: בן־אדם שים פניך אל־בני
3 עמון והנבא עליהם: ואמרת לבני עמון שמעו דבר־אדני
יהוה כה־אמר אדני יהוה יען אמרך האח אל־מקדשי כי־
נחל ואל־אדמת ישראל כי נשמה ואל־בית יהודה כי הלכו
4 בגולה: לכן הנני נתנך לבני־קדם למורשה וישבו טירותיהם
בך ונתנו בך משכניהם המה יאכלו פריך והמה ישתו
5 חלבך: ונתתי את־רבה לנוה גמלים ואת־בני עמון למרבץ־
6 צאן וידעתם כי־אני יהוה: כי כה אמר אדני
יהוה יען מחאך יד ורקעך ברגל ותשמח בכל־שאטך
7 בנפש אל־אדמת ישראל: לכן הנני נטיתי את־ידי עליך
ונתתיך לבג לגוים והכרתיך מן־העמים והאבדתיך מן־
8 הארצות אשמידך וידעת כי־אני יהוה: כה אמר
אדני יהוה יען אמר מואב ושעיר הנה ככל־הגוים בית
9 יהודה: לכן הנני פתח את־כתף מואב מהערים מעריו
מקצהו צבי ארץ בית הישימות בעל מעון וקריתמה:
10 לבני־קדם על־בני עמון ונתתיה למורשה למען לא־תזכר
11 בני־עמון בגוים: ובמואב אעשה שפטים וידעו כי־אני
12 יהוה: כה אמר אדני יהוה יען עשות אדום בנקם
13 נקם לבית יהודה ויאשמו אשום ונקמו בהם: לכן כה
אמר אדני יהוה ונטתי ידי על־אדום והכרתי ממנה אדם
14 ובהמה ונתתיה חרבה מתימן ודדנה בחרב יפלו: ונתתי

כה. ג. קמץ בלא א״ס שם. ז. לבז קרי שם. ט. וקריתמה קרי

את

حزقيال

26O 24 16 טז בן אדם הנני לקח
ממך את מחמד עיניך במגפה ולא
תספד ולא תבכה ולוא תבוא דמעתך
ن آدام
هنني لقحتي ممخا ايت محمد عينيخا بمجفا و
و تسفيد و لو تبخيه و لوا تبوا دمعتيخا

26O 24 16 Son of man, behold, I take away from thee the desire of thine eyes with a stroke: yet thou shalt neither mourn nor weep, neither shall thy tears run down.

26O 24 21 כא אמר לבית ישראל
כה אמר אדני יהוה הנני מחלל את
מקדשי גאון עזכם מחמד עיניכם
ומחמל נפשכם ובניכם ובנותיכם אשר
עזבתם בחרב יפלו
مار لبيت
يروشالايم كوه امار أدوناي يهوه هنيني
محليل ايت مقدشي جأون عزيخيم محمد
عنيخيم و محمل نفشيخيم و بنوخيم و
بنوتيخيم آشير عزبتيم بحيريب يبول

26O 24 21 Speak unto the house of Israel, Thus saith the Lord Jehovah: Behold, I will profane my sanctuary, the pride of your power, the desire of your eyes, and that which your soul pitieth; and your sons and your daughters whom ye have left behind shall fall by the sword.

26O 24 25 --כה ואתה בן אדם
הלוא ביום קחתי מהם את מעוזם
משוש תפארתם את מחמד עיניהם
ואת משא נפשם בניהם ובנותיהם
وأتاه بن
آدام --هلوا بيوم قحتي مهيم ايت معوزام
مشوش تفاريتام ايت
محماد عينيهيم و ايت مسا نفشام بانيهيم و
بنوتيهيم

26O 24 25 And thou, son of man, shall it not be in the day when I take from them their strength, the joy of their glory, the desire of their eyes, and that whereupon they set their heart, their sons and their daughters,

حزقيال في فترة السبي البابلي و
دانيال و استير, 586-536 ق.م

قال السيد الرب. ضع القدر. ضعها وأيضاً صب فيها ماء. ٤ اجمع إليها قطعها كل
٥ قطعة طيبة الفخذ والكتف. املأوها بخيار العظام. ٥ خذ من خيار الغنم وكومة
العظام تحتها. أغلها إغلاء فتسلق أيضاً عظامها في وسطها
٦ ٦ لذلك هكذا قال السيد الرب. ويل لمدينة الدماء القدر التي فيها زنجارها
٧ وما خرج منها زنجارها. أخرجوها قطعة قطعة. لا تقع عليها قرعة. ٧ لأن دمها في
٨ وسطها. قد وضعته على ضح الصخر. لم ترقه على الأرض لتواريه بالتراب. ٨ لصعود
٩ الغضب لتنقم نقمة وضعت دمها على ضح الصخر لئلا يوارى. ٩ لذلك هكذا قال
١٠ السيد الرب ويل لمدينة الدماء. إني أنا أعظم كومتها. ١٠ كثر الحطب أضرم
١١ النار. أنضج اللحم تبله تتبيلاً ولتحرق العظام. ١١ ثم ضعها فارغة على الجمر لتحمى
١٢ نحاسها وتحرق فيذوب قذرها فيها ويفنى زنجارها. ١٢ بمشقات تعبت ولم تخرج منها
١٣ كثرة زنجارها. في النار زنجارها. ١٣ في نجاستك رذيلة لأني طهرتك فلم تطهري ولن
١٤ تطهري بعد من نجاستك حتى أحل غضبي عليك. ١٤ أنا الرب تكلمت. يأتي فأفعله.
لا أطلق ولا أشفق ولا أندم. حسب طرقك وحسب أعمالك يحكمون عليك يقول
السيد الرب

١٥ ١٥ وكان إلي كلام الرب قائلاً ١٦ يا ابن آدم هأنذا آخذ عنك شهوة عينيك
١٧ بضربة فلا تنح ولا تبك ولا تنزل دموعك. ١٧ تنهد ساكتاً. لا تعمل مناحة على
أموات. لف عصابتك عليك واجعل نعليك في رجليك ولا تغط شاربيك ولا تأكل
١٨ من خبز الناس. ١٨ فكلمت الشعب صباحاً وماتت زوجتي مساء. وفعلت في الغد
كما أمرت

١٩ ١٩ فقال لي الشعب ألا تخبرنا ما لنا وهذه التي أنت صانعها. ٢٠ فأجبتهم قد كان
٢١ إلي كلام الرب قائلاً ٢١ كلم بيت إسرائيل. هكذا قال السيد الرب. هأنذا منجس

مقدسي فخر عزكم شهوة أعينكم ولذة نفوسكم. وأبناؤكم وبناتكم الذين خلفتم
يسقطون بالسيف ٢٢ وتفعلون كما فعلت لا تغطون شواربكم ولا تأكلون من ٢٢
خبز الناس. ٢٣ وتكون عصائبكم على رؤوسكم ونعالكم في أرجلكم. لا تنوحون ولا ٢٣
تبكون وتفنون بآثامكم وتئنون بعضكم على بعض. ٢٤ ويكون حزقيال لكم آية. مثل ٢٤
كل ما صنع تصنعون. إذا جاء هذا تعلمون أني أنا السيد الرب. ٢٥ وأنت يا ابن ٢٥
آدم أفلا يكون في يوم آخذ عنهم عزهم سرور فخرهم شهوة عيونهم ورفعة نفسهم
أبناءهم وبناتهم ٢٦ أن يأتي إليك في ذلك اليوم المنفلت ليسمع أذنيك. ٢٧ في ٢٦
ذلك اليوم ينفتح فمك للمنفلت وتتكلم ولا تكون من بعد أبكم. وتكون لهم آية
فيعلمون أني أنا الرب

الأصحاح الخامس والعشرون

١ وكان إلي كلام الرب قائلاً ٢ يا ابن آدم اجعل وجهك نحو بني عمون ١
وتنبأ عليهم ٣ وقل لبني عمون اسمعوا كلام السيد الرب. هكذا قال السيد الرب. ٣
من أجل أنك قلت هه على مقدسي لأنه تنجس وعلى أرض إسرائيل لأنها خربت
وعلى بيت يهوذا لأنهم ذهبوا إلى السبي ٤ فلذلك هأنذا أسلمك لبني المشرق ملكاً ٤
فيقيمون صيرهم فيك ويجعلون مساكنهم فيك. هم يأكلون غلتك وهم يشربون لبنك.
٥ وأجعل ربة مناخاً للإبل وبني عمون مربضاً للغنم فتعلمون أني أنا الرب. ٦ لأنه ٥
هكذا قال السيد الرب. من أجل أنك صفقت بيديك وخبطت برجليك
وفرحت بكل إهانتك للموت على أرض إسرائيل ٧ فلذلك هأنذا أمد يدي عليك ٧
وأسلمك غنيمة للأمم وأستأصلك من الشعوب وأبيدك من الأراضي. أخربك فتعلم
أني أنا الرب

٨ هكذا قال السيد الرب. من أجل أن موآب وسعير يقولون هوذا بيت يهوذا ٨

هوشوع
ו כי הנה הלכו משד 28O 9 6
מצרים תקבצם מף תקברם
מחמד לכספם קמוש יירשם חוח
באהליהם
كي
هينيه هلخوا مشيد متسرايم تكبوتسام
ماف تقبورام محماد لكيسيف كموش
يرشام حوا بالوهيم

28O 9 6 For, lo, they are gone away from destruction; [yet] Egypt shall gather them up, Memphis shall bury them; their pleasant things of silver, nettles shall possess them; thorns shall be in their tents.

טז הכה אפרים-- 28O 9 16
שרשם יבש פרי בלי (בל) יעשון
גם כי ילדון והמתי מחמדי בטנם

هيكاه افرايم --شرشام يوباش بري بلي
(بل) يعوشان جام كي يلدون و همتي
محمدي بطنام

28O 9 16 Ephraim is smitten, their root is dried up, they shall bear no fruit: yea, though they bring forth, yet will I slay the beloved fruit of their womb.

-Joshwa-

10 עלו אשור פרא בודד לו אפרים התנו אהבים: גם כי־יתנו
11 בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים: כי־
הרבה אפרים מזבחות לחטא היו־לו מזבחות לחטא:
12 אכתוב־לו רבו תורתי כמו־זר נחשבו: 13 זבחי הבהבי יזבחו בשר
ויאכלו יהוה לא רצם עתה יזכר עונם ויפקד חטאתם המה
14 מצרים ישובו: וישכח ישראל את־עשהו ויבן היכלות ויהודה
הרבה ערים בצרות ושלחתי־אש בעריו ואכלה ארמנתיה:
ט 1 אל־תשמח ישראל אל־גיל כעמים כי זנית מעל אלהיך
2 אהבת אתנן על כל־גרנות דגן: גרן ויקב לא ירעם ותירוש
3 יכחש בה: לא ישבו בארץ יהוה ושב אפרים מצרים
4 ובאשור טמא יאכלו: לא־יסכו ליהוה יין ולא יערבו־לו
זבחיהם כלחם אונים להם כל־אכליו יטמאו כי־לחמם לנפשם
5 לא יבוא בית יהוה: מה־תעשו ליום מועד וליום חג־
6 יהוה: כי־הנה הלכו משד מצרים תקבצם מף תקברם
7 מחמד לכספם קמוש יירשם חוח באהליהם: באו ימי
הפקדה באו ימי השלם ידעו ישראל אויל הנביא משגע
8 איש הרוח על רב עונך ורבה משטמה: צפה אפרים
עם־אלהי נביא פח יקוש על־כל־דרכיו משטמה בבית אלהיו:
9 העמיקו שחתו כימי הגבעה יזכור עונם יפקוד חטאתם:
10 כענבים במדבר מצאתי ישראל כבכורה בתאנה
בראשיתה ראיתי אבותיכם המה באו בעל־פעור וינזרו
11 לבשת ויהיו שקוצים כאהבם: אפרים כעוף יתעופף כבודם
12 מלדה ומבטן ומהריון: כי אם־יגדלו את־בניהם ושכלתים
13 מאדם כי־גם־אוי להם בשורי מהם: אפרים כאשר־ראיתי
14 לצור שתולה בנוה ואפרים להוציא אל־הרג בניו: תן־להם
15 יהוה מה־תתן תן־להם רחם משכיל ושדים צמקים: כל־
רעתם בגלגל כי־שם שנאתים על רע מעלליהם מביתי
16 אגרשם לא אוסף אהבתם כל־שריהם סררים: הכה אפרים
שרשם יבש פרי בלי־יעשון גם כי ילדון והמתי מחמדי

שם. י׳ קמץ בז״ק שם. יב. יחיד ו׳ שם. רבי קרי
ט. ו. נ״א קמוש חסר ושין שמאלית. שם. טז. בל קרי.

בטנם

17 בטנם: ימאסם אלהי כי לא שמעו לו ויהיו נדדים
בגוים:
י 1 גפן בוקק ישראל פרי ישוה־לו כרב לפריו הרבה למזבחות
2 כטוב לארצו היטיבו מצבות: חלק לבם עתה יאשמו הוא
3 יערף מזבחותם ישדד מצבותם: כי עתה יאמרו אין מלך
4 לנו כי לא יראנו את־יהוה והמלך מה־יעשה־לנו: דברו
דברים אלות שוא כרת ברית ופרח כראש משפט על תלמי
5 שדי: לעגלות בית און יגורו שכן שמרון כי־אבל עליו עמו
6 וכמריו עליו יגילו על־כבודו כי־גלה ממנו: גם־אותו
לאשור יובל מנחה למלך ירב בשנה אפרים יקח ויבוש
7 ישראל מעצתו: נדמה שמרון מלכה כקצף על־פני־מים:
8 ונשמדו במות און חטאת ישראל קוץ ודרדר יעלה על־
מזבחותם ואמרו להרים כסונו ולגבעות נפלו עלינו:
9 מימי הגבעה חטאת ישראל שם עמדו לא־
10 תשיגם בגבעה מלחמה על־בני עלוה: באותי ואסרם
11 ואספו עליהם עמים באסרם לשתי עינתם: ואפרים עגלה
מלמדה אהבתי לדוש ואני עברתי על־טוב צוארה ארכיב
12 אפרים יחרוש יהודה ישדד־לו יעקב: זרעו לכם לצדקה
קצרו לפי־חסד נירו לכם ניר ועת לדרוש את־יהוה עד־יבוא
13 וירה צדק לכם: חרשתם־רשע עולתה קצרתם אכלתם
14 פרי־כחש כי־בטחת בדרכך ברב גבוריך: וקאם שאון
בעמך וכל־מבצריך יושד כשד שלמן בית ארבאל ביום
15 מלחמה אם על־בנים רטשה: ככה עשה לכם בית־אל
מפני רעת רעתכם בשחר נדמה נדמה מלך ישראל:
יא 1 כי נער ישראל ואהבהו וממצרים קראתי לבני: 2 קראו
להם כן הלכו מפניהם לבעלים יזבחו ולפסלים יקטרון:
3 ואנכי תרגלתי לאפרים קחם על־זרועתיו ולא ידעו כי
4 רפאתים: בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה ואהיה
5 להם כמרימי על על לחייהם ואט אליו אוכיל: לא ישוב

י׳ ו׳ קמץ בז״ק שם. קמץ בז״ק שם. י׳ ועתם ק׳ שם. יד׳ קמץ בז״ק ותש אחר שורק אל׳

١٤ عليّ بكذب. ١٤ ولا يصرخون إليّ بقلوبهم حينما يولولون على مضاجعهم. يتجمعون
١٥ لأجل القمح والخمر ويرتدون عني. ١٥ وأنا أنذرتهم وشددت أذرعهم وهم يفكرون
١٦ عليّ بالشر. ١٦ يرجعون ليس إلى العليّ. قد صاروا كقوس مخطئة. يسقط رؤساؤهم
بالسيف من أجل سخط ألسنتهم. هذا هزؤهم في أرض مصر

الأصحاح الثامن

١ ١ إلى فمك بالبوق. كالنسر على بيت الرب. لأنهم قد تجاوزوا عهدي وتعدّوا
٢ على شريعتي. ٢ إليّ يصرخون يا إلهي نعرفك نحن إسرائيل
٣ ٣ قد كره إسرائيل الصلاح فيتبعه العدو. ٤ هم أقاموا ملوكا وليس مني. أقاموا
٤ رؤساء وأنا لم أعرف. صنعوا لأنفسهم من فضتهم وذهبهم أصناما لكي ينقرضوا.
٥ ٥ قد زنخ عجلك يا سامرة. حمي غضبي عليهم. إلى متى لا يستطيعون النقاوة. ٦ إنه
هو أيضا من إسرائيل. صنعه الصانع وليس هو إلها. إن عجل السامرة يصير كسرا
٧ ٧ إنهم يزرعون الريح ويحصدون الزوبعة. زرع ليس له غلة لا يصنع دقيقا.
٨ وإن صنع فالغرباء تبتلعه. ٨ قد ابتلع إسرائيل. الآن صاروا بين الأمم كإناء
٩ لا مسرة فيه. ٩ لأنهم صعدوا إلى أشور مثل حمار وحشي معتزل بنفسه. استأجر
١٠ أفرايم محبين. ١٠ إني وإن كانوا يستأجرون بين الأمم الآن أجمعهم فينفكون قليلا
من ثقل ملك الرؤساء

١١ ١١ لأن أفرايم كثّر مذابح للخطية صارت له المذابح للخطية. ١٢ أكتب له كثرة
١٢ شرائعي فهي تحسب أجنبية. ١٣ أما ذبائح تقدماتي فيذبحون لحما ويأكلون. الرب
١٤ لا يرتضيها. الآن يذكر إثمهم ويعاقب خطيتهم. إنهم إلى مصر يرجعون. ١٤ وقد
نسي إسرائيل صانعه وبنى قصورا وكثّر يهوذا مدنا حصينة. لكني أرسل على مدنه نارا
فتأكل قصوره

الأصحاح التاسع

١ ١ لا تفرح يا إسرائيل طربا كالشعوب. لأنك قد زنيت عن إلهك. أحببت
٢ الأجرة على جميع بيادر الحنطة. ٢ لا يطعمهم البيدر والمعصرة ويكذب عليهم
٣ المسطار. ٣ لا يسكنون في أرض الرب بل يرجع أفرايم إلى مصر ويأكلون النجس
٤ في أشور. ٤ لا يسكبون للرب خمرا ولا تسره ذبائحهم. إنها لهم كخبز الحزن كل من
٥ أكله يتنجس. إن خبزهم لنفسهم. لا يدخل بيت الرب. ٥ ماذا تصنعون في يوم
٦ الموسم وفي يوم عيد الرب. ٦ إنهم قد ذهبوا من الخراب. تجمعهم مصر. تدفنهم
موف. يرث القريص نفائس فضتهم. يكون العوسج في منازلهم
٧ ٧ جاءت أيام العقاب. جاءت أيام الجزاء. سيعرف إسرائيل. النبي أحمق.
٨ إنسان الروح مجنون من كثرة إثمك وكثرة الحقد. ٨ أفرايم منتظر عند إلهي. النبي
٩ فخ صياد على جميع طرقه. حقد في بيت إلهه. ٩ قد توغلوا فسدوا كأيام جبعة.
سيذكر إثمهم. سيعاقب خطاياهم
١٠ ١٠ وجدت إسرائيل كعنب في البرية. رأيت آباءكم كباكورة على تينة في أوّلها.
١١ أما هم فجاءوا إلى بعل فغور ونذروا أنفسهم للخزي وصاروا رجسا كما أحبوا. ١١ أفرايم
١٢ تطير كرامتهم كطائر من الولادة ومن البطن ومن الحبل. ١٢ وإن ربّوا أولادهم أثكلهم
١٣ إياهم حتى لا يكون إنسان. ويل لهم أيضا متى انصرفت عنهم. ١٣ أفرايم كما أرى
١٤ صور مغروس في مرعى ولكن أفرايم سيخرج بنيه إلى القاتل. ١٤ أعطهم يا رب.
ماذا تعطي. أعطهم رحما مسقطا وثديين يبسين
١٥ ١٥ كل شرهم في الجلجال. إني هناك أبغضتهم. من أجل سوء أفعالهم أطردهم
١٦ من بيتي. لا أعود أحبهم. جميع رؤسائهم متمردون. ١٦ أفرايم مضروب. أصلهم قد
١٧ جف. لا يصنعون ثمرا وإن ولدوا أميت مشتهيات بطونهم. ١٧ يرفضهم إلهي لأنهم

ב 1 תקעו שופר בציון והריעו בהר קדשי ירגזו כל ישבי הארץ
2 כי־בא יום־יהוה כי קרוב: יום חשך ואפלה יום ענן וערפל
כשחר פרש על־ההרים עם רב ועצום כמהו לא נהיה מן־
3 העולם ואחריו לא יוסף עד־שני דור ודור: לפניו אכלה
אש ואחריו תלהט להבה כגן־עדן הארץ לפניו ואחריו
4 מדבר שממה וגם־פליטה לא־היתה לו: כמראה סוסים
5 מראהו וכפרשים כן ירוצון: כקול מרכבות על־ראשי
ההרים ירקדון כקול להב אש אכלה קש כעם עצום ערוך
6 מלחמה: מפניו יחילו עמים כל־פנים קבצו פארור:
7 כגבורים ירצון כאנשי מלחמה יעלו חומה ואיש בדרכיו
8 ילכון ולא יעבטון ארחותם: ואיש אחיו לא ידחקון גבר
9 במסלתו ילכון ובעד השלח יפלו לא יבצעו: בעיר ישקו
בחומה ירצון בבתים יעלו בעד החלונים יבאו כגנב:
10 לפניו רגזה ארץ רעשו שמים שמש וירח קדרו וכוכבים
11 אספו נגהם: ויהוה נתן קולו לפני חילו כי רב מאד מחנהו
כי עצום עשה דברו כי־גדול יום־יהוה ונורא מאד ומי יכילנו:
12 וגם־עתה נאם־יהוה שבו עדי בכל־לבבכם ובצום ובבכי
13 ובמספד: וקרעו לבבכם ואל־בגדיכם ושובו אל־יהוה
אלהיכם כי־חנון ורחום הוא ארך אפים ורב־חסד ונחם על־
14 הרעה: מי יודע ישוב ונחם והשאיר אחריו ברכה מנחה
15 ונסך ליהוה אלהיכם: תקעו שופר בציון קדשו
16 צום קראו עצרה: אספו־עם קדשו קהל קבצו זקנים אספו
17 עוללים ויונקי שדים יצא חתן מחדרו וכלה מחפתה: בין
האולם ולמזבח יבכו הכהנים משרתי יהוה ויאמרו חוסה
יהוה על־עמך ואל־תתן נחלתך לחרפה למשל־בם גוים למה
18 יאמרו בעמים איה אלהיהם: ויקנא יהוה לארצו ויחמל
19 על־עמו: ויען יהוה ויאמר לעמו הנני שלח לכם את־הדגן
והתירוש והיצהר ושבעתם אתו ולא־אתן אתכם עוד חרפה
20 בגוים: ואת־הצפוני ארחיק מעליכם והדחתיו אל־ארץ

ב. יג, קמץ בלי א״ס

ציה

ציה ושממה את־פניו אל־הים הקדמני וספו אל־הים האחרון
21 ועלה באשו ותעל צחנתו כי הגדיל לעשות: אל־תיראי
22 אדמה גילי ושמחי כי־הגדיל יהוה לעשות: אל־תיראו
בהמות שדי כי דשאו נאות מדבר כי־עץ נשא פריו תאנה
23 וגפן נתנו חילם: ובני ציון גילו ושמחו ביהוה אלהיכם
כי־נתן לכם את־המורה לצדקה ויורד לכם גשם מורה
24 ומלקוש בראשון: ומלאו הגרנות בר והשיקו היקבים תירוש
25 ויצהר: ושלמתי לכם את־השנים אשר אכל הארבה הילק
26 והחסיל והגזם חילי הגדול אשר שלחתי בכם: ואכלתם
אכול ושבוע והללתם את־שם יהוה אלהיכם אשר־עשה
27 עמכם להפליא ולא־יבשו עמי לעולם: וידעתם כי בקרב
ישראל אני ואני יהוה אלהיכם ואין עוד ולא־יבשו עמי לעולם:
ג 1 והיה אחרי־כן אשפוך את־רוחי על־כל־בשר ונבאו בניכם
2 ובנתיכם זקניכם חלמות יחלמון בחוריכם חזינות יראו: וגם
על־העבדים ועל־השפחות בימים ההמה אשפוך את־רוחי:
3 ונתתי מופתים בשמים ובארץ דם ואש ותימרות עשן:
4 השמש יהפך לחשך והירח לדם לפני בוא יום יהוה הגדול
5 והנורא: והיה כל אשר־יקרא בשם יהוה ימלט כי בהר
ציון ובירושלם תהיה פליטה כאשר אמר יהוה ובשרידים אשר
יהוה קרא:
ד 1 כי הנה בימים ההמה ובעת ההיא אשר אשוב את־שבות
2 יהודה וירושלם: וקבצתי את־כל־הגוים והורדתים אל־עמק
יהושפט ונשפטתי עמם שם על־עמי ונחלתי ישראל אשר
3 פזרו בגוים ואת־ארצי חלקו: ואל־עמי ידו גורל ויתנו
4 הילד בזונה והילדה מכרו ביין וישתו: וגם מה־אתם לי
צר וצידון וכל גלילות פלשת הגמול אתם משלמים עלי
ואם־גמלים אתם עלי קל מהרה אשיב גמלכם בראשכם:
5 אשר־כספי וזהבי לקחתם ומחמדי הטבים הבאתם
6 להיכליכם: ובני יהודה ובני ירושלם מכרתם לבני היונים

ד. א, אשיב קרי

למען

יوئيل

ה והיה כל אשר יקרא בשם יהוה--ימלט כי בהר 5 3 29O
ציון ובירושלם תהיה פליטה
وهياه كل آشير يقرا بشيم يهوه - يمليت
كي بهار تسيون و بيروشالايم تهييه بليتا
כאשר אמר יהוה ובשרידים אשר יהוה קרא [4:1] א כי הנה
בימים ההמה--ובעת ההיא אשר אשוב
كأشير أمار يهوه و بسريديم آشير يهوه قرا [٤:١] كي هينيه بيمي
ههيما --وبعيت ههو آشير أشوب
אשיב) את שבות יהודה וירושלם [4:2] ב וקבצתי את כל)
הגוים והורדתים אל עמק יהושפט ונשפטתי
أشيب) ايت شبوت يهودا و يروشالايم[٤:٢] و كبتستس ايت كل)
هجوييم و هوردتيم ايل عيميق يهوشوفيط و نشبتتي
עמם שם על עמי ונחלתי ישראל אשר פזרו בגוים ואת ארצי
חלקו [4:3] ג ואל עמי ידו גורל ויתנו הילד
عيمام شام عال عمي و نحلتي يسرائيل ىشير بزروا بجوييم و ايت ارتسي
حلقوا[٤:٣] و ايل عمي يدوا جورال و يتنوا هيليد
בזונה והילדה מכרו ביין וישתו [4:4] ד וגם מה אתם לי צר
וצידון וכל גלילות פלשת הגמול אתם
بزونا و هيلداه مخروا بياين و يشتوا[٤:٤] وجام ما اتيم لي صور و
صيدون و كل جليلوت فليشيت هجمول ايتام
משלמים עלי ואם גמלים אתם עלי קל מהרה אשיב גמלכם
בראשכם [4:5] ה אשר כספי וזהבי לקחתם
مشلميم علاي وايم جمليم اتيم علاي قول مهراه أشيب اشيب جملخيم
براشخيم[٤:٥] آشير كسفي و زهبي لقحتيم
ומחמדי הטבים הבאתם להיכליכם [4:6] ו ובני יהודה ובני
ירושלם מכרתם לבני היונים למען הרחיקם
و محمدي هتوبيم هيبأتيم لهيليخيم[٤:٦] و بني يهودا و بني يروشالايم
مخرتيم لبني يافانيم لمعن هرحيقام
מעל גבולם [4:7] ז הנני מעירם--מן המקום אשר מכרתם
[אתם שמה והשבתי גמלכם בראשכם 4:8

joel ---- يوئيل

٩ وبين الأسلحة يقعون ولا ينكسرون. ٩ يتراكضون في المدينة يجرون على السور يصعدون
١٠ إلى البيوت يدخلون من الكوى كاللص. ١٠ قدامه ترتعد الأرض وترجف السماء.
١١ الشمس والقمر يظلمان والنجوم تحجز لمعانها. ١١ والرب يعطي صوته أمام جيشه.
إن عسكره كثير جدا. فإن صانع قوله قوي لأن يوم الرب عظيم ومخوف جدا
فمن يطيقه
١٢ ١٢ ولكن الآن يقول الرب ارجعوا إليّ بكل قلوبكم وبالصوم والبكاء
١٣ والنوح. ١٣ ومزقوا قلوبكم لا ثيابكم وارجعوا إلى الرب إلهكم لأنه رؤوف رحيم
١٤ بطيء الغضب وكثير الرأفة ويندم على الشر. ١٤ لعله يرجع ويندم فيبقي وراءه بركة
تقدمة وسكيبا للرب إلهكم
١٥ ١٥ اضربوا بالبوق في صهيون قدسوا صوما نادوا باعتكاف. ١٦ اجمعوا الشعب
قدسوا الجماعة احشدوا الشيوخ اجمعوا الأطفال وراضعي الثدي ليخرج العريس
١٧ من مخدعه والعروس من حجلتها. ١٧ لتبك الكهنة خدام الرب بين الرواق والمذبح
ويقولوا اشفق يا رب على شعبك ولا تسلم ميراثك للعار حتى تجعلهم الأمم مثلا. لماذا
يقولون بين الشعوب أين إلههم
١٨ ١٨ فيغار الرب لأرضه ويرق لشعبه. ١٩ ويجيب الرب ويقول لشعبه هأنذا مرسل
٢٠ لكم قمحا ومسطارا وزيتا لتشبعوا منها ولا أجعلكم أيضا عارا بين الأمم. ٢٠ والشمالي
أبعده عنكم وأطرده إلى أرض ناشفة ومقفرة مقدمته إلى البحر الشرقي وساقته إلى
البحر الغربي فيصعد نتنه وتطلع زهمته لأنه قد تصلف في عمله
٢١ ٢١ لا تخافي أيتها الأرض ابتهجي وافرحي لأن الرب يعظم عمله. ٢٢ لا تخافي يا بهائم
الصحراء فإن مراعي البرية تنبت لأن الأشجار تحمل ثمرها التينة والكرمة تعطيان
٢٣ قوتهما. ٢٣ ويا بني صهيون ابتهجوا وافرحوا بالرب إلهكم لأنه يعطيكم المطر المبكر

على حقه وينزل عليكم مطرا مبكرا ومتأخرا في أول الوقت. ٢٤ فتملأ البيادر حنطة ٢٤
وتفيض حياض المعاصر خمرا وزيتا. ٢٥ وأعوض لكم عن السنين التي أكلها الجراد ٢٥
الغوغاء والطيار والقمص جيشي العظيم الذي أرسلته عليكم. ٢٦ فتأكلون أكلا ٢٦
وتشبعون وتسبحون اسم الرب إلهكم الذي صنع معكم عجبا ولا يخزى شعبي إلى
الأبد. ٢٧ وتعلمون أني أنا في وسط إسرائيل وأني أنا الرب إلهكم وليس غيري ٢٧
ولا يخزى شعبي إلى الأبد. ٢٨ ويكون بعد ذلك أني أسكب روحي على كل بشر فيتنبأ ٢٨
بنوكم وبناتكم ويحلم شيوخكم أحلاما ويرى شبابكم رؤى. ٢٩ وعلى العبيد أيضا وعلى ٢٩
الإماء أسكب روحي في تلك الأيام. ٣٠ وأعطي عجائب في السماء والأرض دما ونارا ٣٠
وأعمدة دخان. ٣١ تتحول الشمس إلى ظلمة والقمر إلى دم قبل أن يجيء يوم الرب ٣١
العظيم المخوف. ٣٢ ويكون أن كل من يدعو باسم الرب ينجو. لأنه في جبل صهيون ٣٢
وفي أورشليم تكون نجاة. كما قال الرب. وبين الباقين من يدعوه الرب

الأصحاح الثالث

١ لأنه هوذا في تلك الأيام وفي ذلك الوقت عندما أرد سبي يهوذا وأورشليم ١
٢ أجمع كل الأمم وأنزلهم إلى وادي يهوشافاط وأحاكمهم هناك على شعبي وميراثي ٢
إسرائيل الذين بددوهم بين الأمم وقسموا أرضي. ٣ وألقوا قرعة على شعبي وأعطوا ٣
الصبي بزانية وباعوا البنت بخمر ليشربوا
٤ وماذا أنتن لي يا صور وصيدون وجميع دائرة فلسطين. هل تكافئونني عن ٤
العمل أم هل تصنعون بي شيئا. سريعا بالعجل أرد عملكم على رؤوسكم. ٥ لأنكم ٥
أخذتم فضتي وذهبي وأدخلتم نفائسي الجيدة إلى هياكلكم. ٦ وبعتم بني يهوذا وبني ٦
أورشليم لبني الياوانيين لكي تبعدوهم عن تخومهم. ٧ هأنذا أنهضهم من الموضع ٧
الذي بعتموهم إليه وأرد عملكم على رؤوسكم. ٨ وأبيع بنيكم وبناتكم بيد بني يهوذا ٨

yavaniim=اليونان=يوانيين

תורה נביאים וכתובים

מיוסד על הוצאת הרבנים:

יצחק דב הלוי באמברגר
עזריאל הילדסהיימר
מאיר להמאן

הוצא לראשונה בשנת תר״ל לפ״ק
בהוצאת „ארטהאדאקס-איזראעליטישען ביבעלאנשטאלט״

הוגה מחדש ותוקן
בפקודתה של הרבנות הצבאית הראשית
צבא הגנה לישראל

التوراة - الأنبياء - الكتابات (تناخ) --- التوراة العبرية من مطبوعات وزارة الدفاع الاسرائيلية --- المحتلة-----و توزع على الجنود الاسرائيليين

بالنسبة للنسخة العربية (الترجمة العربية للتوراة هي من مطبوعات --- (الكنائس

حصلت على النسختين عبر أشخاص مختلفين
اللغة العبرية ازدهرت في الحكم الاسلامي في الاندلس, و كان النصارى قد جمعوا التوراة في كتبهم المترجمة اليونانية و اللاتينية, و غير المترجمة عن العبرية و الآرامية و صنفوها عن الاسفار المتفرقة , و كان الفضل للمسلمين في ابقاء اليهود في الاندلس كمجتمعات تنعم بالحرية و حرية التحدث بلغتهم الدينية, كبير الأثر على اللغة العبرية كلغة محكية و مستعملة للتحدث, و ادخل اليهود بعض المصطلحات العربية على اللغة العبرية

استخدمت نسخة الجيش الاسرائيلي--المحتل-- لتوضيح أن اليهود يقرأون اسم الرسول محمد (ص) بشكل واضح باستخدام كتبهم الدينية

ספר
בראשית.

הודפס ע״י המדפיס הממשלתי
בדפוס אמנים מאוחדים בע״מ

משרד הבטחון - ההוצאה לאור

בראשית א

1 בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: והארץ
2 היתה תהו ובהו וחשך על־פני תהום ורוח אלהים מרחפת
3 על־פני המים: ויאמר אלהים יהי־אור ויהי־אור: וירא
4 אלהים את־האור כי־טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך:
5 ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי־ערב ויהי־
6 בקר יום אחד: פ ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך
7 המים ויהי מבדיל בין מים למים: ויעש אלהים את־הרקיע
ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל
8 לרקיע ויהי־כן: ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי־ערב
9 ויהי־בקר יום שני: פ ויאמר אלהים יקוו המים
מתחת השמים אל־מקום אחד ותראה היבשה ויהי־כן:
10 ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא
11 אלהים כי־טוב: ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב
מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו־בו על־הארץ
12 ויהי־כן: ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ
13 עשה־פרי אשר זרעו־בו למינהו וירא אלהים כי־טוב: ויהי־
14 ערב ויהי־בקר יום שלישי: פ שני ויאמר אלהים
יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה
15 והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים: והיו למאורת ברקיע
16 השמים להאיר על־הארץ ויהי־כן: ויעש אלהים את־שני
המארת הגדלים את־המאור הגדל לממשלת היום ואת־
17 המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: ויתן אתם
18 אלהים ברקיע השמים להאיר על־הארץ: ולמשל ביום
ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא אלהים כי־
19 טוב: ויהי־ערב ויהי־בקר יום רביעי: פ
20 ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף
21 על־הארץ על־פני רקיע השמים: ויברא אלהים את־התנינם

א. א׳, כ׳ רבתי

Genesis:

01O 1 1 In the beginning God created the heavens and the earth.
01O 1 2 And the earth was waste and void; and darkness was upon the face of the deep: and the Spirit of God moved upon the face of the waters
01O 1 3 And God said, Let there be light: and there was light.
01O 1 4 And God saw the light, that it was good: and God divided the light from the darkness.
01O 1 5 And God called the light Day, and the darkness he called Night. And there was evening and there was morning, one day.
01O 1 6 And God said, Let there be a firmament in the midst of the waters, and let it divide the waters from the waters.
01O 1 7 And God made the firmament, and divided the waters which were under the firmament from the waters which were above the firmament: and it was so.
01O 1 8 And God called the firmament Heaven. And there was evening and there was morning, a second day.
01O 1 9 And God said, Let the waters under the heavens be gathered together unto one place, and let the dry land appear: and it was so.
01O 1 10 And God called the dry land Earth; and the gathering together of the waters called he Seas: and God saw that it was good.
01O 1 11 And God said, Let the earth put forth grass, herbs yielding seed, [and] fruit-trees bearing fruit after their kind, wherein is the seed thereof, upon the earth: and it was so.
01O 1 12 And the earth brought forth grass, herbs yielding seed after their kind, and trees bearing fruit, wherein is the seed thereof, after their kind: and God saw that it was good.
01O 1 13 And there was evening and there was morning, a third day.
01O 1 14 And God said, Let there be lights in the firmament of heaven to divide the day from the night; and let them be for signs, and for seasons, and for days and years:
01O 1 15 and let them be for lights in the firmament of heaven to give light upon the earth: and it was so.
01O 1 16 And God made the two great lights; the greater light to rule the day, and the lesser light to rule the night: [he made] the stars also.
01O 1 17 And God set them in the firmament of heaven to give light upon the earth,
01O 1 18 and to rule over the day and over the night, and to divide the light from the darkness: and God saw that it was good.
01O 1 19 And there was evening and there was morning, a fourth day.
01O 1 20 And God said, Let the waters swarm with swarms of living creatures, and let birds fly above the earth in the open firmament of heaven.
01O 1 21 And God created the great sea-monsters, and every living creature that moveth, wherewith the waters swarmed, after their kind, and every winged bird after its kind: and God saw that it was good.

الصلاة للزواج هي : باروخ اتا أدوناي ايلوهينوا ميليخ هعولام بوريه بري و موزيج ياين, و الصلاة قبل تناول الطعام هي: باروخ أتا أدوناي ايلوهينوا ميليخ هعولام موتسيه ليحيم ميهآريتس--مخرج الخبز من الأرض--معناها -- خروج العشب يوم الثلاثاء--- اليوم الثالث ---

Genesis:

ט ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל--ועץ החיים 01O 2 9
בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע

و يتسماح يهوه من هأداماه كل عيتس نحماد لمرآه و توب لمأخال --و عيتس
هحاييم بتوخ هجان و عيتس هداعت توب وراع

01O 2 9 And out of the ground made Jehovah God to grow every tree that is pleasant to the sight, and good for food; the tree of life also in the midst of the garden, and the tree of the knowledge of good and evil.

Genesis:

ו ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל 01O 3 6
ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל

و تراه هأيشا كي توب هعيتس لمأخال و كي تأوا هو لعينيم و نحماد هعيتس
لهسكيل و تقح مفراو و تأخول و تتن جام لايشها عيما و يأخول

01O 3 6 And when the woman saw that the tree was good for food, and that it was a delight to the eyes, and that the tree was to be desired to make one wise, she took of the fruit thereof, and did eat; and she gave also unto her husband with her, and he did eat.

Genesis:

טו ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמדת אשר אתה בבית ותלבש 01O 27 15
את יעקב בנה הקטן

و تقاح ربقا ايت بجدي عيسو بناه هجادول هحمدات آشير ايتاه ببيت و
تلبوش ايت يعقوب بناه هكاتان

01O 27 15 And Rebekah took the goodly garments of Esau her elder son, which were with her in the house, and put them upon Jacob her younger son.

Genesis:

כו ואלה בני דישן--חמדן ואשבן ויתרן וכרן 01O 36 26

و اليه بني ديشان --حمدان و أشبان و يتران و كران

01O 36 26 And these are the children of Dishon: Hemdan and Eshban and Ithran and Cheran.

4 פֶּן־תְּמֻתוּן׃ וַיֹּאמֶר הַנָּחָשׁ אֶל־הָאִשָּׁה לֹא־מוֹת תְּמֻתוּן׃ כִּי
5 יֹדֵעַ אֱלֹהִים כִּי בְּיוֹם אֲכָלְכֶם מִמֶּנּוּ וְנִפְקְחוּ עֵינֵיכֶם וִהְיִיתֶם
6 כֵּאלֹהִים יֹדְעֵי טוֹב וָרָע׃ וַתֵּרֶא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמַאֲכָל
וְכִי תַאֲוָה־הוּא לָעֵינַיִם וְנֶחְמָד הָעֵץ לְהַשְׂכִּיל וַתִּקַּח מִפִּרְיוֹ
7 וַתֹּאכַל וַתִּתֵּן גַּם־לְאִישָׁהּ עִמָּהּ וַיֹּאכַל׃ וַתִּפָּקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם
וַיֵּדְעוּ כִּי עֵירֻמִּם הֵם וַיִּתְפְּרוּ עֲלֵה תְאֵנָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חֲגֹרֹת׃
8 וַיִּשְׁמְעוּ אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהִים מִתְהַלֵּךְ בַּגָּן לְרוּחַ הַיּוֹם וַיִּתְחַבֵּא
9 הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים בְּתוֹךְ עֵץ הַגָּן׃ וַיִּקְרָא יְהוָה
10 אֱלֹהִים אֶל־הָאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ אַיֶּכָּה׃ וַיֹּאמֶר אֶת־קֹלְךָ שָׁמַעְתִּי
11 בַּגָּן וָאִירָא כִּי־עֵירֹם אָנֹכִי וָאֵחָבֵא׃ וַיֹּאמֶר מִי הִגִּיד לְךָ כִּי עֵירֹם
12 אָתָּה הֲמִן־הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לְבִלְתִּי אֲכָל־מִמֶּנּוּ אָכָלְתָּ׃ וַיֹּאמֶר
הָאָדָם הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הִוא נָתְנָה־לִּי מִן־הָעֵץ וָאֹכֵל׃
13 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לָאִשָּׁה מַה־זֹּאת עָשִׂית וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה
14 הַנָּחָשׁ הִשִּׁיאַנִי וָאֹכֵל׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים ׀ אֶל־הַנָּחָשׁ כִּי
עָשִׂיתָ זֹּאת אָרוּר אַתָּה מִכָּל־הַבְּהֵמָה וּמִכֹּל חַיַּת הַשָּׂדֶה עַל־
15 גְּחֹנְךָ תֵלֵךְ וְעָפָר תֹּאכַל כָּל־יְמֵי חַיֶּיךָ׃ וְאֵיבָה ׀ אָשִׁית בֵּינְךָ
וּבֵין הָאִשָּׁה וּבֵין זַרְעֲךָ וּבֵין זַרְעָהּ הוּא יְשׁוּפְךָ רֹאשׁ וְאַתָּה
16 תְּשׁוּפֶנּוּ עָקֵב׃ ס אֶל־הָאִשָּׁה אָמַר הַרְבָּה
אַרְבֶּה עִצְּבוֹנֵךְ וְהֵרֹנֵךְ בְּעֶצֶב תֵּלְדִי בָנִים וְאֶל־אִישֵׁךְ תְּשׁוּקָתֵךְ
17 וְהוּא יִמְשָׁל־בָּךְ׃ ס וּלְאָדָם אָמַר כִּי שָׁמַעְתָּ
לְקוֹל אִשְׁתֶּךָ וַתֹּאכַל מִן־הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר לֹא תֹאכַל
מִמֶּנּוּ אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בַּעֲבוּרֶךָ בְּעִצָּבוֹן תֹּאכְלֶנָּה כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ׃
18 19 וְקוֹץ וְדַרְדַּר תַּצְמִיחַ לָךְ וְאָכַלְתָּ אֶת־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה׃ בְּזֵעַת אַפֶּיךָ
תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוּבְךָ אֶל־הָאֲדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לֻקָּחְתָּ כִּי־עָפָר
20 אַתָּה וְאֶל־עָפָר תָּשׁוּב׃ וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה כִּי
21 הִוא הָיְתָה אֵם כָּל־חָי׃ וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ
22 כָּתְנוֹת עוֹר וַיַּלְבִּשֵׁם׃ פ חמשי (רביעי לספרדים) וַיֹּאמֶר ׀
יְהוָה אֱלֹהִים הֵן הָאָדָם הָיָה כְּאַחַד מִמֶּנּוּ לָדַעַת טוֹב וָרָע
וְעַתָּה ׀ פֶּן־יִשְׁלַח יָדוֹ וְלָקַח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים וְאָכַל וָחַי לְעֹלָם׃
23 וַיְשַׁלְּחֵהוּ יְהוָה אֱלֹהִים מִגַּן־עֵדֶן לַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר לֻקַּח

24 מִשָּׁם׃ וַיְגָרֶשׁ אֶת־הָאָדָם וַיַּשְׁכֵּן מִקֶּדֶם לְגַן־עֵדֶן אֶת־הַכְּרֻבִים
וְאֵת לַהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת לִשְׁמֹר אֶת־דֶּרֶךְ עֵץ הַחַיִּים׃ ס
ד 1 וְהָאָדָם יָדַע אֶת־חַוָּה אִשְׁתּוֹ וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת־קַיִן וַתֹּאמֶר
2 קָנִיתִי אִישׁ אֶת־יְהוָה׃ וַתֹּסֶף לָלֶדֶת אֶת־אָחִיו אֶת־הָבֶל וַיְהִי־
3 הֶבֶל רֹעֵה צֹאן וְקַיִן הָיָה עֹבֵד אֲדָמָה׃ וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא
4 קַיִן מִפְּרִי הָאֲדָמָה מִנְחָה לַיהוָה׃ וְהֶבֶל הֵבִיא גַם־הוּא מִבְּכֹרוֹת
5 צֹאנוֹ וּמֵחֶלְבֵהֶן וַיִּשַׁע יְהוָה אֶל־הֶבֶל וְאֶל־מִנְחָתוֹ׃ וְאֶל־קַיִן
6 וְאֶל־מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה וַיִּחַר לְקַיִן מְאֹד וַיִּפְּלוּ פָּנָיו׃ וַיֹּאמֶר
7 יְהוָה אֶל־קָיִן לָמָּה חָרָה לָךְ וְלָמָּה נָפְלוּ פָנֶיךָ׃ הֲלוֹא אִם־
תֵּיטִיב שְׂאֵת וְאִם לֹא תֵיטִיב לַפֶּתַח חַטָּאת רֹבֵץ וְאֵלֶיךָ
8 תְּשׁוּקָתוֹ וְאַתָּה תִּמְשָׁל־בּוֹ׃ וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל־הֶבֶל אָחִיו וַיְהִי
9 בִּהְיוֹתָם בַּשָּׂדֶה וַיָּקָם קַיִן אֶל־הֶבֶל אָחִיו וַיַּהַרְגֵהוּ׃ וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־קַיִן אֵי הֶבֶל אָחִיךָ וַיֹּאמֶר לֹא יָדַעְתִּי הֲשֹׁמֵר אָחִי
10 אָנֹכִי׃ וַיֹּאמֶר מֶה עָשִׂיתָ קוֹל דְּמֵי אָחִיךָ צֹעֲקִים אֵלַי מִן־הָאֲדָמָה׃
11 וְעַתָּה אָרוּר אָתָּה מִן־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר פָּצְתָה אֶת־פִּיהָ לָקַחַת
12 אֶת־דְּמֵי אָחִיךָ מִיָּדֶךָ׃ כִּי תַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה לֹא־תֹסֵף תֵּת־
13 כֹּחָהּ לָךְ נָע וָנָד תִּהְיֶה בָאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל־יְהוָה גָּדוֹל
14 עֲוֺנִי מִנְּשֹׂא׃ הֵן גֵּרַשְׁתָּ אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּמִפָּנֶיךָ
15 אֶסָּתֵר וְהָיִיתִי נָע וָנָד בָּאָרֶץ וְהָיָה כָל־מֹצְאִי יַהַרְגֵנִי׃ וַיֹּאמֶר
לוֹ יְהוָה לָכֵן כָּל־הֹרֵג קַיִן שִׁבְעָתַיִם יֻקָּם וַיָּשֶׂם יְהוָה לְקַיִן
16 אוֹת לְבִלְתִּי הַכּוֹת־אֹתוֹ כָּל־מֹצְאוֹ׃ וַיֵּצֵא קַיִן מִלִּפְנֵי יְהוָה וַיֵּשֶׁב
17 בְּאֶרֶץ־נוֹד קִדְמַת־עֵדֶן׃ וַיֵּדַע קַיִן אֶת־אִשְׁתּוֹ וַתַּהַר וַתֵּלֶד
אֶת־חֲנוֹךְ וַיְהִי בֹּנֶה עִיר וַיִּקְרָא שֵׁם הָעִיר כְּשֵׁם בְּנוֹ חֲנוֹךְ׃
18 וַיִּוָּלֵד לַחֲנוֹךְ אֶת־עִירָד וְעִירָד יָלַד אֶת־מְחוּיָאֵל וּמְחִיָּיאֵל יָלַד
19 אֶת־מְתוּשָׁאֵל וּמְתוּשָׁאֵל יָלַד אֶת־לָמֶךְ׃ וַיִּקַּח־לוֹ לֶמֶךְ שְׁתֵּי
20 נָשִׁים שֵׁם הָאַחַת עָדָה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית צִלָּה׃ וַתֵּלֶד עָדָה אֶת־
21 יָבָל הוּא הָיָה אֲבִי יֹשֵׁב אֹהֶל וּמִקְנֶה׃ וְשֵׁם אָחִיו יוּבָל הוּא
22 הָיָה אֲבִי כָּל־תֹּפֵשׂ כִּנּוֹר וְעוּגָב׃ וְצִלָּה גַם־הִוא יָלְדָה אֶת־
תּוּבַל קַיִן לֹטֵשׁ כָּל־חֹרֵשׁ נְחֹשֶׁת וּבַרְזֶל וַאֲחוֹת תּוּבַל־קַיִן
23 נַעֲמָה׃ וַיֹּאמֶר לֶמֶךְ לְנָשָׁיו עָדָה וְצִלָּה שְׁמַעַן קוֹלִי נְשֵׁי לֶמֶךְ

Genesis:

O٠١ ٢ ٩ ט ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל--ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע

و يتسماح يهوه من هأدامه كل عيتس نحماد لمرآه و توب لمأخال—و عيتس هحاييم بتوخ هجان و عيتس هداعت توب وراع

01O 2 9 And out of the ground made Jehovah God to grow every tree that is pleasant to the sight, and good for food; the tree of life also in the midst of the garden, and the tree of the knowledge of good and evil.

Genesis:

O٠١ ٣ ٦ ו ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל

و تراه هأيشا كي توب هعيتس لمأخال و كي تأوا هو لعينيم و نحماد هعيتس لهسكيل و تقح مفراو و تأخول و تتن جام لايشها عيما و يأخول

01O 3 6 And when the woman saw that the tree was good for food, and that it was a delight to the eyes, and that the tree was to be desired to make one wise, she took of the fruit thereof, and did eat; and she gave also unto her husband with her, and he did eat.

Genesis:

O٠١ ٢٧ ١٥ טו ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמדת אשר אתה בבית ותלבש את יעקב בנה הקטן

و تقاح ربقا ايت بجدي عيسو بناه هجادول همدات آشير ايتاه بببيت و تلبوش ايت يعقوب بناه هكاتان

01O 27 15 And Rebekah took the goodly garments of Esau her elder son, which were with her in the house, and put them upon Jacob her younger son.

Genesis:

O٠١ ٣٦ ٢٦ כו ואלה בני דישן--חמדן ואשבן ויתרן וכרן

و اليه بني ديشان—حمدان و أشبان و يتران و كران

01O 36 26 And these are the children of Dishon: Hemdan and Eshban and Ithran and Cheran.

O٠٢ ٢٠ ١٣ יג לא תחמד בית רעך {ס} לא תחמד אשת רעך ועבדו ואמתו ושורו וחמרו וכל אשר לרעך {פ}

لو تحميد بيت رعخا لو تحميد ايشت رعخا و عبدوا و أمتوا و شوروا و حموروا و كل آشير لرعخا

02O 20 17 Thou shalt not covet thy neighbor's house, thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his man-servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbor's.

O٠٢ ٣٤ ٢٤ כד כי אוריש גוים מפניך והרחבתי את גבלך ולא יחמד איש את ארצך בעלתך לראות את פני יהוה אלהיך שלש פעמים בשנה

أوريش جوييم مفنيخا و هرحبوت ايت جبولخا و لو يحماد ايش ايت ارتسخا بعلتيخا لرؤوت ايت فني يهوه الوهيخا شلوش بعميم بشنا

02O 34 24 For I will cast out nations before thee, and enlarge thy borders: neither shall any man desire thy land, when thou goest up to appear before Jehovah thy God three times in the year.

O٠٥ ٥ ١٧ יז ולא תחמד אשת רעך {ס} ולא תתאוה בית רעך שדהו ועבדו ואמתו שורו וחמרו וכל אשר לרעך {ס}
ولو تحماد ايشت رعخا ولو تتأوا بيت رعخا سديهوا و عبدوا و أمتوا و شورا و كل آشير لرعيخا
05O 5 21 Neither shalt thou covet thy neighbor's wife; neither shalt thou desire thy neighbor's house, his field, or his man-servant, or his maid-servant, his ox, or his ass, or anything that is thy neighbor's.

O٠٥ ٧ ٢٥ כה פסילי אלהיהם תשרפון באש לא תחמד כסף וזהב עליהם ולקחת לך--פן תוקש בו כי תועבת יהוה אלהיך הוא
بسيلي الوهيهيم تسرفون بايش لو تحماد كيسيف و زاهاب عليهيم و لقحت لخا—فن توكاش بو كي توعبت يهوه الوهيخا هو
05O 7 25 The graven images of their gods shall ye burn with fire: thou shalt not covet the silver or the gold that is on them, nor take it unto thee, lest thou be snared therein; for it is an abomination to Jehovah thy God.

O٠٦ ٧ ٢١ כא ואראה (וארא) בשלל אדרת שנער אחת טובה ומאתים שקלים כסף ולשון זהב אחד חמשים שקלים משקלו ואחמדם ואקחם והנם טמונים בארץ בתוך האהלי והכסף תחתיה
و أرأه (و أرا) بشلال ادرت شنعار احات توباه و مأتيم شقليم كيسيف و لشون زاهاب أحاد حميشيم شقليم مشقلوا و أحمدام و أقحام و هينام تمونوت بآريتس بتوخ هأهلي و هكيسيف تحتيها
06O 7 21 when I saw among the spoil a goodly Babylonish mantle, and two hundred shekels of silver, and a wedge of gold of fifty shekels weight, then I coveted them, and took them; and, behold, they are hid in the earth in the midst of my tent, and the silver under it.

O٠٩ ٩ ٢٠ כ ולאתנות האבדות לך היום שלשת הימים--אל תשם את לבך להם כי נמצאו ולמי כל חמדת ישראל--הלוא לך ולכל בית אביך {ס}
ولأتنوت هابدوت ليخا هيوم شلوشات هيميم—آال تسيم ايت ليبخا لهيم كي نمتسأوا و لمي كل حيمدات يسرائيل –هلوا ليخا و لكل بيت أبيخا
09O 9 20 And as for thine asses that were lost three days ago, set not they mind on them; for they are found. And for whom is all that is desirable in Israel? Is it not for thee, and for all thy father's house?

O١١ ٢٠ ٦ ו כי אם כעת מחר אשלח את עבדי אליך וחפשו את ביתך ואת בתי עבדיך והיה כל מחמד עיניך ישימו בידם ולקחו
ايم كعيت محار اشلاح ايت عبدي اليخا و حفسوا ايت بيتخا و ايت بيتي عبديخا و هيا كل محماد عينيخا بيسيموا بيدام و لقاح
11O 20 6 but I will send my servants unto thee to-morrow about this time, and they shall search thy house, and the houses of thy servants; and it shall be, that whatsoever is pleasant in thine eyes, they shall put it in their hand, and take it away.

O١٤ ٢٠ ٢٥ כה ויבא יהושפט ועמו לבז את שללם וימצאו בהם לרב ורכוש ופגרים וכלי חמדות וינצלו להם לאין משא ויהיו ימים שלושה בזזים את השלל--כי רב הוא
و يبوا يهوشوفيط و عموا لباز و ايت شلالام و يمتسأوا بهيم لراب و رخوش و فجريم و كلي حمدوت و ينتسيل لهيم لاين مسا و يهيوا يميم شلوشا و بززيم ايت هشلال—كي راب هو
14O 20 25 And when Jehoshaphat and his people came to take the spoil of them, they found among them in abundance both riches and dead bodies, and precious jewels, which they stripped off for themselves, more than they could carry away: and they were three days in taking the spoil, it was so much.

O١٤   ٢١   ٢٠   כ בן שלשים ושתים היה במלכו ושמונה שנים מלך בירושלם וילך בלא חמדה ויקברהו בעיר דויד ולא בקברות המלכים
بين شلوشيم و شتايم هياه بملخوا و شموناه شنيم ملاخ بيروشلايم و يليخ بلوا حمداه و يقبروهو بعير داود و بقبرتوا همليخيم
14O   21   20   Thirty and two years old was he when he began to reign, and he reigned in Jerusalem eight years: and he departed without being desired; and they buried him in the city of David, but not in the sepulchres of the kings.

O١٤   ٣٢   ٢٧   כז ויהי ליחזקיהו עשר וכבוד הרבה מאד ואצרות עשה לו לכסף ולזהב ולאבן יקרה ולבשמים ולמגנים ולכל כלי חמדה
و هياه ليحزيكاهو عيسير و كبود هراب مأود و أوتسروت عساه لو لكيسيف و لزهاب و لايبين و لبسميم و لمجنيم و لكل كلي حمداه
14O   32   27   And Hezekiah had exceeding much riches and honor: and he provided him treasuries for silver, and for gold, and for precious stones, and for spices, and for shields, and for all manner of goodly vessels;
O١٤   ٣٦   ١٠   י ולתשובת השנה שלח המלך נבוכדנאצר ויבאהו בבלה עם כלי חמדת בית יהוה וימלך את צדקיהו אחיו על יהודה וירושלם {פ}
و لتشبوت هشاناه و شلاح هميليخ نبوخادناتسار و ييوأوهو ببلاه عيم كلي حمداه بيت يهوه و يمليخخ ايت صدقيهوا احيوا عال يهوداه و يروشالايم
14O   36   10   And at the return of the year king Nebuchadnezzar sent, and brought him to Babylon, with the goodly vessels of the house of Jehovah, and made Zedekiah his brother king over Judah and Jerusalem.
O١٤   ٣٦   ١٩   יט וישרפו את בית האלהים וינתצו את חומת ירושלם וכל ארמנותיה שרפו באש וכל כלי מחמדיה להשחית
و يسرفوا ايت بيت هأوهليم و ينتساح ايت حموت يروشالايم و كل ارمونيوتيها سرفوا بأيش و كل كلي حمداه لهشحيت
14O   36   19   And they burnt the house of God, and brake down the wall of Jerusalem, and burnt all the palaces thereof with fire, and destroyed all the goodly vessels thereof.

O١٩   ١٩   ١١   יא הנחמדים--מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים
هنحمديم—مزاهاب و مفاز راب و متوكيم مدباش و نفيت تسوفيم
19O   19   10   More to be desired are they than gold, yea, than much fine gold; Sweeter also than honey and the droppings of the honeycomb.

O١٩   ٦٨   ١٧   יז למה תרצדון-- הרים גבננים ההר--חמד אלהים לשבתו אף-יהוה ישכן לנצח
لاماه ترتسيدون—هريم جبننيم ههار ---حاماد الوهيم لشبتوا آف –يهوه يشخن لنيتساح
19O   68   16   Why look ye askance, ye high mountains, At the mountain which God hath desired for his abode? Yea, Jehovah will dwell [in it] for ever.

O١٩   ١٠٦   ٢٤   כד וימאסו בארץ חמדה לא-האמינו לדברו
و يمتسأوا بأاريتس حيمداه لو هأمينوا لدبروا
19O   106   24   Yea, they despised the pleasant land, They believed not his word,

כב עד-מתי פתים-- תאהבו-פתי ולצים--לצון חמדו להם וכסילים ישנאו-דעת ٢٢ ١ O٢٠
عاد-متاي فتيم-- تأهبوا-بتي ولتسيون حمدوا لهيم كسيليم يسنأوا-داعات
20O 1 22 How long, ye simple ones, will ye love simplicity? And scoffers delight them in scoffing, And fools hate knowledge?

כה אל-תחמד יפיה בלבבך ואל-תקחך בעפעפיה ٢٥ ٦ O٢٠
آل-تحماد يفياه بلبيبخا و آل –تقحخا بعفعفيها
20O 6 23 For the commandment is a lamp; and the law is light; And reproofs of instruction are the way of life:
20O 6 24 To keep thee from the evil woman, From the flattery of the foreigner's tongue.
20O 6 25 Lust not after her beauty in thy heart; Neither let her take thee with her eyelids.
יב חמד רשע מצוד רעים ושרש צדיקים יתן ١٢ ١٢ O٢٠
حماد ريشع متسود رعيم و شيريش صديقيم يتن
20O 12 12 The wicked desireth the net of evil men; But the root of the righteous yieldeth [fruit].
כ אוצר נחמד ושמן--בנוה חכם וכסיל אדם יבלענו ٢٠ ٢١ O٢٠
أوتسار نحماد و شيمين-بنوت حاخام و كسيل آدام يبلعنا
20O 21 20 There is precious treasure and oil in the dwelling of the wise; But a foolish man swalloweth it up.
ג כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים בצלו חמדתי וישבתי ופריו מתוק לחכי ٣ ٢ O٢٢
كتبوح بعيتسي هعير كين دودي بين هبنيم بتسيلوا حمدتي و يشبتي و فريوا متوق لحكي
22O 2 3 As the apple-tree among the trees of the wood, So is my beloved among the sons. I sat down under his shadow with great delight, And his fruit was sweet to my taste.
טז חכו ממתקים וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי בנות ירושלם ١٦ ٥ O٢٢
حكوا ممتكيم و كلوا محمديم زيه دودي و زيه رعي بنوت يروشالايم
22O 5 16 His mouth is most sweet; Yea, he is altogether lovely. This is my beloved, and this is my friend, O daughters of Jerusalem.

כט כי יבשו מאילים אשר חמדתם ותחפרו--מהגנות אשר בחרתם ٢٩ ١ O٢٣
كي يبشوا مأيليم آشير حمدتيم و تحبروا –مهجنوت آشير بحرتيم
23O 1 29 For they shall be ashamed of the oaks which ye have desired, and ye shall be confounded for the gardens that ye have chosen.
טז ועל כל אניות תרשיש ועל כל שכיות החמדה ١٦ ٢ O٢٣
و عال كل أونيوت ترشيش و عال كل سخيوت هحمداه
23O 2 16 and upon all the ships of Tarshish, and upon all pleasant imagery.
יב על שדים ספדים על שדי חמד על גפן פריה ١٢ ٣٢ O٢٣
عال سديم سفيديم عال سديه حيميد عال جيفين بريا
23O 32 12 They shall smite upon the breasts for the pleasant fields, for the fruitful vine.

O٢٣ ٥٣ ٢ ב ויעל כיונק לפניו וכשרש מארץ ציה--לא תאר לו ולא הדר ונראהו ולא מראה ונחמדהו
و يعل كيونيق لنيوا و كشيريش مآىريتس تسيا—لو تأار لو و لو هدار و نرآهو و لو مرآيه و نحمدهوا
23O 53 2 For he grew up before him as a tender plant, and as a root out of a dry ground: he hath no form nor comeliness; and when we see him, there is no beauty that we should desire him.

O٢٣ ٦٤ ١٠ י בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבתינו--היה לשרפת אש וכל מחמדינו היה לחרבה
بيت قدوشينوا و تفأيراتينوا آشير هللوخ ابوتينوا –هياه لسرفيت آيش و كل محمدينوا هياه لحرباه
23O 64 11 Our holy and our beautiful house, where our fathers praised thee, is burned with fire; and all our pleasant places are laid waste.

O٢٤ ٣ ١٩ יט ואנכי אמרתי איך אשיתך בבנים ואתן לך ארץ חמדה נחלת צבי צבאות גוים ואמר אבי תקראו (תקראי) לי ומאחרי לא תשובו (תשובי)
و أنوخي أمرتي ايخ اشتيخا ببنيم و أتين ليخا آيريتس حمداه و نحلات تسبي تسبأوت جوييم و آمار أبي تقرأوا (تقرأي) لي و مأحراي لو تشوبوا (تشوبي)
24O 3 19 But I said, How I will put thee among the children, and give thee a pleasant land, a goodly heritage of the hosts of the nations! and I said, Ye shall call me My Father, and shall not turn away from following me.
O٢٤ ١٢ ١٠ י רעים רבים שחתו כרמי בססו את חלקתי נתנו את חלקת חמדתי למדבר שממה
رعيم ربيم سحتوا كرمي بسسوا ايت حيلقتي و نتنوا ايت حلقات حمداتي لمدبار شمماه
24O 12 10 Many shepherds have destroyed my vineyard, they have trodden my portion under foot, they have made my pleasant portion a desolate wilderness.
O٢٤ ٢٥ ٣٤ לד הילילו הרעים וזעקו והתפלשו אדירי הצאן--כי מלאו ימיכם לטבוח ותפוצותיכם ונפלתם ככלי חמדה
هيليلوا هرعيم و رعقوا و هتبلشوا اديري هتسأنا—كي ملأوا يميخيم لتبواح و تفوتسوتيخيم و نفلتيم ككل حمداه
24O 25 34 Wail, ye shepherds, and cry; and wallow [in ashes], ye principal of the flock; for the days of your slaughter and of your dispersions are fully come, and ye shall fall like a goodly vessel.
O٢٥ ١ ٧ ז זכרה ירושלם ימי עניה ומרודיה--כל מחמדיה אשר היו מימי קדם בנפל עמה ביד צר ואין עוזר לה--ראוה צרים שחקו על משבתה {ס}
زخراه يروشالايم يمي عنيها و مروديها—كل محمديها آشير هيوا ميمي قوديم بنفال عيماه بيد صور و اين عوزير لاه—رأوها تسريم سحكوا عال مشبتحاه
25O 1 7 Jerusalem remembereth in the days of her affliction and of her miseries all her pleasant things that were from the days of old: When her people fell into the hand of the adversary, and none did help her, The adversaries saw her, they did mock at her desolations.
O٢٥ ١ ١٠ י ידו פרש צר על כל מחמדיה כי ראתה גוים באו מקדשה--אשר צויתה לא יבאו בקהל לך {ס}
يدوا باراش تسار عال كل محمديها كي رأتاه جوييم بأوا مقدشيها—آشير تسبيتا لو يبوا بكاهال لاخ
25O 1 10 The adversary hath spread out his hand upon all her pleasant things: For she hath seen that the nations are entered into her sanctuary,

Concerning whom thou didst command that they should not enter into thine assembly.

O٢٥ ١ ١١ יא כל עמה נאנחים מבקשים לחם נתנו מחמודיהם (מחמדיהם) באכל להשיב נפש ראה יהוה והביטה כי הייתי זוללה

كل عماه نأناحيم مبكشيم ليحيم نتنوا محموديهيم • محمديهيم) بأوخيل لهشيب نيفيش رآه يهوه و هبيتاه كي هييتي زوللا

25O 1 11 All her people sigh, they seek bread; They have given their pleasant things for food to refresh the soul: See, O Jehovah, and behold; for I am become abject.

O٢٥ ٢ ٤ ד דרך קשתו כאויב נצב ימינו כצר ויהרג כל מחמדי עין באהל בת ציון שפך כאש חמתו {ס}

دريخ قدشي كأوييب نتسبي يمينوا و يهراج كل محمدي عين باوهيل بات تسيون شفاخ كآيش حمتوا

25O 2 4 He hath bent his bow like an enemy, he hath stood with his right hand as an adversary, And hath slain all that were pleasant to the eye: In the tent of the daughter of Zion he hath poured out his wrath like fire.

O٢٦ ٢٣ ٦ ו לבשי תכלת פחות וסגנים בחורי חמד כלם פרשים רכבי סוסים

لبشي تخلات بحوت و سجنيم بحوري حاماد كولام برشيم ربيخي سوسيم

26O 23 6 who were clothed with blue, governors and rulers, all of them desirable young men, horsemen riding upon horses.

O٢٦ ٢٣ ١٢ יב אל בני אשור עגבה פחות וסגנים קרבים לבשי מכלול פרשים רכבי סוסים--בחורי חמד כלם

ايل بني آشور عجباه بحوت و سجنيم قبريم لبشي مخلول برشيم رخبي سوسيم—— بحوري حاماد كولام

26O 23 12 She doted upon the Assyrians, governors and rulers, [her] neighbors, clothed most gorgeously, horsemen riding upon horses, all of them desirable young men.

O٢٦ ٢٣ ٢٣ כג בני בבל וכל כשדים פקוד ושוע וקוע כל בני אשור אותם בחורי חמד פחות וסגנים כלם--שלשים וקרואים רכבי סוסים כלם

بني بابل و كل كشيديم بقود و شوع و كوع كل بني آشور اوتام بحوري حاماد بحوت و سجنيم كولام——شلشيم و قروأيم رخبي سوسيم سوسيم كولام

26O 23 23 the Babylonians and all the Chaldeans, Pekod and Shoa and Koa, [and] all the Assyrians with them; desirable young men, governors and rulers all of them, princes and men of renown, all of them riding upon horses.

O٢٦ ٢٤ ١٦ טז בן אדם הנני לקח ממך את מחמד עיניך במגפה ולא תספד ולא תבכה ולוא תבוא דמעתך

بين ىدام هني لقح ممخا ايت محماد عينيخا بمجفاه و لو تسبيد و لو تيبخيه و لو تبوا دمعتيخا

26O 24 16 Son of man, behold, I take away from thee the desire of thine eyes with a stroke: yet thou shalt neither mourn nor weep, neither shall thy tears run down.

O٢٦ ٢٤ ٢١ כא אמר לבית ישראל כה אמר אדני יהוה הנני מחלל את מקדשי גאון עזכם מחמד עיניכם ומחמל נפשכם ובניכם ובנותיכם אשר עזבתם בחרב יפלו

أمار لبيت يسرائيل كوه أدوني يهوه محلل ايت مقدشي جأون عزخيم محماد عينيخيم و محمال نفشيخيم و بنيخيم و بنوتيخيم آشير عزبتام بحيريب ييول

26O 24 21 Speak unto the house of Israel, Thus saith the Lord Jehovah: Behold, I will profane my sanctuary, the pride of your power, the desire of your eyes, and that which your soul pitieth; and your sons and your daughters whom ye have left behind shall fall by the sword.

O٢٦ ٢٤ ٢٥ כה ואתה בן אדם--הלוא ביום קחתי מהם את מעוזם משוש תפארתם את מחמד עיניהם ואת משא נפשם בניהם ובנותיהם

و أتاه بين آدام –هلوا بيوم قحتي مهيم ايت معوزام مشوش تفأيريتام ايت محماد عينيهيم و ايت مسا نفشام بنيهيم و بنوتيهيم

26O 24 25 And thou, son of man, shall it not be in the day when I take from them their strength, the joy of their glory, the desire of their eyes, and that whereupon they set their heart, their sons and their daughters,

O٢٦ ٢٦ ١٢ יב ושללו חילך ובזזו רכלתך והרסו חומותיך ובתי חמדתך יתצו ואבניך ועציך ועפרך בתוך מים ישימו

و شللوا حيليخ بززوا رخلتيخ و هرسوا حوموتايخ و بتي حمدتايخ و يتسأوا ابنيخ و عيتسيخ يعفراييخ بتوخ ميم يسيموا

26O 26 12 And they shall make a spoil of thy riches, and make a prey of thy merchandise; and they shall break down thy walls, and destroy thy pleasant houses; and they shall lay thy stones and thy timber and thy dust in the midst of the waters.

O٢٧ ١٠ ٣ ג לחם חמדות לא אכלתי ובשר ויין לא בא אל פי--וסוך לא סכתי עד מלאת שלשת שבעים ימים {פ}

لحيم حمدوت لو اخلتي و باسار و يايين لو با ايل بي—و سوخ لو سختي عاد ملأات شلوشات شيبعيم يميم

27O 10 3 I ate no pleasant bread, neither came flesh nor wine into my mouth, neither did I anoint myself at all, till three whole weeks were fulfilled.

O٢٧ ١٠ ١١ יא ויאמר אלי דניאל איש חמדות הבן בדברים אשר אנכי דבר אליך ועמד על עמדך--כי עתה שלחתי אליך ובדברו עמי את הדבר הזה עמדתי מרעיד

و يأمور الاي دانيال ايش حمدوت هبين بدبريم آشير انوخي دابير اليخا و عاماد عال عمدتيخ –كي عيتاه شلحتي اليخ و بدبروا عيمي ايت هادابار هزيه عمدتي مرعيد

27O 10 11 And he said unto me, O Daniel, thou man greatly beloved, understand the words that I speak unto thee, and stand upright; for unto thee am I now sent. And when he had spoken this word unto me, I stood trembling.

O٢٧ ١٠ ١٩ יט ויאמר אל תירא איש חמדות שלום לך--חזק וחזק ובדברו עמי התחזקתי ואמרה ידבר אדני כי חזקתני

و يأمور ايل تيرأاه ايش حمدوت شلوم ليخا—حازاق و حازاق و كدبروا عيمي هتحزقتي و أمرتي يدابير أدوني كي حزقتيني

27O 10 19 And he said, O man greatly beloved, fear not: peace be unto thee, be strong, yea, be strong. And when he spake unto me, I was strengthened, and said, Let my lord speak; for thou hast strengthened me.

O٢٧ ١١ ٨ ח וגם אלהיהם עם נסכיהם עם כלי חמדתם כסף וזהב בשבי--יבא מצרים והוא שנים יעמד ממלך הצפון

و جام ألوهيهيم عيم نسخيها عيم كلي حمدتام كيسيف و زاهاب بشبي –يبوا متسرايم هو شنيم يعماد مميليخ هاتسفون

27O 11 8 And also their gods, with their molten images, [and] with their goodly vessels of silver and of gold, shall he carry captive into Egypt; and he shall refrain some years from the king of the north.

O٢٧ ١١ ٣٧ לז ועל אלהי אבתיו לא יבין ועל חמדת נשים ועל כל אלוה לא יבין כי על כל יתגדל

و عال أوهلي أبتاو لو يبين و عال حمدات نشيم و عال كل آلوه لو يبين كي عال كل يتجاديل

27O 11 37 Neither shall he regard the gods of his fathers, nor the desire of women, nor regard any god; for he shall magnify himself above all.

O٢٧ ١١ ٣٨ לח ולאלה מעזים על כנו יכבד ולאלוה אשר לא ידעהו אבתיו יכבד בזהב ובכסף ובאבן יקרה—ובחמדות

و الليه معزيم عال كوا يخبيد و لألوها آشير لو يدعهوا ابوتاو يخبيد بزاهاب و بكيسيف و بأيبين يقرا – و بحمدوت

27O 11 38 But in his place shall he honor the god of fortresses; and a god whom his fathers knew not shall he honor with gold, and silver, and with precious stones, and pleasant things.

O٢٧ ١١ ٤٣ מג ומשל במכמני הזהב והכסף ובכל חמדות מצרים--ולבים וכשים במצעדיו

و مشال بمخمني هازاهاب و هكيسيف و بكول حمادوت متسرايم –و لبيم و كشيم بمتسعداو

27O 11 43 But he shall have power over the treasures of gold and of silver, and over all the precious things of Egypt; and the Libyans and the Ethiopians shall be at his steps.

O٢٨ ٩ ٦ ו כי הנה הלכו משד מצרים תקבצם מף תקברם מחמד לכספם קמוש יירשם חוח באהליהם

كي هينيه هلخا مسيد متسرايم تقبصوا ماف تقبرام محماد لكسبام كموش بيرشام حوح باوهليهيم

28O 9 6 For, lo, they are gone away from destruction; [yet] Egypt shall gather them up, Memphis shall bury them; their pleasant things of silver, nettles shall possess them; thorns shall be in their tents.

O٢٨ ٩ ١٦ טז הכה אפרים--שרשם יבש פרי בלי (בל) יעשון גם כי ילדון והמתי מחמדי בטנם

هوكاه افرايم—شرشام يباش بري بلي يعشون جام كي يلدون و همتي محمدي بطنام

28O 9 16 Ephraim is smitten, their root is dried up, they shall bear no fruit: yea, though they bring forth, yet will I slay the beloved fruit of their womb.

O٢٨ ١٣ ١٥ טו כי הוא בין אחים יפריא יבוא קדים רוח יהוה ממדבר עלה ויבוש מקורו ויחרב מעינו--הוא ישסה אוצר כל כלי חמדה

28O 13 15 Though he be fruitful among his brethren, an east wind shall come, the breath of Jehovah coming up from the wilderness; and his spring shall become dry, and his fountain shall be dried up: he shall make spoil of the treasure of all goodly vessels.

O٢٩ ٣ ٥ ה והיה כל אשר יקרא בשם יהוה--ימלט כי בהר ציון ובירושלם תהיה פליטה כאשר אמר יהוה ובשרידים אשר יהוה קרא [4:1] א כי הנה בימים ההמה--ובעת ההיא אשר אשוב (אשיב) את שבות יהודה וירושלם [4:2] ב וקבצתי את כל הגוים והורדתים אל עמק יהושפט ונשפטתי עמם שם על עמי ונחלתי ישראל אשר פזרו בגוים ואת ארצי חלקו [4:3] ג ואל עמי ידו גורל ויתנו הילד בזונה והילדה מכרו ביין וישתו [4:4] ד וגם מה אתם לי צר וצידון וכל גלילות פלשת הגמול אתם משלמים עלי ואם גמלים אתם עלי קל מהרה אשיב גמלכם בראשכם [4:5] ה אשר כספי וזהבי לקחתם ומחמדי הטבים הבאתם להיכליכם [4:6] ו ובני יהודה ובני ירושלם מכרתם לבני היונים למען הרחיקם מעל גבולם

29O 2 32 And it shall come to pass, that whosoever shall call on the name of Jehovah shall be delivered; for in mount Zion and in Jerusalem there shall be those that escape, as Jehovah hath said, and among the remnant those whom Jehovah doth call.
29O 3 1 For, behold, in those days, and in that time, when I shall bring back the captivity of Judah and Jerusalem,
29O 3 2 I will gather all nations, and will bring them down into the valley of Jehoshaphat; and I will execute judgment upon them there for my people and for my heritage Israel, whom they have scattered among the nations: and they have parted my land,
29O 3 3 and have cast lots for my people, and have given a boy for a harlot, and sold a girl for wine, that they may drink.
29O 3 4 Yea, and what are ye to me, O Tyre, and Sidon, and all the regions of Philistia? will ye render me a recompense? and if ye recompense me, swiftly and speedily will I return your recompense upon your own head.
29O 3 5 Forasmuch as ye have taken my silver and my gold, and have carried into your temples my goodly precious things,

O٣٠ ٥ ١١ יא לכן יען בושסכם על דל ומשאת בר תקחו ממנו--בתי גזית בניתם ולא תשבו בם כרמי חמד נטעתם ולא תשתו את יינם
لخين يعان بوشسخيم عال دال و مسأت بار تقحوا ممنوا—بتي جزيت بنيتيم و لو تشبوا بام كرمي حيميد نتعتيم و لو تشتوا ايت يينام
30O 5 11 Forasmuch therefore as ye trample upon the poor, and take exactions from him of wheat: ye have built houses of hewn stone, but ye shall not dwell in them; ye have planted pleasant vineyards, but ye shall not drink the wine thereof.
O٣٣ ٢ ٢ ב וחמדו שדות וגזלו ובתים ונשאו ועשקו גבר וביתו ואיש ונחלתו {פ}
و حمدوا سدوت و جزلوا و بيتيم و نسأوا و عسكيم جيبير و بيتوا و ايش و نحلتوا
33O 2 2 And they covet fields, and seize them; and houses, and take them away: and they oppress a man and his house, even a man and his heritage.
O٣٤ ٢ ١٠ י בזו כסף בזו זהב ואין קצה לתכונה--כבד מכל כלי חמדה
34O 2 9 Take ye the spoil of silver, take the spoil of gold; for there is no end of the store, the glory of all goodly furniture.
O٣٧ ٢ ٧ ז והרעשתי את כל הגוים ובאו חמדת כל הגוים ומלאתי את הבית הזה כבוד--אמר יהוה צבאות
و هيرعشتي ايت كل هجوييم و باؤوا حمدات كل هجوييم و ملأتي ايت هبيت هزيه كبود—آمار يهوه تسبأوت
37O 2 7 and I will shake all nations; and the precious things of all nations shall come; and I will fill this house with glory, saith Jehovah of hosts.
O٣٨ ٧ ١٤ יד ואסערם על כל הגוים אשר לא ידעום והארץ נשמה אחריהם מעבר ומשב וישימו ארץ חמדה לשמה {פ}
و اسعرام عال كل هجوييم آشير لو يدعوم و هآريتس نشما أحريهيم وعبار و مشاب و يسيموا آريتس حمداه لشماه
38O 7 14 but I will scatter them with a whirlwind among all the nations which they have not known. Thus the land was desolate after them, so that no man passed through nor returned: for they laid the pleasant land desolate.

Genesis:
ד אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים--ארץ ושמים ה וכל שיח השדה טרם
ايله تولدوت هشمايم و هآريتس بهبرآم بيوم عسوت يهوه الوهيم—آريتس و شميم و كل سيح هسديه تيريم
יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה ו
يهوه بآريتس و كل عساب هسديه تيريم يتسماح كي لو همتير يهوه الوهيم عال هآريتس و أدام اين لعبد ايت هأداماه

ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה ז וייצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת
و ايد يعلاه من هآىريتس و هشقاه ايت كل فني هأداماه و يتسار يهوه الوهيم ايت هأدام عفار من هأداماه و يفح بافوا نشمات
חיים ויהי האדם לנפש חיה ח ויטע יהוה אלהים גן בעדן--מקדם וישם שם את האדם אשר יצר ט ויצמח יהוה אלהים מן האדמה
حييم و يهي هادام لنفش حياه و يتع يهوه الوهيم جان عيدين—مقدام و يسم شام ايت هأدام آشير يتسار   و يتسمح يهوه الوهيم من هأداماه
כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל--ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע י ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם
كل عيتس نحماد لمرآيه و توب لمأخال –و عيتس هحييم بتوخ هجان هداعات توب و راع و ناهار يتسا معيدين لهشقوت ايت هجان و مشام يفريد و
هياه لارباعاه راشيم   شام هأحاد بيشون-
יפרד והיה לארבעה ראשים יא שם האחד פישון-

حمود = جميل ، نحماد = جميل

Hamud = Pretty, Nehmad = pretty, Mahmad = Passion, Hamad = Desired

O١٥ ٨ ٢٧ כז וכפרי זהב עשרים לאדרכנים אלף וכלי נחשת מצהב טובה שנים--חמודת כזהב

و كفري زاهاب عيسريم لأدرخنيم آلف و كلي نحشوت متسهاب توبا شنيم—حمودت كزاهاب

15O 8 27 and twenty bowls of gold, of a thousand darics; and two vessels of fine bright brass, precious as gold.

O١٨ ٢٠ ٢٠ כ כי לא-ידע שלו בבטנו בחמודו לא ימלט
كي لو-يداع شلوا ببطنوا بحمودوا لو يمليط

18O 20 20 Because he knew no quietness within him, He shall not save aught of that wherein he delighteth.

o١٩ ٣٩ ١٢ יב בתוכחות על-עון יסרת איש-- ותמס כעש חמודו אך הבל כל-אדם סלה
بتوخوحوت عال-عون يسريت ايش—و تمس كعس حمودوت اخ هيبيل كل-آدام سيلا

19O 39 11 When thou with rebukes dost correct man for iniquity, Thou makest his beauty to consume away like a moth: Surely every man is vanity. Selah

19O 39 12 Hear my prayer, O Jehovah, and give ear unto my cry; Hold not thy peace at my tears: For I am a stranger with thee, A sojourner, as all my fathers were.

o٢٣ ٤٤ ٩ ט יצרי פסל כלם תהו וחמודיהם בל יועילו ועדיהם המה בל יראו ובל ידעו--למען יבשו

يتسري بيسل كولام تهوا و حموديهيم بل يوعيلوا و عديهيم هيما بل يرأوا و بل يدعوا

23O 44 9 They that fashion a graven image are all of them vanity; and the things that they delight in shall not profit; and their own witnesses see not, nor know: that they may be put to shame.

o٢٥ ١ ١١ יא כל עמה נאנחים מבקשים לחם נתנו מחמודיהם (מחמדיהם) באכל להשיב נפש ראה יהוה והביטה כי הייתי זוללה

كل عماه نأنحيم مبقشيم ليحيم نتنوا محموديهيم (محمديهيم) بأوخيل لهشيب نيفيش رآاه يهوه و هبيتاه كي هييتي زوللا

25O 1 11 All her people sigh, they seek bread; They have given their pleasant things for food to refresh the soul: See, O Jehovah, and behold; for I am become abject.

o٢٧ ٩ ٢٣ כג בתחלת תחנוניך יצא דבר ואני באתי להגיד--כי חמודות אתה ובין בדבר והבן במראה

بتحلات تحنونيخ يتسا دابار و أني باتي لهجيد—كي حمودوت اتاه و بين بدابار و هبين بمرآه

27O 9 23 At the beginning of thy supplications the commandment went forth, and I am come to tell thee; for thou art greatly beloved: therefore consider the matter, and understand the vision.

أهمية قصة ذي القرنين في التوراة

14 ולה יהב שלטן ויקר ומלכו וכל עממיא אמיא ולשניא לה
יפלחון שלטנה שלטן עלם די־לא יעדה ומלכותה די־לא
15 תתחבל: אתכרית רוחי אנה דניאל בגו נדנה וחזוי
16 ראשי יבהלנני: קרבת על־חד מן־קאמיא ויציבא אבעא
17 מנה על־כל־דנה ואמר־לי ופשר מליא יהודענני: אלין
חיותא רברבתא די אנין ארבע ארבעה מלכין יקומון מן־
18 ארעא: ויקבלון מלכותא קדישי עליונין ויחסנון מלכותא
19 עד־עלמא ועד עלם עלמיא: אדין צבית ליצבא על־
חיותא רביעיתא די־הות שניה מן־כלהין דחילה יתירה
שניה די־פרזל וטפריה די־נחש אכלה מדקה ושארא
20 ברגליה רפסה: ועל־קרניא עשר די בראשה ואחרי די
סלקת ונפלו מן־קדמיה תלת וקרנא דכן ועינין לה ופם
21 ממלל רברבן וחזוה רב מן־חברתה: חזה הוית וקרנא
22 דכן עבדא קרב עם־קדישין ויכלה להון: עד די־אתה
עתיק יומיא ודינא יהב לקדישי עליונין וזמנא מטה
23 ומלכותא החסנו קדישין: כן אמר חיותא רביעיתא מלכו
רביעיה תהוא בארעא די תשנא מן־כל־מלכותא ותאכל
24 כל־ארעא ותדושנה ותדקנה: וקרניא עשר מנה מלכותה
עשרה מלכין יקמון ואחרן יקום אחריהון והוא ישנא מן־
25 קדמיא ותלתה מלכין יהשפל: ומלין לצד עליא ימלל
ולקדישי עליונין יבלא ויסבר להשניה זמנין ודת ויתיהבון
26 בידה עד־עדן ועדנין ופלג עדן: ודינא יתב ושלטנה
27 יהעדון להשמדה ולהובדה עד־סופא: ומלכותא ושלטנא
ורבותא די מלכות תחות כל־שמיא יהיבת לעם קדישי
עליונין מלכותה מלכות עלם וכל שלטניא לה יפלחון
28 וישתמעון: עד־כה סופא די־מלתא אנה דניאל שגיא ׀
רעיוני יבהלנני וזיוי ישתנון עלי ומלתא בלבי נטרת:
ח 1 בשנת שלוש למלכות בלאשצר המלך חזון נראה אלי

טו. יט, יתיר ו׳ שם. יתיר י׳ שם. יתיר י׳ שם. יתיר י׳ שם. כ, ונפלה ק׳
שם. יתיר י׳ שם. כג, רביעאה ק׳ שם. כה, עלאה ק׳

אני

2 אני דניאל אחרי הנראה אלי בתחלה: ואראה בחזון ויהי
בראתי ואני בשושן הבירה אשר בעילם המדינה ואראה
3 בחזון ואני הייתי על־אובל אולי: ואשא עיני ואראה
והנה ׀ איל אחד עמד לפני האבל ולו קרנים והקרנים
גבהות והאחת גבהה מן־השנית והגבהה עלה באחרנה:
4 ראיתי את־האיל מנגח ימה וצפונה ונגבה וכל־חיות לא־
5 יעמדו לפניו ואין מציל מידו ועשה כרצנו והגדיל: ואני ׀
הייתי מבין והנה צפיר־העזים בא מן־המערב על־פני כל־
6 הארץ ואין נוגע בארץ והצפיר קרן חזות בין עיניו: ויבא
עד־האיל בעל הקרנים אשר ראיתי עמד לפני האבל וירץ
7 אליו בחמת כחו: וראיתיו מגיע ׀ אצל האיל ויתמרמר אליו
ויך את־האיל וישבר את־שתי קרניו ולא־היה כח באיל
לעמד לפניו וישליכהו ארצה וירמסהו ולא־היה מציל לאיל
8 מידו: וצפיר העזים הגדיל עד־מאד וכעצמו נשברה הקרן
הגדולה ותעלנה חזות ארבע תחתיה לארבע רוחות השמים:
9 ומן־האחת מהם יצא קרן־אחת מצעירה ותגדל־יתר אל־
10 הנגב ואל־המזרח ואל־הצבי: ותגדל עד־צבא השמים
11 ותפל ארצה מן־הצבא ומן־הכוכבים ותרמסם: ועד שר־
הצבא הגדיל וממנו הרים התמיד והשלך מכון מקדשו:
12 וצבא תנתן על־התמיד בפשע ותשלך אמת ארצה ועשתה
13 והצליחה: ואשמעה אחד־קדוש מדבר ויאמר אחד קדוש
לפלמוני המדבר עד־מתי החזון התמיד והפשע שמם תת
14 וקדש וצבא מרמס: ויאמר אלי עד ערב בקר אלפים
15 ושלש מאות ונצדק קדש: ויהי בראתי אני דניאל את־
החזון ואבקשה בינה והנה עמד לנגדי כמראה גבר:
16 ואשמע קול־אדם בין אולי ויקרא ויאמר גבריאל הבן להלז
17 את־המראה: ויבא אצל עמדי ובבאו נבעתי ואפלה על־
18 פני ויאמר אלי הבן בן־אדם כי לעת־קץ החזון: ובדברו
עמי נרדמתי על־פני ארצה ויגע־בי ויעמידני על־עמדי:

ה. יא, הורם ק׳

ויאמר

أُعطوا طول حيوة إلى زمان ووقت.
١٣ ١٣ كنت أرى في رؤى الليل وإذا مع سحب السماء مثل ابن إنسان أتى
١٤ وجاء إلى القديم الأيام فقرّبوه قدامه. ١٤ فأُعطي سلطانا ومجدا وملكوتا لتتعبد له
كل الشعوب والأمم والألسنة. سلطانه سلطان أبدي ما لن يزول وملكوته ما
لا ينقرض.
١٥ ١٥ أما أنا دانيآل فحزنت روحي في وسط جسمي وأفزعتني رؤى رأسي. ١٦ فاقتربت
إلى واحد من الوقوف وطلبت منه الحقيقة في كل هذا. فأخبرني وعرّفني تفسير
١٧ الأمور. ١٧ هؤلاء الحيوانات العظيمة التي هي أربعة هي أربعة ملوك يقومون على
١٨ الأرض. ١٨ أما قديسو العلي فيأخذون المملكة ويمتلكون المملكة إلى الأبد وإلى
١٩ أبد الآبدين. ١٩ حينئذ رمت الحقيقة من جهة الحيوان الرابع الذي كان مخالفا لكلها
وهائلا جدا وأسنانه من حديد وأظفاره من نحاس وقد أكل وسحق وداس الباقي برجليه
٢٠ ٢٠ وعن القرون العشرة التي برأسه وعن الآخر الذي طلع فسقطت قدامه ثلاثة. وهذا
٢١ القرن له عيون وفم متكلم بعظائم ومنظره أشد من رفقائه. ٢١ وكنت أنظر وإذا
٢٢ هذا القرن يحارب القديسين فغلبهم ٢٢ حتى جاء القديم الأيام وأُعطي الدين لقديسي
العلي وبلغ الوقت فامتلك القديسون المملكة
٢٣ ٢٣ فقال هكذا. أما الحيوان الرابع فتكون مملكة رابعة على الأرض مخالفة
٢٤ لسائر الممالك فتأكل الأرض كلها وتدوسها وتسحقها. ٢٤ والقرون العشرة من هذه
المملكة هي عشرة ملوك يقومون ويقوم بعدهم آخر وهو مخالف الأولين ويذل
٢٥ ثلاثة ملوك. ٢٥ ويتكلم بكلام ضد العلي ويبلي قديسي العلي ويظن أنه يغيّر الأوقات
٢٦ والسنة ويسلَّمون ليده إلى زمان وأزمنة ونصف زمان. ٢٦ فيجلس الدين وينزعون عنه
٢٧ سلطانه ليفنوا ويبيدوا إلى المنتهى. ٢٧ والمملكة والسلطان وعظمة المملكة تحت كل

السماء تُعطى لشعب قديسي العلي. ملكوته ملكوت أبدي وجميع السلاطين إياه
٢٨ يعبدون ويطيعون. ٢٨ إلى هنا نهاية الأمر. أما أنا دانيآل فأفكاري أفزعتني كثيرا
وتغيرت عليّ هيئتي وحفظت الأمر في قلبي

الأصحاح الثامن

١ ١ في السنة الثالثة من ملك بيلشاصر الملك ظهرت لي أنا دانيآل رؤيا بعد
٢ التي ظهرت لي في الابتداء. ٢ فرأيت في الرؤيا وكان في رؤياي وأنا في شوشان القصر
٣ الذي في ولاية عيلام. ورأيت في الرؤيا وأنا عند نهر أولاي. ٣ فرفعت عينيّ ورأيت
وإذا بكبش واقف عند النهر وله قرنان والقرنان عاليان والواحد أعلى من الآخر
٤ والأعلى طالع أخيرا. ٤ رأيت الكبش ينطح غربا وشمالا وجنوبا فلم يقف حيوان
٥ قدامه ولا منقذ من يده وفعل كمرضاته وعظم. ٥ وبينما كنت متأملا إذا بتيس من
المعز جاء من المغرب على وجه كل الأرض ولم يمس الأرض وللتيس قرن معتبر
٦ بين عينيه. ٦ وجاء إلى الكبش صاحب القرنين الذي رأيته واقفا عند النهر وركض
٧ إليه بشدة قوته. ٧ ورأيته قد وصل إلى جانب الكبش فاستشاط عليه وضرب
الكبش وكسر قرنيه فلم تكن للكبش قوة على الوقوف أمامه وطرحه على الأرض
٨ وداسه ولم يكن للكبش منقذ من يده. ٨ فتعظم تيس المعز جدا ولما اعتز انكسر
القرن العظيم وطلع عوضا عنه أربعة قرون معتبرة نحو رياح السماء الأربع.
٩ ٩ ومن واحد منها خرج قرن صغير وعظم جدا نحو الجنوب ونحو الشرق ونحو فخر
١٠ الأراضي. ١٠ وتعظم حتى إلى جند السموات وطرح بعضا من الجند والنجوم إلى
١١ الأرض وداسهم. ١١ وحتى إلى رئيس الجند تعظم وبه أُبطلت المحرقة الدائمة وهدم
١٢ مسكن مقدسه. ١٢ وجعل جند على المحرقة الدائمة بالمعصية فطرح الحق على الأرض
١٣ وفعل ونجح. ١٣ فسمعت قدوسا واحدا يتكلم فقال قدوس واحد لفلان المتكلم إلى

عتيق الأيام و ابن آدم, في تفسيرات متعددة للمسلمين هو محمد (ص) لأن ذكره في الأيام القديمة (سفر التكوين) , و الوحش هو المسيح الدجال.

بالنسبة لبيلاشصر هو ابن نابونائيد (آخر ملوك بابل --و الذي تنسب أعماله في السفر الرابع الى نبوخذ نصر), و كان نبونائيد قد سكن تيماء, و ابنه بيلاشصر حكم بابل.

28 וְלִיקַר הַדְרִי׃ עוֹד מִלְּתָא בְּפֻם מַלְכָּא קָל מִן־שְׁמַיָּא נְפַל
29 לָךְ אָמְרִין נְבוּכַדְנֶצַּר מַלְכָּא מַלְכוּתָה עֲדָת מִנָּךְ׃ וּמִן־
אֲנָשָׁא לָךְ טָרְדִין וְעִם־חֵיוַת בָּרָא מְדֹרָךְ עִשְׂבָּא כְתוֹרִין לָךְ
יְטַעֲמוּן וְשִׁבְעָה עִדָּנִין יַחְלְפוּן עֲלָךְ עַד ׀ דִּי־תִנְדַּע דִּי־שַׁלִּיט
30 עִלָּיָא בְּמַלְכוּת אֲנָשָׁא וּלְמַן דִּי־יִצְבֵּא יִתְּנִנַּהּ׃ בַּהּ־שַׁעֲתָא
מִלְּתָא סָפַת עַל־נְבוּכַדְנֶצַּר וּמִן־אֲנָשָׁא טְרִיד וְעִשְׂבָּא כְּתוֹרִין
יֵאכֻל וּמִטַּל שְׁמַיָּא גִּשְׁמֵהּ יִצְטַבַּע עַד דִּי שַׂעְרֵהּ כְּנִשְׁרִין רְבָה
31 וְטִפְרוֹהִי כְצִפְּרִין׃ וְלִקְצָת יוֹמַיָּא אֲנָה נְבוּכַדְנֶצַּר עַיְנַי ׀
לִשְׁמַיָּא נִטְלֵת וּמַנְדְּעִי עֲלַי יְתוּב וּלְעִלָּיָא בָּרְכֵת וּלְחַי עָלְמָא
שַׁבְּחֵת וְהַדְּרֵת דִּי שָׁלְטָנֵהּ שָׁלְטָן עָלַם וּמַלְכוּתֵהּ עִם־דָּר וְדָר׃
32 וְכָל־דָּאְרֵי אַרְעָא כְּלָה חֲשִׁיבִין וּכְמִצְבְּיֵהּ עָבֵד בְּחֵיל שְׁמַיָּא
וְדָאְרֵי אַרְעָא וְלָא אִיתַי דִּי־יְמַחֵא בִידֵהּ וְיֵאמַר לֵהּ מָה עֲבַדְתְּ׃
33 בֵּהּ־זִמְנָא מַנְדְּעִי ׀ יְתוּב עֲלַי וְלִיקַר מַלְכוּתִי הַדְרִי וְזִוִי יְתוּב
עֲלַי וְלִי הַדָּבְרַי וְרַבְרְבָנַי יְבַעוֹן וְעַל־מַלְכוּתִי הָתְקְנַת וּרְבוּ
34 יַתִּירָה הוּסְפַת־לִי׃ כְּעַן אֲנָה נְבֻכַדְנֶצַּר מְשַׁבַּח וּמְרוֹמֵם
וּמְהַדַּר לְמֶלֶךְ שְׁמַיָּא דִּי כָל־מַעֲבָדוֹהִי קְשֹׁט וְאֹרְחָתֵהּ דִּין
וְדִי מַהְלְכִין בְּגֵוָה יָכִל לְהַשְׁפָּלָה׃

في هذا المقطع من التوراة (الأنبياء) سفر دانيال, ثبت من خلال مخطوطات البحر الميت أن الملك هو نابونائيد و ليس نبوخذ نصر, و أن نابونائيد الآرامي ملك بعد نبوخذ نصر في ٥٥٦ قبل الميلاد , و أن بيلاشصر هو ابن نابونائيد, في سنة ٥٥٢ قبل الميلاد بعد أن ثار الآدوميين عليه في السلع و البابليين ثاروا عليه بعد عودته من آدوم (الطفيلة- و المناطق الجنوبية منها) و كان أعداؤه يصفونه بالجنون , و أن تصرفاته الغريبة هي عبارة عن (صلاة تعلمها في تيماء في الجزيرة العربية, و يسمى هذا المقطع في مخطوطات البحر الميت (صلاة نابونائيد

This section is called the (prayer of Nabunidus), and in fact it doesn't talk about Nebuchadnezzar, rather it talks about Nabunidus , and his son belashazzer , and belashazzer ruled over Bable for his father after the Edomite Rebellion, and he learned this prayer in Tema (Arabia), and it was discovered in the dead sea scrolls that this section is called Nabunidus Prayer.

(ثار قورش على نابونائيد و نفاه و يختلف على موته أو مقتلة زمن قورش (اليهود يعتقدون ان كورش --قورش --هو ذي القرنين

ٱلنَّاسِ وَأَنَّهُ يُعْطِيهَا مَنْ يَشَاءُ
٣٣ ٣٣ فِي تِلْكَ ٱلسَّاعَةِ تَمَّ ٱلْأَمْرُ عَلَى نَبُوخَذْنَصَّرَ فَطُرِدَ مِنْ بَيْنِ ٱلنَّاسِ وَأَكَلَ ٱلْعُشْبَ
كَٱلثِّيرَانِ وَٱبْتَلَّ جِسْمُهُ بِنَدَى ٱلسَّمَاءِ حَتَّى طَالَ شَعْرُهُ مِثْلَ ٱلنُّسُورِ وَأَظْفَارُهُ مِثْلَ
٣٤ ٱلطُّيُورِ. ٣٤ وَعِنْدَ ٱنْتِهَاءِ ٱلْأَيَّامِ أَنَا نَبُوخَذْنَصَّرُ رَفَعْتُ عَيْنَيَّ إِلَى ٱلسَّمَاءِ فَرَجَعَ إِلَيَّ عَقْلِي
وَبَارَكْتُ ٱلْعَلِيَّ وَسَبَّحْتُ وَحَمَدْتُ ٱلْحَيَّ إِلَى ٱلْأَبَدِ ٱلَّذِي سُلْطَانُهُ سُلْطَانٌ أَبَدِيٌّ وَمَلَكُوتُهُ
٣٥ إِلَى دَوْرٍ فَدَوْرٍ. ٣٥ وَحُسِبَتْ جَمِيعُ سُكَّانِ ٱلْأَرْضِ كَلَا شَيْءٍ وَهُوَ يَفْعَلُ كَمَا يَشَاءُ
٣٦ فِي جُنْدِ ٱلسَّمَاءِ وَسُكَّانِ ٱلْأَرْضِ وَلَا يُوجَدُ مَنْ يَمْنَعُ يَدَهُ أَوْ يَقُولُ لَهُ مَاذَا تَفْعَلُ. ٣٦ فِي
ذٰلِكَ ٱلْوَقْتِ رَجَعَ إِلَيَّ عَقْلِي وَعَادَ إِلَيَّ جَلَالُ مَمْلَكَتِي وَمَجْدِي وَبَهَائِي وَطَلَبَنِي مُشِيرِيَّ
٣٧ وَعُظَمَائِي وَتَثَبَّتُّ عَلَى مَمْلَكَتِي وَٱزْدَادَتْ لِي عَظَمَةٌ كَثِيرَةٌ. ٣٧ فَٱلْآنَ أَنَا نَبُوخَذْنَصَّرُ
أُسَبِّحُ وَأُعَظِّمُ وَأَحْمَدُ مَلِكَ ٱلسَّمَاءِ ٱلَّذِي كُلُّ أَعْمَالِهِ حَقٌّ وَطُرُقُهُ عَدْلٌ وَمَنْ يَسْلُكُ
بِٱلْكِبْرِيَاءِ فَهُوَ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يُذِلَّهُ

ٱلْأَصْحَاحُ ٱلْخَامِسُ

١ ١ بَيْلْشَاصَّرُ ٱلْمَلِكُ صَنَعَ وَلِيمَةً عَظِيمَةً لِعُظَمَائِهِ ٱلْأَلْفِ وَشَرِبَ خَمْرًا قُدَّامَ
٢ ٱلْأَلْفِ. ٢ وَإِذْ كَانَ بَيْلْشَاصَّرُ يَذُوقُ ٱلْخَمْرَ أَمَرَ بِإِحْضَارِ آنِيَةِ ٱلذَّهَبِ وَٱلْفِضَّةِ ٱلَّتِي
أَخْرَجَهَا نَبُوخَذْنَصَّرُ أَبُوهُ مِنَ ٱلْهَيْكَلِ ٱلَّذِي فِي أُورُشَلِيمَ لِيَشْرَبَ بِهَا ٱلْمَلِكُ
٣ وَعُظَمَاؤُهُ وَزَوْجَاتُهُ وَسَرَارِيهِ. ٣ حِينَئِذٍ أَحْضَرُوا آنِيَةَ ٱلذَّهَبِ ٱلَّتِي أُخْرِجَتْ مِنْ هَيْكَلِ
بَيْتِ ٱللهِ ٱلَّذِي فِي أُورُشَلِيمَ وَشَرِبَ بِهَا ٱلْمَلِكُ وَعُظَمَاؤُهُ وَزَوْجَاتُهُ وَسَرَارِيهِ.
٤ ٤ كَانُوا يَشْرَبُونَ ٱلْخَمْرَ وَيُسَبِّحُونَ آلِهَةَ ٱلذَّهَبِ وَٱلْفِضَّةِ وَٱلنُّحَاسِ وَٱلْحَدِيدِ وَٱلْخَشَبِ
وَٱلْحَجَرِ
٥ ٥ فِي تِلْكَ ٱلسَّاعَةِ ظَهَرَتْ أَصَابِعُ يَدِ إِنْسَانٍ وَكَتَبَتْ بِإِزَاءِ ٱلنِّبْرَاسِ عَلَى مُكَلَّسِ
٦ حَائِطِ قَصْرِ ٱلْمَلِكِ وَٱلْمَلِكُ يَنْظُرُ طَرَفَ ٱلْيَدِ ٱلْكَاتِبَةِ. ٦ حِينَئِذٍ تَغَيَّرَتْ هَيْئَةُ ٱلْمَلِكِ

وَأَفْزَعَتْهُ أَفْكَارُهُ وَٱنْحَلَّتْ خَرَزُ حَقْوَيْهِ وَٱصْطَكَّتْ رُكْبَتَاهُ. ٧ فَصَرَخَ ٱلْمَلِكُ بِشِدَّةٍ ٧
لِإِدْخَالِ ٱلسَّحَرَةِ وَٱلْكَلْدَانِيِّينَ وَٱلْمُنَجِّمِينَ. فَأَجَابَ ٱلْمَلِكُ وَقَالَ لِحُكَمَاءِ بَابِلَ أَيُّ
رَجُلٍ يَقْرَأُ هٰذِهِ ٱلْكِتَابَةَ وَيُبَيِّنُ لِي تَفْسِيرَهَا فَإِنَّهُ يُلْبَسُ ٱلْأُرْجُوَانَ وَقِلَادَةً مِنْ ذَهَبٍ
فِي عُنُقِهِ وَيَتَسَلَّطُ ثَالِثًا فِي ٱلْمَمْلَكَةِ. ٨ ثُمَّ دَخَلَ كُلُّ حُكَمَاءِ ٱلْمَلِكِ فَلَمْ يَسْتَطِيعُوا أَنْ ٨
يَقْرَأُوا ٱلْكِتَابَةَ وَلَا أَنْ يُعَرِّفُوا ٱلْمَلِكَ بِتَفْسِيرِهَا. ٩ فَفَزِعَ ٱلْمَلِكُ بَيْلْشَاصَّرُ جِدًّا وَتَغَيَّرَتْ ٩
فِيهِ هَيْئَتُهُ وَٱضْطَرَبَ عُظَمَاؤُهُ. ١٠ أَمَّا ٱلْمَلِكَةُ فَلِسَبَبِ كَلَامِ ٱلْمَلِكِ وَعُظَمَائِهِ دَخَلَتْ ١٠
بَيْتَ ٱلْوَلِيمَةِ فَأَجَابَتِ ٱلْمَلِكَةُ وَقَالَتْ أَيُّهَا ٱلْمَلِكُ عِشْ إِلَى ٱلْأَبَدِ. لَا تُفْزِعْكَ
أَفْكَارُكَ وَلَا تَتَغَيَّرْ هَيْئَتُكَ. ١١ يُوجَدُ فِي مَمْلَكَتِكَ رَجُلٌ فِيهِ رُوحُ ٱلْآلِهَةِ ٱلْقُدُّوسِينَ وَفِي ١١
أَيَّامِ أَبِيكَ وُجِدَتْ فِيهِ نَيِّرَةٌ وَفِطْنَةٌ وَحِكْمَةٌ كَحِكْمَةِ ٱلْآلِهَةِ وَٱلْمَلِكُ نَبُوخَذْنَصَّرُ
أَبُوكَ جَعَلَهُ كَبِيرَ ٱلْمَجُوسِ وَٱلسَّحَرَةِ وَٱلْكَلْدَانِيِّينَ وَٱلْمُنَجِّمِينَ. أَبُوكَ ٱلْمَلِكُ. ١٢ مِنْ ١٢
حَيْثُ إِنَّ رُوحًا فَاضِلَةً وَمَعْرِفَةً وَفِطْنَةً وَتَعْبِيرَ ٱلْأَحْلَامِ وَتَبْيِينَ أَلْغَازٍ وَحَلَّ عُقَدٍ
وُجِدَتْ فِي دَانِيآلَ هٰذَا ٱلَّذِي سَمَّاهُ ٱلْمَلِكُ بَلْطَشَاصَّرَ. فَلْيُدْعَ ٱلْآنَ دَانِيآلُ فَيُبَيِّنَ
ٱلتَّفْسِيرَ

١٣ حِينَئِذٍ أُدْخِلَ دَانِيآلُ إِلَى قُدَّامِ ٱلْمَلِكِ. فَأَجَابَ ٱلْمَلِكُ وَقَالَ لِدَانِيآلَ أَأَنْتَ ١٣
هُوَ دَانِيآلُ مِنْ بَنِي سَبْيِ يَهُوذَا ٱلَّذِي جَلَبَهُ أَبِي ٱلْمَلِكُ مِنْ يَهُوذَا. ١٤ قَدْ سَمِعْتُ عَنْكَ ١٤
أَنَّ فِيكَ رُوحَ ٱلْآلِهَةِ وَأَنَّ فِيكَ نَيِّرَةً وَفِطْنَةً وَحِكْمَةً فَاضِلَةً. ١٥ وَٱلْآنَ أُدْخِلَ قُدَّامِي ١٥
ٱلْحُكَمَاءُ وَٱلسَّحَرَةُ لِيَقْرَأُوا هٰذِهِ ٱلْكِتَابَةَ وَيُعَرِّفُونِي بِتَفْسِيرِهَا فَلَمْ يَسْتَطِيعُوا أَنْ يُبَيِّنُوا تَفْسِيرَ
ٱلْكَلَامِ. ١٦ وَأَنَا قَدْ سَمِعْتُ عَنْكَ أَنَّكَ تَسْتَطِيعُ أَنْ تُفَسِّرَ تَفْسِيرًا وَتَحُلَّ عُقَدًا. فَإِنِ ١٦
ٱسْتَطَعْتَ ٱلْآنَ أَنْ تَقْرَأَ ٱلْكِتَابَةَ وَتُعَرِّفَنِي بِتَفْسِيرِهَا فَتُلْبَسُ ٱلْأُرْجُوَانَ وَقِلَادَةً مِنْ ذَهَبٍ
فِي عُنُقِكَ وَتَتَسَلَّطُ ثَالِثًا فِي ٱلْمَمْلَكَةِ
١٧ فَأَجَابَ دَانِيآلُ وَقَالَ قُدَّامَ ٱلْمَلِكِ. لِتَكُنْ عَطَايَاكَ لِنَفْسِكَ وَهَبْ هِبَاتِكَ ١٧

אֶת־שַׁבְּתוֹתֶיהָ כָּל־יְמֵי הָשַּׁמָּה שָׁבָתָה לְמַלֹּאות שִׁבְעִים שָׁנָה׃
22 וּבִשְׁנַת אַחַת לְכוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס לִכְלוֹת דְּבַר־
יְהוָה בְּפִי יִרְמְיָהוּ הֵעִיר יְהוָה אֶת־רוּחַ כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ־פָּרַס
23 וַיַּעֲבֶר־קוֹל בְּכָל־מַלְכוּתוֹ וְגַם־בְּמִכְתָּב לֵאמֹר׃ כֹּה־אָמַר
כּוֹרֶשׁ ׀ מֶלֶךְ פָּרַס כָּל־מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְהוָה אֱלֹהֵי
הַשָּׁמַיִם וְהוּא־פָקַד עָלַי לִבְנוֹת־לוֹ בַיִת בִּירוּשָׁלִַם אֲשֶׁר
בִּיהוּדָה מִי־בָכֶם מִכָּל־עַמּוֹ יְהוָה אֱלֹהָיו עִמּוֹ וְיָעַל׃

חזק ונתחזק

הוגה על פי המראה אשר ראיתי בספרי דפוס קדמונים ועל משפט דקדוק הלשון
בידי הק׳ יהודה בן שלמה מאורקס

רשימת ההפטרות

לפרשיות השבוע ולמועדים לפי מנהגי אשכנז, ספרד ותימן.

א: אשכנז; ס: ספרד; ת: תימן

בראשית	א: ישעיה מב, ה—מג, י ס: ישעיה מב, ה—כא ת: ישעיה מב, א—טז
נח	א, ת: ישעיה נד, א—נה, ה ס: ישעיה נד, א—י
לך לך	א, ס: ישעיה מ, כז—מא, טז ת: ישעיה מ, כה—מא, יז
וירא	א, ת: מלכים ב ד, א—לז ס: מלכים ב ד, א—כג
חיי שרה	א, ס, ת: מלכים א א, א—לא
תולדת	א, ס: מלאכי א, א—ב, ז ת: מלאכי א, א—ג, ד
ויצא	א, ס: הושע יא, ז—יב, יב ת: הושע יא, ז—יב, יד
וישלח	א: הושע יב, יג—יד, ט ס, ת: עובדיה
וישב	עמוס ב, ו—ג, ח
מקץ	מלכים א ג, טו—ד, א
ויגש	יחזקאל לז, טו—כח
ויחי	מלכים א ב, א—יב

نهاية التوراة بالترتيب العبري (سفر أخبار الأيام الثاني) بينما حسب الترتيب النصراني (ملاخي)., الصفحة المقابلة قائمة بالمواضيع المتعلقة بقراءات الواعظين للجنود---المحتلين

له وساروا به إلى أورشليم فمات ودفن في قبور آبائه. وكان كل يهوذا وأورشليم
٢٥ ينوحون على يوشيا. ٢٥ ورثى إرميا يوشيا. وكان جميع المغنين والمغنيات يندبون يوشيا
في مراثيهم إلى اليوم. وجعلوها فريضة على إسرائيل. وها هي مكتوبة في المراثي.
٢٦ ٢٦ وبقية أمور يوشيا ومراحمه حسبما هو مكتوب في ناموس الرب ٢٧ وأموره الأولى
والأخيرة ها هي مكتوبة في سفر ملوك إسرائيل ويهوذا

الأصحاح السادس والثلاثون

١ ١ وأخذ شعب الأرض يهوآحاز بن يوشيا وملكوه عوضا عن أبيه في أورشليم.
٢ ٢ كان يوآحاز ابن ثلاث وعشرين سنة حين ملك وملك ثلاثة أشهر في أورشليم.
٣ ٣ وعزله ملك مصر في أورشليم وغرّم الأرض بمئة وزنة من الفضة ووزنة من الذهب.
٤ ٤ وملّك ملك مصر ألياقيم أخاه على يهوذا وأورشليم وغيّر اسمه إلى يهوياقيم. وأما
يوآحاز أخوه فأخذه نخو وأتى به إلى مصر
٥ ٥ كان يهوياقيم ابن خمس وعشرين سنة حين ملك وملك إحدى عشرة
٦ سنة في أورشليم وعمل الشر في عيني الرب إلهه. ٦ عليه صعد نبوخذناصر ملك
٧ بابل وقيده بسلاسل نحاس ليذهب به إلى بابل. ٧ وأتى نبوخذناصر ببعض آنية
٨ بيت الرب إلى بابل وجعلها في هيكله في بابل. ٨ وبقية أمور يهوياقيم ورجاساته التي
عمل وما وجد فيه ها هي مكتوبة في سفر ملوك إسرائيل ويهوذا. وملك يهوياكين ابنه
عوضا عنه
٩ ٩ كان يهوياكين ابن ثماني سنين حين ملك وملك ثلاثة أشهر وعشرة أيام في
١٠ أورشليم. وعمل الشر في عيني الرب. ١٠ وعند رجوع السنة أرسل الملك نبوخذناصر
فأتى به إلى بابل مع آنية بيت الرب الثمينة وملّك صدقيا أخاه على يهوذا وأورشليم.
١١ ١١ كان صدقيا ابن إحدى وعشرين سنة حين ملك وملك إحدى عشرة سنة في

١٢ أورشليم. ١٢ وعمل الشر في عيني الرب إلهه ولم يتواضع أمام إرميا النبي من فم
١٣ الرب. ١٣ وتمرد أيضا على الملك نبوخذناصر الذي حلّفه بالله وصلّب عنقه وقوّى
١٤ قلبه عن الرجوع إلى الرب إله إسرائيل. ١٤ حتى أن جميع رؤساء الكهنة والشعب
أكثروا الخيانة حسب كل رجاسات الأمم ونجسوا بيت الرب الذي قدسه في أورشليم.
١٥ ١٥ فأرسل الرب إله آبائهم إليهم عن يد رسله مبكرا ومرسلا لأنه شفق على شعبه
١٦ وعلى مسكنه. ١٦ فكانوا يهزأون برسل الله ورذلوا كلامه وتهاونوا بأنبيائه حتى ثار
١٧ غضب الرب على شعبه حتى لم يكن شفاء. ١٧ فأصعد عليهم ملك الكلدانيين فقتل
مختاريهم بالسيف في بيت مقدسهم. ولم يشفق على فتى أو عذراء ولا على شيخ أو
١٨ أشيب بل دفع الجميع ليده. ١٨ وجميع آنية بيت الله الكبيرة والصغيرة وخزائن
١٩ بيت الرب وخزائن الملك ورؤسائه أتى بها جميعا إلى بابل. ١٩ وأحرقوا بيت الله
وهدموا سور أورشليم وأحرقوا جميع قصورها بالنار وأهلكوا جميع آنيتها الثمينة.
٢٠ ٢٠ وسبى الذين بقوا من السيف إلى بابل فكانوا له ولبنيه عبيدا إلى أن ملكت مملكة
٢١ فارس ٢١ لإكمال كلام الرب بفم إرميا حتى استوفت الأرض سبوتها لأنها سبتت
في كل أيام خرابها لإكمال سبعين سنة
٢٢ ٢٢ وفي السنة الأولى لكورش ملك فارس لأجل تكميل كلام الرب بفم إرميا نبه
الرب روح كورش ملك فارس فأطلق نداء في كل مملكته وكذا بالكتابة قائلا
٢٣ ٢٣ هكذا قال كورش ملك فارس إن الرب إله السماء قد أعطاني
جميع ممالك الأرض وهو أوصاني أن أبني له بيتا في أورشليم
التي في يهوذا. من منكم من جميع شعبه
الرب إلهه معه وليصعد

م

سأل اليهود محمد (ص) عن ذي القرنين و أهل الكهف و الروح

15 אלהיהם: ביום עשרים וארבעה לחדש בששי
בשנת שתים לדריוש המלך:
ב 1 בשביעי בעשרים ואחד לחדש היה דבר־יהוה ביד־חגי הנביא
2 לאמר: אמר־נא אל־זרבבל בן־שלתיאל פחת יהודה ואל־
יהושע בן־יהוצדק הכהן הגדול ואל־שארית העם לאמר:
3 מי בכם הנשאר אשר ראה את־הבית הזה בכבודו הראשון
ומה אתם ראים אתו עתה הלוא כמהו כאין בעיניכם:
4 ועתה חזק זרבבל ׀ נאם־יהוה וחזק יהושע בן־יהוצדק הכהן
הגדול וחזק כל־עם הארץ נאם־יהוה ועשו כי־אני אתכם
5 נאם יהוה צבאות: את־הדבר אשר־כרתי אתכם בצאתכם
6 ממצרים ורוחי עמדת בתוככם אל־תיראו: כי כה
אמר יהוה צבאות עוד אחת מעט היא ואני מרעיש את־
7 השמים ואת־הארץ ואת־הים ואת־החרבה: והרעשתי
את־כל־הגוים ובאו חמדת כל־הגוים ומלאתי את־הבית הזה
8 כבוד אמר יהוה צבאות: לי הכסף ולי הזהב נאם יהוה
9 צבאות: גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן־הראשון
אמר יהוה צבאות ובמקום הזה אתן שלום נאם יהוה
10 צבאות: בעשרים וארבעה לתשיעי בשנת שתים
11 לדריוש היה דבר־יהוה ביד־חגי הנביא לאמר: כה אמר
12 יהוה צבאות שאל־נא את־הכהנים תורה לאמר: הן ׀ ישא־
איש בשר־קדש בכנף בגדו ונגע בכנפו אל־הלחם ואל־הנזיד
ואל־היין ואל־שמן ואל־כל־מאכל היקדש ויענו הכהנים
13 ויאמרו לא: ויאמר חגי אם־יגע טמא־נפש בכל־אלה
14 היטמא ויענו הכהנים ויאמרו יטמא: ויען חגי ויאמר כן
העם־הזה וכן־הגוי הזה לפני נאם־יהוה וכן כל־מעשה ידיהם
15 ואשר יקריבו שם טמא הוא: ועתה שימו־נא לבבכם
מן־היום הזה ומעלה מטרם שום־אבן אל־אבן בהיכל יהוה:
16 מהיותם בא אל־ערמת עשרים והיתה עשרה בא אל־היקב
17 לחשף חמשים פורה והיתה עשרים: הכיתי אתכם בשדפון
ובירקון ובברד את כל־מעשה ידיכם ואין־אתכם אלי נאם
יהוה

ב. י׳, ונו״א אל־חגי.

18 יהוה: שימו־נא לבבכם מן־היום הזה ומעלה מיום עשרים
וארבעה לתשיעי למן־היום אשר־יסד היכל־יהוה שימו
19 לבבכם: העוד הזרע במגורה ועד־הגפן והתאנה והרמון
20 ועץ הזית לא נשא מן־היום הזה אברך: ויהי
דבר־יהוה ׀ שנית אל־חגי בעשרים וארבעה לחדש לאמר:
21 אמר אל־זרבבל פחת־יהודה לאמר אני מרעיש את־השמים
22 ואת־הארץ: והפכתי כסא ממלכות והשמדתי חזק ממלכות
הגוים והפכתי מרכבה ורכביה וירדו סוסים ורכביהם איש
23 בחרב אחיו: ביום ההוא נאם־יהוה צבאות אקחך זרבבל

حجي

ז והרעשתי את כל הגוים ובאו חמדת כל הגוים ומלאתי את הבית הזה כבוד--אמר יהוה צבאות 2 7

و هيرعشتي ايت كل هجوييم و باؤوا حمدات كل هجوييم و ملأتي ايت هبيت هزيه كبود --آمار يهوه تسبأوت

37O 2 7 and I will shake all nations; and the precious things of all nations shall come; and I will fill this house with glory, saith Jehovah of hosts.

الكلام عن أشياء ثمينة متزامن مع كلمة محمد في معظم التوراة, بما أن النسخ هذه متأخرة , فأنا آخذ برواية (أحمد كل هجوييم) بدلا عن حمدت كل هجوييم, مع التشديد على أن مشتقات كلمة حمدت و حمدا موجودة --في سفر أشعياء

כט כי יבשו מאילים אשר חמדתם ותחפרו--מהגנות אשר בחרתם 23O 1 29

كي يبشوا مأيليم آشير حمدتيم و تحبروا -مهجنوت آشير بحرتيم

23O 1 29 For they shall be ashamed of the oaks which ye have desired, and ye shall be confounded for the gardens that ye have chosen.

טז ועל כל אניות תרשיש ועל כל שכיות החמדה 23O 2 16

و عال كل أونيوت ترشيش و عال كل سخيوت هحمداه

23O 2 16 and upon all the ships of Tarshish, and upon all pleasant imagery.

יב על שדים ספדים על שדי חמד על גפן פריה 23O 32 12

عال سديم سفيديم عال سديه حيميد عال جيفين بريا

23O 32 12 They shall smite upon the breasts for the pleasant fields, for the fruitful vine.

ב ויעל כיונק לפניו וכשרש מארץ ציה--לא תאר לו ולא הדר ונראהו ולא מראה ונחמדהו 23O 53 2

و يعال كيونيق لنيوا و كشيريش مآريتس تسيا --لو تأار لو و لو هدار و نرآهو و لو مرآيه و نحمدهوا

23O 53 2 For he grew up before him as a tender plant, and as a root out of a dry ground: he hath no form nor comeliness; and when we see him, there is no beauty that we should desire him.

י בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבתינו--היה לשרפת אש וכל מחמדינו היה לחרבה 23O 64 10

بيت قدوشينوا و تفأيراتينوا آشير هللوخ ابوتينوا -هياه لسرفيت آيش و كل محمدينوا هياه لحرباه

23O 64 11 Our holy and our beautiful house, where our fathers praised thee, is burned with fire; and all our pleasant places are laid waste.

١٢ ١٢ حينئذ سمع زربابل بن شألتيئيل ويهوشع بن يهوصادق الكاهن العظيم وكل
بقية الشعب صوت الرب إلههم وكلام حجي النبي كما أرسله الرب إلههم وخاف
١٣ الشعب أمام وجه الرب. ١٣ فقال حجي رسول الرب برسالة الرب لجميع الشعب
١٤ قائلا أنا معكم يقول الرب. ١٤ ونبه الرب روح زربابل بن شألتيئيل والي يهوذا وروح
يهوشع بن يهوصادق الكاهن العظيم وروح كل بقية الشعب فجاءوا وعملوا الشغل في
١٥ بيت رب الجنود إلههم ١٥ في اليوم الرابع والعشرين من الشهر السادس في السنة
الثانية لداريوس الملك

الأصحاح الثاني

١ ١ في الشهر السابع في الحادي والعشرين من الشهر كانت كلمة الرب عن يد
٢ حجي النبي قائلا ٢ كلم زربابل بن شألتيئيل والي يهوذا ويهوشع بن يهوصادق
٣ الكاهن العظيم وبقية الشعب قائلا ٣ من الباقي فيكم الذي رأى هذا البيت في مجده
٤ الأول. وكيف تنظرونه الآن. أما هو في أعينكم كلا شيء. ٤ فالآن تشدد يا زربابل
يقول الرب وتشدد يا يهوشع بن يهوصادق الكاهن العظيم وتشددوا يا جميع شعب
٥ الأرض يقول الرب واعملوا فإني معكم يقول رب الجنود ٥ حسب الكلام الذي
٦ عاهدتكم به عند خروجكم من مصر وروحي قائم في وسطكم. لا تخافوا ٦ لأنه هكذا
قال رب الجنود. هي مرة بعد قليل فأزلزل السموات والأرض والبحر واليابسة.
٧ ٧ وأزلزل كل الأمم ويأتي مشتهى كل الأمم فأملأ هذا البيت مجدا قال رب الجنود.
٨ ٨ لي الفضة ولي الذهب يقول رب الجنود. ٩ مجد هذا البيت الأخير يكون أعظم من
مجد الأول قال رب الجنود وفي هذا المكان أعطي السلام يقول رب الجنود
١٠ ١٠ في الرابع والعشرين من الشهر التاسع في السنة الثانية لداريوس كانت كلمة
١١ الرب عن يد حجي النبي قائلا ١١ هكذا قال رب الجنود. اسأل الكهنة عن الشريعة

جمع المصادر------------ --

قائلا ١٢ إن حمل إنسان لحما مقدسا في طرف ثوبه ومس بطرفه خبزا أو طبيخا أو ١٢
خمرا أو زيتا أو طعاما ما فهل يتقدس. فأجاب الكهنة وقالوا لا. ١٣ فقال حجي إن ١٣
كان المنجس بميت يمس شيئا من هذه فهل يتنجس. فأجاب الكهنة وقالوا يتنجس.
١٤ فأجاب حجي وقال هكذا هذا الشعب وهكذا هذه الأمة قدامي يقول الرب وهكذا ١٤
كل عمل أيديهم وما يقربونه هناك هو نجس. ١٥ والآن فاجعلوا قلبكم من هذا ١٥
اليوم فراجعا قبل وضع حجر على حجر في هيكل الرب. ١٦ مذ تلك الأيام كان ١٦
أحدكم يأتي إلى عرمة عشرين فكانت عشرة. أتى إلى حوض المعصرة ليغرف
خمسين فورة فكانت عشرين. ١٧ قد ضربتكم باللفح وباليرقان وبالبرد في كل عمل ١٧
أيديكم وما رجعتم إلي يقول الرب. ١٨ فاجعلوا قلبكم من هذا اليوم فصاعدا من اليوم ١٨
الرابع والعشرين من الشهر التاسع من اليوم الذي فيه تأسس هيكل الرب اجعلوا
قلبكم. ١٩ هل البذر في الأهراء بعد. والكرم والتين والرمان والزيتون لم يحمل بعد. ١٩
فمن هذا اليوم أبارك

٢٠ وصارت كلمة الرب ثانية إلى حجي في الرابع والعشرين من الشهر قائلا ٢١ كلم ٢٠
زربابل والي يهوذا قائلا. إني أزلزل السموات والأرض ٢٢ وأقلب كرسي الممالك ٢٢
وأبيد قوة ممالك الأمم وأقلب المركبات والراكبين فيها وينحط الخيل
وراكبوها كل منها بسيف أخيه. ٢٣ في ذلك اليوم يقول رب الجنود ٢٣
آخذك يا زربابل عبدي ابن شألتيئيل يقول
الرب وأجعلك كخاتم لأني
قد اخترتك يقول
رب الجنود

م